TUDOR NEGOIȚĂ

AL TREILEA E DE PRISOS

Colecția Clepsidra

30



EDITURA EMINESCU

EDITURA
EMINESCU

DE ACELAȘI AUTOR

„Imprevizibilul joc", roman
EDITURA MILITARĂ, 1977.

„Cele 247 minute", roman
EDITURA ION CREANGĂ, 1977.

„Jocul de-a încrederea", roman
EDITURA DACIA, 1980.

„Verificați Ipoteza Nessus !", roman
EDITURA ALBATROS, 1980.

„Parola nu era completă", roman
EDITURA MILITARĂ, 1982.

La Editura Eminescu :

Surîsul ochilor albaştri, roman, 1978

TUDOR NEGOIȚĂ

Colecția Clepsidra

AL TREILEA E DE PRISOS

EDITURA EMINESCU
Bucureşti, 1984

Coperta de AUREL BULACU

LECTOR : MARIANA IONESCU
TEHNOREDACTOR : MARTA FOIAŞ

APĂRUT 1984. BUN DE TIPAR 6.06.1984.
COLI TIPAR 9,50.

COMANDA NR. 40.266
COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCÎNTEII",
PIAŢA SCÎNTEII NR. 1, BUCUREŞTI,
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

I

JOCUL APARENȚELOR

Nora Soreni aruncă o nouă privire micului ceas brățară, se opri, se întoarse cu un aer aparent nehotărît, cercetă atentă lungul șoselei pînă la stația de autobuz, rămasă la mai bine de-o sută de pași în urma ei. Spre Otopeni treceau în goană mașini de toate tipurile și culorile ; singură cea pe care-o aștepta nu se vedea nicăieri.

Ba da. Carapacea vișinie cunoscută se zări, în sfîrșit, se apropie sclipind în razele tonice ale răsăritului de iulie, rulă tot mai aproape de marginea carosabilului și Nora făcu un semn mic, semnul banal al autostopiștilor, care însemna de fapt că, în ce o privea, totul era în ordine.

Și la Andi totul părea să fie O.K., pentru că opri, ea urcă fără un cuvînt, se instală pe scaunul din dreapta, trînti portiera. Vehicolul se desprinse din loc lent, se reintegră în șirul de caroserii vesele și nespus de grăbite.

— Ei bine ? ! lansă Nora autoritar.

Expresia lui Andi rămase neschimbată. Doar mîna lui îngrijită dibui, scoase din torpedou un plic pe

care i-l întinse fără un cuvînt. Nora îl deschise, descoperi un set de fotografii de mărimea cărţilor poştale ilustrate.

— Mi-am pierdut timpul cu prostiile-astea toată ziua de ieri şi-o parte din noapte, anunţă Andi, căscă parcă ostentativ, adăugă apoi prevenitor : În final un mare zero !

— De ce ? !

Profilul bărbatului se desena frumos, faţa măslinie arăta însă ostenită, obrazul neras în dimineaţa aceasta începuse, da, începuse să cadă puţin ; şi să descopere nebănuit de multe fire albe.

— L-am luat pe băiatul tău misterios, începu Andi cu o strîmbătură de plictiseală ironică, ieri, la ora nouă şi şapte minute, din faţa institutului. Atunci a ieşit ; şi a urcat într-o maşină care-l aştepta.

Prima fotografie surprindea în prim-plan o fată tînără, drăguţă, brunetă, îmbrăcată într-o bluză de culoare deschisă şi-n blugi. Stătea cuminte, cu un aer parcă visător, rezemată de capota unei maşini cu linie occidentală. Dincolo de acest prim-plan abia, se vedea, venind dinspre clădirea nouă a institutului, un bărbat înalt, blond, într-o cămaşă cadrilată, descheiată la gît, cu mînecile suflecate pînă aproape de cot.

— Tipul s-a urcat la volan, continuă Andi. Demaraj în trombă, s-au oprit direct la ştrand ; undeva prin Floreasca. După care, a jucat volei ; patru ore în şir.

— Şi tipesa ? se interesă Nora.

Fotografia fusese făcută desigur cu un teleobiectiv puternic, era foarte clară, ceva din expresia me-

ditativă şi totuşi hotărîtă a fetei brunete o intriga, o neliniştea fără să înţeleagă de ce. Chit că, aparent cel puţin, făptura asta ar fi trebuit să n-o preocupe deloc.

— Ea s-a bălăcit tot timpul, presupun, zise Andi. Mi-ai spus că lunganul te interesează ! Ce ştiu e că o cheamă Magda ; cel puţin aşa a strigat-o blondul la un moment dat. A venit de vreo trei ori la el, şiroind de apă, i-a prezentat bănuiesc o prietenă, atîta tot.

— Magda ! repetă gînditoare Nora. Da. Şi cealaltă ?

Răsfiră setul de fotografii. Într-una apăreau cei trei, bărbatul şi cele două femeiuşti. Prietena părea să fie foarte blondă, avea vreo 30 de ani, părul buclat, strîns în două agrafe. Asta-i dădea un aer vag comic, amintea de un căţel coafat pentru vreun concurs.

— Cu prietena Magdei a trecut la tenis. Au jucat dublu-mixt alte vreo trei ore, individul are o condiţie fizică de invidiat. Toţi ceilalţi cred că sînt cunoştinţe absolut întîmplătoare, conchise Andi, răsucind volanul maşinii, care luneca acum spre Ploieşti.

În patru fotografii apăreau imagini de pe terenul de tenis. În două, perechea blondă strîngea mîinile, peste fileu, altor jucători pe care Andi avusese grijă să-i prindă cu faţa spre aparat. Expresii într-adevăr comune, nimic cunoscut, nimic interesant, Nora reveni la poza unde tripleta fusese surprinsă în acel prim-plan excelent, lîngă stîlpul ce susţinea plasa de volei. Era pesemne momentul imediat ur-

mător prezentărilor, instantaneul se dovedea nespus de grăitor. Bun pentru coperta unei reviste de sport !

Părea o imagine... a tinereții însăși ! A tinereții aceleia vii, *fremătătoare*, încrezătoare, inconștientă de forța și de slăbiciunile ei ; superbă... şi stupidă în același timp !

Între cele două femei, una brunetă, cealaltă blondă, lunganul rîdea cu o expresie deschisă, destinsă perfect. Fața era prelungă, osoasă, bronzată, statura atletică impresionantă, structura musculară fină, vizibilă parcă pînă la ultima fibră !

— La 13,35 își aminti Andi, Magda i-a părăsit ; imediat după ce începuseră ceilalţi jocul de tenis.

— Ai avut impresia că s-au certat ? vru să ştie Nora, comparînd fotografiile.

— Nu cred. A șters-o, în orice caz, cu mașina lui această bizară Magdă. Ceilalți doi au mîncat pe la patru și jumătate la restaurantul ștrandului și-au plecat împreună.

„Această bizară Magdă“ ! Îi atrăsese deci și lui atenția. De ce ? Cine putea fi, care erau relațiile dintre ea și blond ? Trăsăturile feței regulate, ochii păreau să fie albaştri, dar tăiaţi puţin oblic, migdalaţi ca la turcoaice, plete scurte, negre, de-un negru intens. Nasul cam în vînt însă, linia frunții și cea a buzelor erau europene, te duceau cu gîndul la tipul irlandez. Și aerul acela mereu meditativ, senin, imperturbabil, surîsul abia schițat, uneori tonic, alteori nostalgic cumva, dacă nu trist, o tristeţe reţinută, discretă, ciudată !

— Pe blondă o cheamă Emilia Ionescu, menționă Andi. Ingineră, locuiește într-un bloc din apropierea ștrandului.

— De unde știi ?

— Lunganul a rămas la ea, rînji Andi, cel puțin pînă la 12 noaptea, cînd i-am dat dracului și-am plecat, adormeam la volan.

— Emilia Ionescu !... Deci nu ai aflat măcar adresa omului care mă interesează, rezumă Nora incisiv.

— Am făcut tot ce era posibil.

— Adică ! aruncă Nora cu agresivitate și Andi se strîmbă din nou, rapoartele detaliate îl iritau, tonul ei de șefă îl enerva încă și mai mult, explică acru :

— I-am spus garderobierei o poveste muiată-ntr-o mică atenție. Buletinul uitat, prietenul meu care-l are, trebuie să iau numărul măcar, omul care dă bărci ne cunoaște...

— Idioată poveste ! aprecie Nora.

— Dar a mers. Din păcate însă și „prietenul meu" s-a dovedit că-și uitase acasă buletinul. N-am găsit în portofelul lui decît bani și-o dovadă de vaccin antitetanic. Pe care scria Vlad Zețaru, dacă o fi fost a lui ; o fotografie lipsea.

— Nu era acolo și altă mențiune ?

— Era. Adresa, dar scrisă de-un doctor, rîse Andi. Numărul 43, strada imposibil de descifrat. Am încercat atunci la mașină. Am scotocit peste tot. Reviste, cîteva benzi, alte fleacuri, total nesemnificative.

— Nici actele mașinii ?! deveni Nora atentă.

— Ori erau în poșeta Magdei, la care n-am reușit să ajung, garderoba doamnelor era separată, ori se aflau într-un loc din mașină pe care n-am izbutit să-l descopăr eu.

La scotocit Andi se pricepea. Din nou Magda, deci ! Ființa asta cu trup de adolescentă, ochi enig-

matici și surîs bizar ! Cine dracu putea fi ? Fizionomic era mai greu de citit decît blonda — pe fața căreia două cute doar în jurul gurii și ceva din expresia ochilor marcau o dramă trăită de curînd, o experiență deci, care o putea face prudentă, asta merita reținut ! — ori decît lunganul ăsta atletic, tip sportiv, aparent cam netot așadar, flegmatic, rezistent și încăpățînat, prea convins de forța, reflexele și istețimea lui, generos, încrezător, afemeiat ! Și astea meritau reținute.

— Cine-i insul ? auzi Nora întrebarea abruptă a bărbatului de lîngă ea, tonul plictisit degajat de pînă atunci dispăruse complet.

— Dacă aveam idee, crezi că te puneam să te ții după el ? !

— Ba știi, zise simplu Andi. Și faci rău că nu-mi spui.

— Ce ți-a venit ! ? De ce crezi că știu cine-i acest presupus Vlad ?

Andi nu răspunse imediat, părea foarte atent la volan. Se încruntă ușor, spuse apoi tărăgănînd cuvintele :

— Nu ne cunoaștem de ieri, Nora. Tu, cînd rostesc un nume nou, ai obiceiul să-l repeți ; pentru a-l memora.

Uite, aici greșise ! Doar numele blondului nu-l repetase într-adevăr. În ciuda aerului de ratat, Andi se dovedea un observator atent. Iar ea făcuse o *greșeală*, măruntă, ridicolă, *gravă* însă ca orice greșeală. Era obosită pesemne. Cînd era obosită, greșea. Trebuia să se retragă desigur, imediat, ori să lase măcar această impresie, era mai sănătos.

— I-am auzit numele, asta-i adevărat, recunoscu scurt Nora. Cînd am aflat că avea să fie ieri dimi-

neață la institut. Dacă e cine presupun... Va trebui scos din joc, adăugă ea scăzut. Numai că pentru asta ar fi cazul să aflăm măcar unde locuiește. Nu crezi ?

Andi tăcea neconvins, ușor crispat. Nora dispuse fără drept de apel :

— Oprește la primul popas.

— De ce ?

— Vreau să-ți prezint pe cineva cu care vei continua ce-am început.

— Pleci ? tresări Andi.

— Am fost chemată, trebuie să plec. Azi !

*

Vocea de la celălalt capăt al firului era caldă, senzuală, încîntătoare ca o noapte havaiană. Te putea duce cu gîndul la un peisaj cu bananieri unduind sub o lună de vis, la fete surîzătoare, cu piele ciocolatie și catifelată, îmbrăcate în coroane de flori, te putea face să ți-o imaginezi pe posesoarea acelei voci dacă — totuși — nu într-un peisaj tropical, luxuriant, măcar întinsă leneș pe-o canapea dintr-un budoar șic, mîngîindu-și pletele lungi, învăluitoare, de culoarea abanosului.

Toate astea însă dacă n-ai fi văzut-o niciodată pe Hortensia Ignat, posesoarea acelei voci. Vlad o văzuse, de cîteva ori chiar, fusese o dată și acasă la Hortensia. Ascultînd-o acum, medita cu tristețe cinică la jocul înșelător al aparențelor. Pentru că, din păcate, Hortensia era o femeie trecută de mult în vîrsta a treia, ușor ramolită și teribil de obositoare, care-și amintea des, mult prea des, de marile

ei succese de pe vremea cînd „era ceva mai tînără“ şi cînta „fascinant pe la localuri“.

Obiceiul cel prost al Hortensiei fusese să sesizeze telefonic miliţiei fapte criminale săvîrşite „cu perversă abilitate“. Asta pînă într-o zi, cînd Vlad avusese proasta inspiraţie să-i calce întîmplător pragul, pentru a întreba de-o vecină a bătrînei, dispărută de la domiciliu şi să-i lase Hortensiei numărul de telefon de la serviciu. Din ziua aceea, preferinţele fostei stele se schimbaseră, în locul crimelor începuse să vadă pretutindeni „acţiuni subtile de spionaj“, pe care vecinii ei le săvîrşeau, se pare, într-un ritm de-a dreptul alarmant.

De regulă, cînd îl prindea la telefon, Vlad o asculta cu răbdare îngerească preţ de-un minut, fidel principiului său potrivit căruia n-avea rost să te superi niciodată cu nimeni fără motiv. Se scuza apoi politicos, invocînd un alt telefon sau o chemare urgentă la colonel, convins parcă de faptul că răbdarea lui avea să fie cîndva răsplătită.

Iar momentul acela se ivise. Azi.

Vlad stătea pe scaunul din spatele biroului său, arborînd un aer teribil de preocupat. Şi asculta, de 15 minute, relatarea detaliată a visului din noaptea trecută a bătrînei. Murmura doar din cînd în cînd cîte un „Interesant. Foarte interesant“, deşi nimic din ce auzea nu era cîtuşi de puţin interesant. Prin faţa mesei sale de lucru se plimba însă ca un leu în cuşcă, de 14 minute exact, căpitanul Dănăilă, care-l aştepta să-şi termine convorbirea. Dănăilă fierbea, Vlad se amuza în sinea lui nespus.

Povestea acestui Dănăilă era, ei asta da, era extrem de interesantă. Omul fusese un tip descurcăreţ şi un ofiţer bun, un coleg agreabil chiar, pînă în

urmă c-un an. Cînd Dănăilă devenise șef. Un micuț șef, dar șef. În ziua următoare promovării, Vlad îl vizitase în noul și minusculul birou pe fostul lui coleg, iar acesta, într-un moment de sinceritate, îi mărturisise cu un aer meditativ :

— Știi, se întîmplă ceva cu mine. De ieri, de cînd stau, uite, pe scaunul ăsta... Se petrec, s-au petrecut deja niște... niște mutații !

Mai pe scurt, subalternii lui Dănăilă ziceau despre proaspătul lor șef că „se făcuse-al dracului peste noapte". Apoi, în cursul lunilor următoare, din cîte-o vorbă scăpată, Vlad pricepuse că Dănăilă căpătase meteahna de-a-și însuși, tot mai fără jenă, rezultatele oamenilor de care răspundea, dovedindu-se a fi și în această direcție o fire extrem de întreprinzătoare și descurcăreață.

Dar Dănăilă lucra acum în alt serviciu, așa că Vlad, consecvent principiului său, care se putea traduce și prin „nu te lega la cap, dacă nu te doare", tratase chestiunea cu indiferența lui de lungan flegmatic, părînd să urmărească doar cu nonșalanță „evoluția fenomenului".

În urmă cu doar două zile însă, Magda se întorsese din oraș furioasă, intrase trîntind ușa, îl anunțase că Dănăilă îi făcuse o figură „total necolegială". Dintr-o greșeală a centralistei, în lipsa ei, Dănăilă primise telefonul pe care un puști voise să i-l dea Magdei. Puștiul era băiatul unui cunoscut inginer proiectant, intrase în combinație cu niște bișnițari, mai demult. Magda aflase, obținuse aprobarea colonelului Dumitrescu să se strecoare în grup, pierduse o groază de timp pentru asta, riscase chiar, tipii trecuseră de la țigări la trafic de valută între timp și deveniseră suspicioși, o țineau încă la peri-

feria „rețelei". Se apropiase însă de tînărul care o interesa, îl dusese într-o zi la o dezbatere publică, unde victima, tot un inginer, fusese șantajat pentru învîrtelile fiicei sale și ajuns în final în faza de-a fi *pe punctul* să dea anumite informații secrete. Abia după dezbaterea aceea, Magda îi spusese tînărului ei „coleg de afaceri" cine este în realitate, îl dăscălise bine, rămăseseră înțeleși ca, la prima ocazie cînd grupul „primea marfă", să-i telefoneze. Puștiul telefonase, Dănăilă primise însă telefonul, nu spusese nimic, rezolvase prin miliție o treabă care ar fi trebuit finalizată discret, pentru a se ajunge la un fir mult mai lung. Magda aflase despre asta numai întîmplător, abia cam la două săptămîni după încheierea conturilor.

— Critică-l ! conchisese Vlad discuția cu Magda. În prima ședință !

— Nu știu dacă merită să ridic într-o ședință asemenea problemă, în definitiv cazul a fost rezolvat, spusese Magda luînd în serios sugestia lui. E însă total necolegială comportarea ! izbucnise ea cu acea naivitate pe care Vlad o găsea condamnabilă. Vreau să i-o spun de la obraz.

Avea să ajute chestia asta cu spusul de la obraz cît lumînarea la capul mortului. De altfel și critica într-o ședință tot cam atît avea să folosească. Dănăilă putea să zică pur și simplu că sesizarea telefonică a fost anonimă, că puștiul nu a întrebat inițial de Magda. Posibil mai era ca, pînă la ședință, asemenea „amănunte" să le fi uitat cu adevărat, să creadă el singur că era chiar așa, memoria omului reținînd prioritar părțile plăcute ori dorite ale întîmplărilor.

Așa că Vlad hotărîse că era cazul să aplice una din metodele lui „neortodoxe", dar eficace. Pusese mîna pe telefon și sunase în biroul alăturat al fostului lor coleg. Nu discuta de regulă cu Dănăilă prin telefon, atunci își apucase cu două degete nasul și începuse într-o românească stricată, presărată cu multe cuvinte nemțești, o spovedanie cu suspans, din care totuși reieșea că ar fi vorba de-un concurent care vrea să-l prejudicieze, dar și să păgubească statul român. Ceruse apoi să discute „cu domnul Vlad Zețaru pe care-l cunoscuse", pentru a-i relata amănunte.

Dănăilă îi explicase imediat că Zețaru e plecat in provincie, îi ceruse el amănunte, le notase, meditase vreo cinci secunde, apoi își făcuse brusc apariția în biroul lor. Îl găsise „certîndu-se" cu Magda pe o chestiune profesională, certîndu-se furcă. Adulmecase atmosfera, plecase grăbit, fără un cuvînt, alergase glonț la „obiectivul unde urmau să se sustragă într-o dubiță T. V. mostre dintr-un produs nou, de mare importanță". Așteptase în fața porții din spate, unde-i indicase „comerciantul străin", așteptase în mașină, de la prînz pînă seara, într-o după amiază pe care ar fi avut-o liberă, hărăzită de providență și cu meci de campionat. Seara, în orice caz, pe la ora opt, Magda îl văzuse „supraveghind obiectivul".

Abia cînd începea să se înnopteze îi trecuse, probabil, prin cap lui Dănăilă să întrebe pe cineva ce-i acolo, descoperise astfel că pîndise poarta din spate nu a unei întreprinderi de comerț exterior în curs de finisare, ci a unei viitoare fabrici de nasturi.

Asta se întîmplase în urmă cu două zile. Ieri, lui Dănăilă „îi căzuse fisa" — Vlad aflase că îl căutase furios, avusese însă grijă să nu fie în sediu — așa

că Dănăilă fiersese o zi întreagă în suc propriu, năvălise acum, încă înainte de ora opt în birou, hotărît în mod sigur să-i spună cîteva vorbe tot „de la obraz".

— Interesant. Foarte interesant, zise Vlad și Hortensia Ignat se porni pe-o nouă serie de explicații :

— Dar așa cred și eu ! Chiar dacă nu pare la prima vedere. Mi-amintesc însă, eu am citit, știți, o schiță, foarte frumoasă, polițistă, în care se întîmpla un accident de circulație.

— Cine-i, cine-i la telefon ? ! răbufni Dănăilă în culmea exasperării. Ce-ți tot spune acolo ? !

— A fost vorba deci de-un accident, inițial ! spuse pe un ton grav Vlad, își trase o hîrtie din sertar și începu să noteze, ignorînd în continuare existența fostului său coleg de serviciu.

— Da, și să vedeți cum era ! se aprinse Hortensia. Accident deci, o mulțime de oameni care îl vede, care asistă la lovirea unui om, pe stradă, de o mașină. O mașină care dispare. Fuge adică de la locul acela al accidentului.

— Asta înseamnă circumstanță agravantă ! punctă Vlad lipind cît mai strîns pîlnia receptorului de ureche, deoarece constatase că Dănăilă se oprise în fața biroului și-l privea cu ochii mijiți.

— Dar nimeni din cei prezenți, cînd vine un agent de ordine, nu știe să spună numărul mașinii ! Nimeni, înțelegeți ? Era însă acolo și un poet, susură molatecă vocea bătrînei. O fire visătoare, care, impresionat de accident, scrie o poezie ! O poezie cu tobe și bețe de tobe, fără nici un sens, așa, o poezie modernă. Ei bine, imaginați-vă, cînd agentul de circulație îl întreabă și pe el, poetul nu știe numărul. Dar îl reconstituie ! Îl reconstituie, recitîndu-și poezia ! Bețele însemnau numărul unu, toba — zero, era

și o lebădă parcă acolo sau așa ceva. Subconștientul lui lucrase, înțelegeți, transfigurase totul !

— Foarte interesant ! aprecie Vlad. Și atunci v-a venit ideea, ați făcut legătura, ca și în cazul acela cu paguba de două milioane și jumătate care era să se producă !

Dănăilă își luă un scaun și se așeză în fața biroului, numai urechi.

— Exact ! aprobă bucuroasă Hortensia. Mă gîndesc ce poate să simbolizeze inorogul sau centaurul acela din vis, care mă urmărea. Că ceva trebuie să însemne el !

— Asta e clar ! Uitați cum o să facem, se decise Vlad, privirile lui Dănăilă i se păreau semnificative. Vă rog să nu mai discutați, vreau să spun ar fi bine să nu mai discutați cu nimeni chestiunea aceasta. Am să trec pe la dumneavoastră să-mi relatați pe larg. Azi nu sînt sigur că am să reușesc să vă vizitez, dar lăsați-mi încă o dată adresa exactă, mă tem că am rătăcit-o pe undeva.

— Vai, sigur ! E atît de încurcată ! Aveți pe ce nota ?

— Da. Spuneți, vă rog !

Cînd termină de notat și închise în sfîrșit telefonul, Vlad se ridică dintr-o mișcare, se repezi la fișet și începu să scormonească.

— Ce cauți ?

— Aveam aici, prin hîrtii, ceva legat... legat de ce mi-a spus tînăra asta, făcu preocupat Vlad, întorcînd pe dos dosarele din fișet.

Cu coada ochiului, remarcă privirea lui Dănăilă, care îl urmărea atent, văzu apoi cum, aparent distrat, Dănăilă întoarcea încet spre el notița făcută de Vlad și citea adresa Hortensiei Ignat.

Nu se învățase deci minte. Nici acum. Ba hotărise pesemne că i-o plătească pentru farsa din urmă cu două zile, „suflîndu-i un caz", cel sesizat de Hortensia ! Îl zări pe Dănăilă ridicîndu-se brusc în picioare și îl auzi întrebînd abrupt :

— Tu mi-ai făcut figura alaltăieri, așa-i ?

Mai avea de învățat Dănăilă ăsta multe, în primul rînd : cum se pun întrebările. Așa, îți dădeai seama imediat că nu era stăpîn pe situație, că are dubii asupra „vinovatului". Vlad nu făcu greșeala să întrebe „ce figură", reduse doar ritmul în care căuta, apoi încet, încet, „căutînd să-și controleze expresia și tonul vocii", se întoarse zîmbind cam fals spre Dănăilă, se scărpină după ceafă, recunoscu prudent :

— Da... Eu... Cum a fost ?

În privirea lui Dănăilă luci îndoiala.

— Păi nu știi cum ? !

— Ba da, sigur că știu, îl asigură Vlad. Vream... s-o aud însă de la tine.

Era trucul cel mai ieftin, pe care desigur îl învățase și Dănăilă. Avea să bănuiască acum că Vlad vrea „să-l tragă de limbă", pentru a afla !

„Care dracu mi-a făcut atunci figura ? Sau să fi înțeles eu adresa greșit ? Dacă-i mai și spun că... am primit o sesizare, acum două zile..." Cam asta se citea pe fața lui Dănăilă. Vlad se instală pe scaunul lui, fără să-l piardă din ochi, îndemnă moale :

— Hai, dă-i drumul acum ! Cînd ai intrat în birou, erai furios !

Dănăilă își îndreptă privirea spre fereastră.

— Lasă că discutăm altă dată ! făcu el hotărît și ieși din birou cu pași mari.

Dacă nu se repezea chiar acum pe capul Hortensiei, mare minune !

Avea s-o ia pe departe, probabil, explicîndu-i că Vlad Zețaru, colegul lui, a trebuit să plece urgent din București, urma s-o descoasă pe Hortensia, căreia el îi spusese că „ar fi bine să nu discute cu nimeni", să afle, probabil, în final, povestea cu centaurul. Și-avea să fiarbă iarăși, la fel de nedumerit, întrebîndu-se dacă femeia nu-și bate cumva joc de el.

În urmă cu o zi, Dănăilă fusese 24 de ore de serviciu, azi ar fi fost deci liber.

Era perfect ! Dacă și după figura asta avea să încerce să le mai „sufle" vreun caz... ei bine, însemna că e irecuperabil ! Și-atunci merita „predat dosarul" colonelului Dumitrescu ; spre deosebire de el, pe colonel irecuperabilii îl preocupau în mod cu totul deosebit

*

— Culmea e că nu cu mine, ci cu dumneavoastră vrea să vorbească !

Nițu abia intrase pe ușă, mai făcu doi pași, răsuci fără rost cîteva hîrtii aflate pe birou, se întrebă dacă Dumitrescu îl auzise ori ba. Nu părea să-i fi sesizat măcar prezența. Colonelul stătea nemișcat, cu mîinile la spate, o siluetă masivă, plantată în dreptul ferestrei prin care se distingeau, în lumina apoasă a dimineții, străzile cu aspect de burg medieval și, dincolo de ele, crestele munților estompate în ceață. Vocea scăzută, morocănoasă a lui Dumitrescu se auzi în sfîrșit, venind parcă de foarte departe :

— Gherghișan cînd ziceai că a murit ?

— ...Acum patru luni, făcu nedumerit Nițu, nu-și amintea să fi zis așa ceva.

— Pe Androne, Iacob, Marițan i-ai mai apucat ?

— ...Da. S-au pensionat, își aminti ceva mai lămurit căpitanul. Erau cîteva nume cunoscute, fețele acelor Androne, Iacob și Marițan constată însă că deja i se cam șterseseră din memorie. El era foarte tînăr pe timpul cînd lucrau încă cei trei. De fapt, mai mult auzise de ei, pe la diferite zile festive ; cînd se citeau „materiale" în care se pomeneau mai întîi alți oameni ce căzuseră în luptele din munții de la marginea orașului, cîndva, într-un trecut pe care el, la drept vorbind, și-l imagina destul de greu.

Dumitrescu era oare un fost coleg al acelor oameni ?! Și-avea să urmeze acum vreo „rememorare" lungă, despre cum fusese „atunci, cînd cu arma în mînă"...

Nițu se scărpină cam fără chef după ceafă. Istoriile acelea erau prea vechi, ritmul vieții era acum mult mai precipitat, iar povestitorii, care or fi avut, desigur, meritele lor incontestabile, erau cel mai adesea total nepricepuți în a relata acele întîmplări. Cele auzite de la vreunul din ei nu avusese darul să-l impresioneze niciodată. Alea toate fuseseră atunci, se întrebase uneori de ce mai trebuiau să tot spună și iar să spună mereu și mereu aceleași...

— Cine mă caută ?!

— Inginerul economist pentru care m-au chemat adineauri cei de la punctul de control ! tresări Nițu. Se numește Daneș. Arcadie Daneș, a lucrat, pînă acum trei ani, în București. Zice că de-atunci vă cunoaște, că v-a văzut azi-dimineață, cînd ați intrat în clădirea inspectoratului. Dorește să vă spună numai dumneavoastră... nu știu ce ! debită repede căpitanul, întrebîndu-se ce dracu o mai fi vrut în definitiv și

acest Daneș să zică și de ce musai unui colonel bătrîn, sosit din București, în control, pe nepusă masă.

Numele economistului nu părea să-i spună lui Dumitrescu nimic. Rămăsese la fel de nemișcat, masiv, împietrit parcă în fața ferestrei și Nițu se gîndi că, oricum, această solicitare subită de audiență, care cuprindea o sesizare, plîngere sau cine mai știa ce, picase prost. Numai în urmă cu jumătate de ceas stabilise împreună cu colonelul un plan detaliat de deplasări prin județ. Spre deosebire de tot colectivul de control care se afla „în vizită" la ei de patru zile, Dumitrescu venise cînd nu-l mai aștepta nimeni, doar în urmă c-o zi, dar le dăduse mai multă bătaie de cap decît toți ceilalți. De la bun început împinsese dezgustat de-o parte dosarele impecabile pe care Nițu încercase să i le pună în față și declarase plat : „Eu am să merg cu dumneata peste tot. Peste tot pe unde ai fi mers, dacă nu-ți cădeam pe cap. Hai să vedem pe agendă ce-aveai pentru azi !"

Teoretic, nu era nimic dificil în realizarea pretenției ăsteia. O porniseră împreună la drum, pe la prînz Nițu avusese — din fericire, poate — o ședință de analiză. Colonelul nu se arătase deloc dornic să participe. Îi luase însă în antrepriză pe doi subalterni ai lui Nițu, tineri locotenenți, cu care încheiase controlul aproape la miezul nopții. Ăstora le luase pînă la urmă la refec și dosarele, ba unuia din cei doi, abia însurat, îi făcuse o scurtă vizită și acasă, „doar așa, ca să-i cunoască soacra"...

Nu făcuse însă, în tot acest timp, nici un fel de aprecieri, de nici un fel. Mai pricepe ceva !

— Unde-i acum acest Arcadie Daneș ?

— În camera pentru audiențe. Vă conduc. „În caz că apreciați chiar să merite", vrusese să adauge Nițu.

— Lasă ! taie moale Dumitrescu. Dacă-i o cameră pentru audiențe, presupun că am s-o găsesc și singur. Rezolvă-ți corespondența pînă atunci !

O oră mai tîrziu, Nițu terminase cu rezolvarea corespondenței, discutase și cu unul din cei doi locotenenți, fără să poată deduce dacă era de bine sau de rău, se întreba tocmai ce-i putea spune acel Daneș colonelului atîta timp. Ușa se deschise în sfîrșit, Dumitrescu intră greoi, se interesă direct, cu aerul lui morocănos :

— Daneș v-a mai făcut o sesizare acum patru luni ? În legătură cu un turist suedez ?

O clipă, căpitanul rămase ca trăsnit. Daneș ! Sigur, de-asta-i părea numele cunoscut de undeva ! Instantaneu, Nițu își aminti totul, raportă prompt :

— Da. E vorba de cazul pe care i l-am dat în lucru locontenentului Martin. Mi-a raportat că l-ați văzut.

— Deci, punctă parcă și mai bosumflat colonelul, din sesizarea acestui Daneș, care s-a dovedit clar întemeiată, ați început o lucrare !

— Bineînțeles ! îl asigură Nițu. N-a mai intrat de-atunci „turistul" în țară, dar urmează să sosească, așa că...

Dumitrescu făcu o grimasă, ochii verzi se opriră apoi în ochii lui Nițu, ceva sclipise acolo, dominant, amenințător, teribil, bărbatul cu păr alb și fața dreptunghiulară, apatică se dovedea a fi subit irascibil ; vocea se auzi însă foarte ponderată, deloc liniștitoare totuși :

— Eu întreb altceva ! Întreb de ce omului care și-a pierdut o după-amiază întreagă să vă scrie sesizarea, numai asta să luăm în considerație, n-ați binevoit să-i spuneți măcar două vorbe. E convins că i-ați pus hîr-

tia la coş. De-aia vă evită, eu în locul lui cred că aş face la fel.

Niţu încercă să explice. Avea argumente, sesizarea sosise, în fond, după ce ei depistaseră ceva din activitatea „turistului“, Daneş venise numai cu totul întîmplător în contact cu străinul, constată însă că Dumitrescu părea să se gîndească la altceva deja. Colonelul încheie, întrerupîndu-i pledoaria, cu ochii la ceas :

— Peste-o oră, e un tren spre Bucureşti ; pe care nu vreau să-l pierd ! Am lăsat şefului colectivului de control o notă cu concluziile mele. Personal sînt edificat. Povestea cu sesizarea lui Daneş n-am trecut-o la „lipsuri“, dar, dacă mai vin o dată şi găsesc ceva asemănător, să ştii că-i de rău !

Din auzite, Niţu aflase că Dumitrescu se supăra rar, dar bine. Încercă iarăşi să lămurească situaţia, colonelul se strîmbă a rîs :

— Las-o baltă, că o-ncurci mai mult ! Chiar dacă nu v-ar fi ajutat cu nimic hîrtia lui, din moment ce omul s-a dovedit cinstit şi bineintenţionat, trebuia să-i ziceţi măcar „mulţumesc“. Şi cu asta basta, încheie Dumitrescu, dar adăugă, parcă alegîndu-şi cuvintele : Personal îmi place cum ţi-ai organizat munca. Ai noroc şi de doi băieţi isteţi. De soacra unuia va trebui totuşi să te ocupi. Nu rîde, aparent e o băbuţă de treabă, dar cu simţ comercial. S-ar putea să vă dea băiaie de cap mai ceva decît crezi... Ce mi-a spus Daneş acum, schimbă tonul colonelul, se referă la un individ care, din cîte înţeleg, se află în Bucureşti ; nu vă interesează, sper, deloc. Dă-i, te rog, un telefon subofiţerului de la miliţia gării, să-mi reţină loc la accelerat.

— Chiar plecaţi ?! făcu sincer uimit căpitanul, pentru că realmente nu-i venea să creadă. Apucă to-

tuși repede receptorul telefonului. Dumitrescu îl liniști pe același ton tărăgănat, plat, aparent cu totul inofensiv :

— Dacă-ți pare rău, promit să mai vin. Dar nu anunțat cu trei zile înainte, am lucrat și eu în provincie 20 de ani.

II

O FATĂ CU SPIRIT DE INVESTIGAȚIE

Mirela, Mirela, Mirela !

Era stupid, dar i se părea că melodia ce izbucnise supărător de stridentă din pik-up-ul pe care-l proba un cumpărător repeta agasant numele acesta. Își aminti că avusese aceeași senzație cînd intrase, doar cu cîteva ore în urmă, într-unul din laboratoarele uzinei, auzind bîzîitul intermitent al unui aparat de amalgamat. Calculatorul chiar, și calculatorul cu al cărui susur se obișnuise de ani, i se năzărea că șoptește în ultimele săptămîni, obsedant, șicanator, malițios, același nume. Devenise oare blestemul vieții ei această Mirelă ?!

Maria Rădulescu își trecu pe celălalt umăr cureaua îngustă a poșetei unde îndesase cîteva cărți — pe care ideal ar fi fost să le poată măcar răsfoi pînă a doua zi —, se întrebă cît timp mai avea să piardă în magazinul ăsta. Nu erau decît vreo zece persoane la rîndul din fața ei. Cele două vînzătoare, foarte tinere, blonzii amîndouă, una cu o coadă de cal strînsă cu aceeași neglijență ca a Mirelei, făceau față totuși cu greu. Clienții din dimineața aceasta se dovedeau cusurgii. De zece minute intrase în magazin, nu

avansase însă nici un pas și se simțea năucă de oboseală, topită, tura de noapte se lăsase „cu belele“, cum ar fi zis Victor. Ah, trebuia să treacă neapărat și prin piață, să plătească și telefonul, acolo o aștepta probabil alt rînd. Simțea că toate astea erau peste puterile ei, că avea chef să le dea dracului, s-alerge acasă, să facă un duș. Patul apoi, în care să se-arunce în sfîrșit, să doarmă, cîteva ceasuri măcar, după masă trebuia s-arate bine neapărat !

Da, după-masă era musai să fie prezentă, moartă-coaptă, la aniversarea lui Mihai. Era unicul nepot al lui Victor ; clanul Răduleștilor ar fi fost scandalizat, ar fi zumzăit ca un viespar, dacă nu s-ar fi dus, chit că... de bîrfit aveau s-o bîrfească oricum.

Mirela n-avea să fie. Și pentru absența asta urma să dea desigur tot ea explicații ; și să fie acuzată, bineînțeles, pentru lipsa trogloditei cu coadă de cal, care... „plecase să cunoască Mapamondul“ !

Așa-i scrisese, cel puțin. Își aminti biletul mîzgălit în pripă de Mirela. Îl găsise pe măsuța din camera fetei, alături de castronul acela de porțelan așezat cu fundul în sus, sub care...

Dumnezeule, ce-avea oare cu ea ființa asta ?!

Se întorsese acasă dintr-o deplasare de patru zile în dimineața aceea, Mirela nicăieri, numai biletul ei, fixat pe măsuță cu un măr mușcat.

„Nu te neliniști, scumpă prietenă, am plecat doar să cunosc Mapamondul. Nu-l alerta pe tata inutil, l-am încunoștiințat eu de expediție, te sărut !

P.S. Mi-am permis să-ți las cîte o micuță surpriză prin fiecare cameră, asta ca să-ți aduci aminte de mine.

Mireluș.“

Sub castron se afla un șoarece mort. Mort de inaniție, ori de sete. „Scumpa ei prietenă“ scontase pe faptul că avea să revină din deplasare mai repede și să se sperie. Creatura știa bine că șoarecii o îngrozeau, ridicol, dar o îngrozeau ca nimic altceva, îi produceau o repulsie inexplicabilă, de necontrolat !

De ce făcuse „Mireluș“ așa ceva ? Și unde putuse să plece această Mirelă acum ? La București ? De ce ironia aceea cu „scumpă prietenă“ din care n-o scotea, urmare a faptului că, pe timpul cînd încă nu se căsătorise cu Victor, în prima întîlnire cu viitoarea sa fiică, o pusese naiba să-i spună că vor fi ca niște bune prietene.

Fusese o încercare stîngace, un loc comun, o frază idioată, ce-i drept, bine, dar pentru asta... Nu prinsese nu numai încercarea aceea, nu prinsese nimic, nici una din tentativele ei ulterioare de-a sparge muțenia de gheață în care intra Mirela cînd era ea de față.

O ura, pesemne ! Da, Mirela o urîse din prima clipă cînd o văzuse intrînd alături de Victor în casă. Și... straniu lucru, asta era cel mai straniu, o înțelegea pe fata asta, perfect !

Și ele fuseseră acasă trei fete, le murise mama, cam aceeași vîrstă avea ea atunci ; la un moment dat un unchi încercase să vorbească ceva cu ea, era cea mai mare, s-o întrebe „ce-ar zice ele dacă tatăl lor s-ar recăsători“.

Iar ea, ea procedase exact ca Mirela, absolut exact, intrase într-o stare de muțenie stupefiată și stupefiantă, i se părea de neimaginat măcar ideea că taică-su „ar fi putut-o trăda“ pe femeia care murise, care era mama lor, cum ar fi putut să le vină „o altă

mamă" în casă, cum s-ar fi putut să facă taică-su așa ceva ?!

Și taică-su intuise dezastrul. Nu se recăsătorise, deşi n-avea nici 40 de ani pe-atunci, le crescuse singur, cu greu, ea însă... se măritase apoi, se măritase ca o inconștientă, bănuind în linii mari catastrofa cu Mirela, știind perfect că fata n-avea s-o accepte, că familia Răduleștilor n-avea s-o accepte, n-aveau s-o ierte, chit că ea îl cunoscuse pe Victor abia la un an după ce mama Mirelei o ștersese pur și simplu de-acasă... c-un rugbist !

Fusese o nebunie absolută să se mărite cu Victor în acele condiții, o nebunie săvîrșită după doi ani de ezitări, care nu scuzau însă faptul cu nimic.

Ce era de făcut cu Mirela, cu această zăbăucă foc de isteață, altminteri, care totuși nu pricepea „trădarea" lui taică-su, care nu o vedea decît ca pe-o intrusă, care o teroriza cu tăcerile ei ostentative, cu glume crude, care o pîndea tot timpul, ducînd un război tacit, aprig, neobosit ? !

— Ia te uită ! Maria ! Bună !

Ioana era o colegă de uzină, a cărei spontaneitate pica prost. N-avea chef de discuție acum, nici de pălăvrăgeală, de confidențe, întrebări, cancanuri, n-avea chef de nimic. Tăcu.

— Ai intrat numai așa sau vrei să cumperi ceva în magazinul meu ?

Auzi idee, să intre „numai așa" și să stea la coada asta care nu se urnea !

— Cum „magazinul tău" ?

— Așa-i zic eu ! rîse Ioana. Am lucrat aici șase ani, le cunosc pe toate fetele.

Mda ! Amintea cam des acest amănunt, care în fond nu-i era prea favorabil. În pregătirea Ioanei,

studiile la fără frecvență se simțeau uneori, chit că era o ingineră care „se străduia mult și nu fără folos", cum spunea Victor, Victor care mai zicea că are o admirație nețărmurită pentru oamenii ce izbutesc să facă o facultate, paralel cu o muncă dusă zi de zi.

— Am remarcat, observă cu răceală Maria. Ai ținut-o de vorbă pe vînzătoarea cu mutriță de șoricel.

— Pe Adi ? ! Nu fi rea, e o colegă grozavă ! șopti Ioana rîzînd. M-a ajutat foarte mult, cînd îmi pregăteam examenul de stat. Dănuț avea atunci doar un an, Adi a trebuit să facă pe dădaca, biata de ea, vreo cinci luni, ca să pot eu învăța.

— Impresionant ! constată Maria șoptit, cu ochii la clientul care se hotărîse parcă să ia, în sfîrșit, pik-up-ul.

— Da, cred că tu... nu poți înțelege asta, zîmbi detașat Ioana.

Ce vrea să spună ? Că reușise să facă și-o facultate și-un copil, spre deosebire de ea ? ! Că „se străduise nu fără folos" ? cum zicea Victor.

— Ce vrei să cumperi ? schimbă vorba Ioana.

— Un casetofon.

— Ooo ! Rămîn cu tine-atunci, magurile și casetofoanele erau în raionul meu. Pot să te-ajut ! scînteiară ochii fostei vînzătoare.

— Mulțumesc, nu-i nevoie.

— Dar pot să-ți dau un sfat ! făcu Ioana și arăta sincer nedumerită de refuz, o fi fost și sinceră, numai că, uite, ea n-avea acum poftă de sfaturi, de conversație, de nimic, nimic, nimic, n-avea poftă și pace !

— Ți-ai pierde timpul, mă descurc și singură.

Tonul rămăsese scăzut, se vede că fusese însă mai glacial chiar decît dorise. Ioana se retrăsese un pas, ușor vexată.

— Cum vrei. Bine. La revedere atunci !

— La revedere.

— Aş vrea totuşi să-mi mai arătaţi unul ! auzi imediat vocea fonfăită a cumpărătorului nehotărît. Se dovedea o adevărată pacoste omul ăsta, era a patra piesă pe care-o încerca. Maria fu pe punctul de-a interveni, brutal, iritarea se acumulase, eşecul ultimelor experimentări care culminase doar, devenise evident în noaptea trecută, *erau cauza* desigur, cauza poate şi-a tonului adoptat faţă de Ioana... care însă gîndea probabil acum *altceva !*

„Ai devenit cam nervoasă *în ultimul timp*, mai stăpîneşte-te, dragă !"

Asta era o altă colegă. Grasă pînă la indecenţă ; tembelă ; şleampătă. În esenţă, ei, balenei ăleia, i se datora eşecul. Şi i-o spusese, fără menajamente ; colega — niciodată nervoasă, ce-i drept — îi replicase chestia cu „ultimul timp".

Era o aluzie transparentă, vulgară : Victor era plecat din ţară de cinci luni, la o perfecţionare. Iar ea trebuise să suporte, uneori, compătimiri cretine, întrebări penibile, propuneri, ale colegilor de data aceasta, de-a dreptul dubioase, ori cinice ; care o umpluseră de nervi, într-adevăr !

— Sărut miinile, doamnă Rădulescu... Îmi permiteţi să vă dau eu un sfat ?

Vocea era foarte scăzută, plăcută, baritonală, surîzătoare parcă. Maria se întoarse, constată că în spate se afla un bărbat pe care nu-l mai văzuse. De unde o putea cunoaşte el, Ioana nu-i rostise numele de familie ? !

— Nu mai cereţi casetofonul, nu-i necesar, continuă cu voce la fel de scăzută necunoscutul. Era un bărbat reuşit altminteri, care izbucni într-un rîs deschis,

derutant, la fel de discret însă. A, nu-mi aruncaţi privirea asta de Crăiasă a zăpezilor, n-am obiceiul să acostez necunoscute prin magazine, anunţă el, arătînd jignit numai de-o asemenea presupunere.

— După cum văd, ştiţi cine sînt.

— Mai mult decît atît, v-am urmărit, declară necunoscutul ; aerul era voit fals misterios, ţinea pesemne s-o intrige cu orice preţ, adăugă : V-am urmărit de cum aţi ieşit pe poarta uzinei. Cînd v-am zărit intrînd în magazinul acesta, mi-am amintit că diseară aniversaţi cei 17 ani ai nepotului dumneavoastră. Mihai parcă, nu ? Şi că dorinţa lui e să aibă un casetofon !

Cine era ? Ce vrea ? Ce dracu voiau toţi azi cu ea, şeful de serviciu se arătase şi el mai amabil decît oricînd, căutase s-o consoleze patern pentru eşec, o sfătuise să continue, ca şi cum ea ar fi avut alt gînd ! Ce-i apucase pe toţi cu compasiunile, ofertele şi sfaturile, Mirela ar mai fi lipsit doar, să-i trimită cine ştie ce pachet „cu surprize" !

— De unde ştiţi ?

— Nu bănuiţi ?... Nici dacă vă spun că am pentru dumneavoastră, în sacoşa aceasta, un radiocasetofon de ultim tip ?

Avea într-adevăr în mînă o sacoşă mare de plastic, Maria tresări, se destinse dintr-o dată, întrebă iute, cu bucurie :

— Victor ? !

— După cum vedeţi, n-a uitat.

Nu, nu-i venea să creadă că aşa, dintr-o dată... Scrisorile veneau greu, omul care era acum lîngă ea îl văzuse, stătuse de vorbă cu Victor, poate chiar ieri, ştia dacă e sănătos, ştia cînd vine, probabil, ştia... Ce-ar mai fi trebuit să ştie altceva ?

— Ce-aţi dorit, vă rog ?

Ei, poftim ! Vînzătoarea cu mutriţă de şoricel sfîrşise, îşi găsise să isprăvească tocmai acum cu toţi clienţii !

— Nimic ! Nimic, mulţumesc ! zise repede Maria, ieşi din rînd, spuse un „Să mergem" grăbit, simţea că nu mai are ce căuta în magazinul ăsta, ieşiră în stradă, în timp ce necunoscutul completa :

— Asta voiam să vă propun şi eu... Şi mai propun s-o luăm pe prima stradă la dreapta.

— ...De ce ?

— E mai liniştită, doamnă Rădulescu. De altfel, Victor mi-a sugerat să nu vă caut acasă, nici la uzină, desigur. De-asta mi-a dat şi fotografia dumneavoastră.

Huruitul străzii i se păru deodată, în mod ciudat, că dispăruse. Victor să-i sugereze... ?

— Nu-nţeleg ! făcu Maria şi nu pricepea într-adevăr, Victor nu-şi făcea niciodată false probleme, ce era rău, în definitiv, ce era de ascuns că-i trimisese un casetofon ?

— Între noi fie vorba, mi-a fost foarte uşor şi foarte greu în acelaşi timp să vă recunosc, surîse necunoscutul. Foarte uşor, pentru că aţi ieşit, exact aşa cum mi-a spus Victor, singură din uzină, ultima din schimb.

Asta era într-adevăr obiceiul ei. Nu reuşea „să se deconecteze subit", cum spuneau alţii că reuşesc, nu putea trece atît de rapid, cu simplitatea altora, de la gîndurile care o preocupaseră opt ore, la „ce mai găteşti, ce facem diseară, ai văzut ce rochii a adus, mergi după masă la meci ?" Prefera să iasă ultima, să rămînă cu gîndurile ei, cu „obsesiile" ei — grasa tembelă şi şleampătă zicea din acest motiv că e „o posedată a ştiinţei", că, dacă în locul uzinei ar fi avut

o mănăstire, ar fi fost desigur o fanatică. Da, Victor ştia toate astea ! I le şi spusese acestui om ?

— Mi-a fost însă şi foarte greu, pentru că... E gelos ? se-arătă deodată îngrijorat necunoscutul.

— Victor ? Nu. De ce ?

— Mi-a dat o fotografie, după cum v-am spus, care însă... n-aş zice că vă seamănă prea mult.

— Vreţi să-mi arătaţi fotografia ? întrebă sec Maria, pentru că surîsul permanent al individului lîngă care parcurgea „prima stradă la dreapta", cum voise el, începea s-o deranjeze, nu ştia bine de ce.

— Da. Desigur.

Scoase din buzunarul lateral al hainei o fotografie, era poza ei într-adevăr, una din cele pe care i le făcuse Victor ; pe Victor îl pasiona fotografiatul, o ucidea cu dorinţa de-a o „imortaliza" prin toate excursiile pe unde mergeau.

De ce spusese că nu-i semăna ?

— E o poză foarte reuşită ! stabili net Maria.

— Ei, nu ! Sînteţi mult, mult mai frumoasă decît aici !

Ah, tonul ăsta galant-unsuros ! Dacă nu l-ar fi auzit de-o mie de ori, în ultimele luni mai ales, începuse să creadă c-o deranja chipul, corpul ei, un nătărău care venise din Bucureşti în urmă c-o lună, ca să asiste la o experimentare, o înfuriase, o jignise fără să ştie, tîmpitul ! Ea îi vorbea despre un proiect la care lucrase patru luni, el căsca ochii la ea, cu zîmbetul ăla de cotoi bleg, pe faţa ca o lună plină. Se scuzase şi-i pasase Ioanei sarcina să prezinte proiectul, simţea că nu mai suportă privirea aceea, era ca un deochi!

— Uite ce e ! făcu fermă Maria. Bărbatul de lîngă ea părea să fi aşteptat reacţia — izbucni.

— Deci e adevărat ! Da, e adevărat !

— ...Ce să fie adevărat ? !

— Victor m-a prevenit că sînteţi singura femeie din lume care nu agreează complimentele de nici un fel. Ca să fiu sincer, n-am crezut ! Bun ! Am luat notă, promit ! trecu necunoscutul la un ton absolut sobru, suspect de ironie.

— Vrei să-mi explici de ce-am luat-o pe străduţa asta ? întrebă Maria şi se opri, simţea că, în mod bizar, ceva nu era totuşi în ordine, o enerva şi faptul că vizavi, tocmai pe străduţa asta, Ioana discuta cu cineva, făcîndu-se că n-o remarcase.

— E mai bine aşa, doamnă Rădulescu. Soţul dumneavoastră nu-i în ţară, oamenii judecă după ei...

— Ascultă ! preveni Maria. Puţin îmi pasă de „ce s-ar putea zice" ! Spune-mi, te rog, ce face Victor, cînd vine ? !

— E sănătos, se va reîntoarce peste trei săptămîni sau o lună.

— O lună ! ? Trebuia să vină sîmbătă ! Ce s-a-ntîmplat ? se aprinse Maria, căci chiar în ultima scrisoare Victor îi spusese că abia aşteaptă să revină.

— Nimic deosebit. V-a scris, probabil, motivul în scrisoare. A, uitasem ! Am şi-o scrisoare de la el.

Şi tăcuse pînă acum ca un prost ! Cu asta ar fi trebuit să-nceapă. Maria ceru hotărîtă, privind în ochii limpezi ai bărbatului care venea din partea lui Victor :

— Dă-mi-o, te rog !

— Cred că nu vreţi s-o citiţi în stradă ? Putem lua o cafea în cofetăria de vizavi. Dacă doriţi să aflaţi

mai multe despre Victor şi... dacă, bineînţeles, nu consideraţi invitaţia mea...

— De acord! stabili Maria, porni spre cofetărie, aveau să treacă chiar pe lîngă Ioana, îi păsa într-adevăr prea puţin, de ferit n-avea decît să se ferească cine avea de ce!

*

La prima vedere, perechea de la masa din colţul grădiniţei de vară a restaurantului nu părea să prezinte interes prin nimic. Se aflau acolo o fată cu părul blond, lung, strîns într-o originală „coadă de cal" şi-un tînăr negricios, urîţel, cam de 28—30 de ani, de statură mai repede scundă.

Pentru ochiul experimentat al lui Mişu Frîncu, banala pereche însemna însă altceva. Omul localului îşi făcea deci de lucru pe lîngă masa de serviciu, prefăcîndu-se că şterge paharele, dar urmărea cu atenţie acel cuplu, avînd impresia că asistă la zbaterile complet inutile ale unui ţînţar nimerit într-o plasă de păianjen.

Pe tînără o chema Mirela, cel puţin aşa îi spusese în cîteva rînduri partenerul ei, era frumuşică, zveltă şi căuta să lase impresia că se simte aici ca la ea acasă. Nu reuşea. Gesturile şi vorbele îi erau mai de grabă afectate, repeta prea des cuvîntul „darling", singurul apelativ pe care-l folosea pentru jigăritul ţigănos de lîngă ea. Avea în jurul capului o adevărată aureolă de zulufi, prin care razele de soare se jucau, creînd un efect într-adevăr reuşit. Ochiul lui Mişu Frîncu descoperise însă şi-aici o natură darnică doar,

nu opera unui coafor abil. Pieptănătura fusese imaginată-n pripă de-o provincială fără un sfanţ, dornică să epateze. Bluziţa, croită după un model altminteri simandicos, era şi ea cam decolorată, „ţinea" *un pic, blugii se vedea bine că* n-avuseseră nevoie să fie frecaţi cu cărămida pentru a ajunge în halul în care erau, fuseseră spălaţi, de multe ori, de posesoarea lor. Pe Mişu Frîncu fata nu-l preocupa însă prea mult. Lipsa oricărei podoabe veritabile şi modul în care mîncase, cu pofta unui pui de elefant, o clasaseră iremediabil în categoria pisicuţelor lihnite, descinse în capitală „să se distreze". Şi se vedea că demarase de curînd şi prost, amărîtul de lîngă ea era o dovadă limpede ca lumina zilei.

El, da, pentru Mişu Frîncu, el prezenta mult mai mult interes. Se vedea parcă pe sine în urmă cu vreo zece ani, cînd nu ajunsese ospătar. Agăţa „o fetiţă" ori se lăsa mai repede agăţat, sfinte Sisoe, tont mai era pe vremea aia, intra la vreun local şi comanda meschin cîte doi mici şi-o bere. Uite însă că ţînţarul blondinei n-a avut imaginaţia asta. A venit într-un local de lux, a lăsat-o, blegul, pe ea să comande şi-acum dă din colţ în colţ. E falit, în mod cert, asta ar ghici şi-un practicant în prima lună de stagiu. N-a mîncat absolut nimic, pretextînd că „nu-i e foame", a încercat stîngaci să orienteze alegerea meniului proaspetei cunoştinţe pe o cale cît mai modestă, are aerul că leşină de cîte ori aude o nouă comandă, pentru că provinciala pare total opacă la încercările lui de-a-i domoli investigaţiile în cunoaşterea talentului culinar al maeştrilor localului.

Hainele urîtului şi pantofii uzaţi sînt o carte de vizită evidentă. Mişu Frîncu îşi încheie studiul, făcînd

pronosticuri. Se întreba, de fapt, dacă în clipa cînd le va prezenta nota, prăpăditul va pica sub masă, ori va încerca să-i joace jalnica scenă cu pierdutul portofelului.

*

Maria Rădulescu avu senzaţia că recunoaşte dintr-o dată totul în această cofetărie modestă de provincie. Era unul din acele localuri vechi, renovate, amenajate şi reamenajate, pentru a servi mereu altor destinaţii.

Da, aici, demult, cînd era ea încă în primele clase de şcoală, venea uneori cu taică-su, să mănînce baclavale şi sarailii. Pe atunci, actuala cofetărie era ţinută de-un turc, un turc „adevărat" — asta în mintea ei însemna un personaj cu fes şi şalvari — leneş şi cam soios, dar care făcea tot felul de minunăţii muiate în sirop de trandafir, ce le dădea un gust şi-un parfum nemaipomenite.

După un timp, turcul murise, ori plecase. Fapt e că micul local devenise nerentabil, fusese transformat într-un „centru de vin", apoi în magazie de cărţi, în drogherie şi nu mai ştia ce, redevenise abia acum, de curînd, ce fusese cîndva, o cofetărie micuţă, cu măsuţe şi taburete joase, cu ferestre prea înguste pentru gustul modern, cu feţişoare de masă înflorate şi demodate, toate acestea îi dădeau însă un aer intim, relaxant ; care, în mod ciudat, nu părea să fie prea agreat de clienţi.

O singură pereche, de oameni mai în vîrstă, stăteau tăcuţi la una din măsuţe. Se aşezară şi ei la o alta, într-un colţ.

Avea posibilitatea să-l cerceteze mai atentă pe acest om care venea din partea lui Victor. Înfățișarea era plăcută ; nasul ușor acvilin, tenul bronzat îi dădeau un aer foarte... masculin, atrăgător, i se păru în mod bizar că mesagerul acesta aducea pe undeva cu Victor, aerul sigur și totuși apropiat, surîsul erau parcă aceleași, haina de culoare deschisă, dintr-o țesătură moale, cămașa de-un oranj cald aminteau și ele atît de mult preferințele lui Victor încît, o clipă, Maria se întrebă cum de se puteau aduna atît de multe asemănări.

— Îl cunoști pe Victor mai demult ?

— Am copilărit în același oraș. Cînd a venit el în străinătate prima oară și ne-am revăzut, s-a creat, bineînțeles, din prima clipă o relație apropiată, eu...

— Nu înțeleg, întrerupse Maria vrînd să fie sigură. Dumneata ești acum cetățean străin ?

— Da. Am plecat cu părinții, cînd aveam 14 ani.

Era liniște în cofetăria micuță, parcă prea multă acum, personalul, format din două tinere, nu-și manifestase prezența decît la un moment dat cînd cele două își scoseseră capetele de după perdeaua care dădea în camera de serviciu. Nu se sinchisiseră însă, nu venise nici una să întrebe ce voiau și asta era iarăși ciudat, pe timpul copilăriei ei, turcul cel leneș, unul singur, cofetar, vînzător, desigur și administrator, nu întîrzia totuși niciodată atît de mult în dosul perdelelor. Liniștea i se păru dintr-o dată apăsătoare.

— Vă pot da acum sacoșa, schimbă direcția conversației necunoscutul, așeză punga mare de plastic cu mînere metalice, subțiri pe scaunul de lîngă ei.

— Mersi. Ce-o mai fi aici ?

— Casetofonul pentru Mihai, un aparat de filmat foarte bun, o trusă de machiaj, alte cîteva mărunțișuri.

Se vedeau doar pachete, ambalate altminteri foarte elegant ; nici nu-i venea să le desfacă acum. Maria mormăi pe un ton acrișor :

— Nu văd... scrisoarea. A, ba da.

O descoperise, scrisul de pe plic era al lui Victor, asta era important, în mod la fel de inexplicabil nu mai simțea nevoia nici să deschidă scrisoarea, oricum nu putea s-o citească aici, sub privirile omului acesta, auzi vocea lui baritonală întrebînd moale :

— Fotografia îmi permiteți s-o păstrez ?

Ea uitase de fotografie ; spuse însă simplu, cu ochii la plic :

— Nu.

— Categorică ! surîse străinul. Da, Victor are mereu dreptate, constată el cu un ton de regret, dar reveni repede : Dacă vă imaginați însă...

— Nu-mi imaginez nimic, pronunță fără nuanță Maria.

— Iertați-mă, vreți să citiți probabil scrisoarea !

— M-am răzgîndit, am s-o citesc cînd voi ajunge acasă. Spune-mi, te rog..., reîncepu Maria, luă fotografia și o puse sub scrisoare ; se opri însă. De ce zîmbești ?

Cu capul plecat puțin pe umărul stîng, cu brațele întinse, sprijinindu-se parcă de masă, îndepărtîndu-se, ca spre a o privi mai bine, vechea cunoștință a lui Victor începu zîmbitor :

— Mi-amintesc... Da, Victor mi-a spus, printre altele, cum v-ați cunoscut. Atunci, pur și simplu, n-am crezut. Acum, începe să mi se pară posibil.

— Mă-ntreb ce ţi-o fi spus !

— Că v-aţi cunoscut la o şedinţă, pufni necunoscutul în rîs. Unde v-aţi certat aprig... sau, mă rog, aţi avut... cum se cheamă asta ? Divergenţe de păreri asupra unui proiect ! găsi străinul expresia ; o privea amuzat.

— Da, şi ? !

— Nu bănuiam, sincer vorbind, că şedinţele furtunoase pot fi cadrul prielnic pentru romantism. Aţi început să mă intrigaţi, de fapt, din clipa cînd mi-a spus Victor cum a decurs şedinţa.

— Să vă intrig ? ! îşi ridică Maria sprîncenele, întrebîndu-se cum trebuia să ia asta.

— Da. Îmi plac oamenii şi femeile, mai ales, cu personalitate. Dacă nu m-aţi fi intrigat, cred că n-aş fi acceptat să fac acest comision, probabil nici n-aş fi plecat din Bucureşti, afacerile pentru care am venit se puteau rezolva acolo.

— Cu ce vă servim ?

Apăruse, în sfîrşit, vînzătoarea, o fată altfel nostimă, brunetică, minionă, cu o fustă cam prea miniaturizată. Mesteca gumă. La fel ca Mirela. Cu aceeaşi indolenţă plictisită, împrumutată din filme, probabil, îi privea ca pe două muşte care-i picaseră în supă. Necunoscutul o măsură pe fată discret, se întoarse spre ea :

— O cafea ?

— Mică, amară, acceptă Maria.

— La fel. Două, te rog ! comandă străinul, aşteptă pînă ce fata se-ndepărtă ondulîndu-se, apoi continuă : Da, m-aţi interesat, pentru că, dacă aş fi fost la şedinţa aceea, aş fi fost, în mod sigur, de partea dumneavoastră.

Ce urmărea de fapt ? Povestea cu păstratul fotografiei, complimentele, precizarea indirectă că făcuse un drum de la București pînă aici special pentru ea, acum această nouă afirmație... De ce să fi fost „de partea ei" la ședința aceea, ce rost avea să-i spună asta ?

— Și eu prefer „să nu fiu încurcat de alții în ce fac", doamnă Rădulescu. Deviza aparține, mi se pare, tatălui dumneavoastră. Tot inginer, dacă-mi amintesc exact.

Ce dracu îi venise oare lui Victor să vorbească atît, de obicei era foarte rezervat ? !

— Ia spune-mi, soțul meu s-a apucat cumva de băut ?

— Pentru că mi-a spus toate astea ? rîse necunoscutul. E cam tot ce știu. De băutură Victor nu s-a apucat, puteți fi liniștită, lucrează enorm. Cînd ești însă printre străini și descoperi pe cineva cu care poți vorbi românește, o faci cu plăcere.

— La ce lucrează ? Îmi scrisese că a terminat.

— Îm ! Asta e o întrebare dificilă. Mi-ar fi greu să vă spun la ce nu lucrează. Se vîră, după cum știți, cam în toate. E într-adevăr de departe cel mai bun dintre inginerii români care au venit la specializare. Dar îi explicasem cîndva că asta nu înseamnă... În sfîrșit, părerea mea este că face o greșeală. I-am atras atenția, încă de acum cinci ani.

— De cînd ? !

— Da, de acum cinci ani. I-am zis să nu se lase angrenat într-o mie de fleacuri.

Victor avea într-adevăr, din păcate, obiceiul acesta prost de-a vrea să facă de toate, de-a se preocupa, pasiona chiar, imediat, de orice. Mulți îi descoperiseră

slăbiciunea și îi speculau, exploatau, pur și simplu, mintea iscoditoare. Era suficient ca un coleg de uzină să se impotmolească într-un proiect ori într-o experimentare. Venea atunci la Victor și-l întreba „ce părere are". Victor se ambala numaidecît, chiar dacă nu era vorba de o lucrare din domeniul în care se specializase. Îl deranja realmente faptul că ceva se încăpățîna să nu iasă așa cum ar fi trebuit, cum fusese scontat, se apuca să cerceteze, să se documenteze, abandonîndu-și propriile lucrări uneori, nu se lăsa pînă nu găsea *soluția !* Neoficial era coautor al multor invenții și inovații, pentru care se alegea c-un banal „mulțumesc" !

— Ar trebui, după mine, să-și vadă de lucrările care rămîn, continuă străinul preocupat, aproape grav acum. E la vîrsta cînd poate da, ca inginer, cel mai mult. Cu anii aceștia nu se va mai întîlni, istețimea minții începe să se tocească inevitabil de la o anumită vîrstă.

Și ea-i spusese lui Victor asta, chiar înainte de-a pleca.

— Mă tem că aceste cinci luni, vor fi șase, după cît se pare, sublinie Maria, s-ar putea să-i fi folosit, desigur, dar mă-ntreb... dacă lucrările pe care le-a întrerupt aici, din cauza plecării... În fine, va reveni, se opri ea la fel de brusc pe cît începuse.

— Vă temeți pe bună dreptate ! Știu că din cauza plecării a întrerupt lucrul la acel proiect... cum se cheamă ? Parcă M-3, cu care ar trebui să se grăbească ! Soluția e căutată și de alții ! îi continuă gîndul străinul.

Tonul era imperturbabil, vorbise despre acel M-3 ca despre titlul unei reviste de circulație internațională, cînd, după cîte știa ea, M-3 nu era cunoscut,

numele și tema proiectului nu erau știute decît de cîțiva oameni din uzină.

— Aici a făcut o greșeală și mai mare, surîse mesagerul lui Victor. Că nu și-a luat, să-și termine de făcut verificările, acolo ! Cîștiga timp !

— Cum ai spus ? i se păru Mariei că nu înțelesese.

Interlocutorul ei privi distrat spre perechea de la măsuța din apropiere, oamenii se pregăteau să plece, întoarse spre ea o față indulgentă.

— A, nu, nu trebuie să vă supărați. Am o părere excelentă despre laboratoarele experimentale românești, firma la care lucrez dispune însă de o tradiție de 60 de ani în domeniu și de laboratoare ultramoderne. Ar trebui să le vedeți ! Regretabil că n-ați dorit să-l însoțiți pe Victor, ori să-i faceți măcar o scurtă vizită, lansă străinul cu un surîs, care Mariei i se păru perfid, și încheie : Unele sectoare ale laboratoarelor noastre par de domeniul literaturii de anticipație.

— Și-ai fi vrut să-și ia proiectul cu el în străinătate ? ! reveni Maria la ce o interesa ; era consternată.

Străinul ridică din umeri :

— Nu văd ce vi se pare extraordinar ! Cu prima și cu a treia invenție așa a făcut și nu a regretat.

— Victor ? ! Ascultă, cred că-l confunzi !

Bărbatul cu ten de meridional rîse ușor. O privea detașat, cu un soi de compasiune.

*

Cîteva clipe, care lui Ianis Torgen i se părură foarte lungi, nu se mai auzi nimic. Din receptor veniră apoi doar păcănituri abia perceptibile, ce-i

făcură să se întrebe dacă minusculul aparat nu se defectase cumva, ori dacă Maria Rădulescu, șocată de ultima afirmație a bărbatului pe care abia îl cunoscuse, nu se ridicase să plece.

Cofetăria se afla aproape de capul străzii, la circa 50 de metri de ei. Ianis fixă ușa prin care nu ieșea totuși nimeni, întoarse întrebător capul spre Nora Soreni.

Cu un braț sprijinit lejer de volanul mașinii, femeia de lîngă el fuma, arborînd o liniște princiară. Buzele plinuțe rostiră cu indiferență :

— Le-a adus cafeaua, probabil.

Clinchetul unei ceșcuțe păru să-i adeverească prompt supoziția. Ianis Torgen profită de pauza survenită, pentru a se interesa :

— Ai înceredere în acest Andi ?

Pe fața caligrafică a Norei nu se citea nimic. Prin ochii verzi trecu doar o luminiță de dispreț detașat :

— Tot atît cît în alții, zise ea moale. Adăugă însă : A mai făcut astfel de treburi. Nu rău.

Lui Torgen nu-i plăcu răspunsul. Din cîte înțelesese, era vorba de-o afacere de anvergură ; în care se investise deci mult. Ar fi preferat să lucreze cu oameni foarte siguri, ca în orice operație de perspectivă, mai grav încă decît un eșec se contura pericolul unui joc dublu. Își propuse să adune cît mai multe informații despre Andi. Și despre Nora. Da, și despre ea, în meseria lor, cinismul femeilor ascundea de regulă ceva tare neplăcut.

Fata care adusese cafelele se vede că se îndepărtase, pentru că vocea lui Andi reluă surîzătoare :

— Nu-l confund, doamnă Rădulescu. Vă înțeleg însă. La dumneavoastră, aici, există psihologia

aceasta cu „apărarea ermetică a invențiilor“ și cu mai știu eu ce.

— Numai la noi ? Ce vorbești ?! veni răspunsul ironic al Mariei.

— La dumneavoastră e o exagerare, explică Andi placid. Se consideră secrete toate fleacurile. Credeți, sînteți obsedați de ideea că străinii ar fi interesați să afle...

— Iar lor, săracii, nici prin cap nu le trece așa ceva ! remarcă Maria. Și prima și a treia invenție a lui Victor, care pretindeți că au fost verificate acolo, ar fi, după dumneavoastră, fleacuri !

Părea vexată. Ianis se întrebă dacă Andi nu întinde coarda prea mult. Andi continuă însă și mai îndrăzneț :

— Sînteți ingineră ! Așa că pot să vă spun deschis, chiar dacă o să vă supărați. Da, doamnă Rădulescu. Nu erau, oricum, nici prima, nici a treia invenție a soțului dumneavoastră... ceva după care să alerge firma noastră, să cumpere ori... să fure de la Victor ! Dispuneam de proiecte similare mai demult. Iar de permis, i s-a permis lui Victor să le verifice în laboratoarele noastre, pentru că el ne-a rugat... Și... în schimbul unor mici servicii, desigur.

— Poftim ?! tresări glasul Mariei Rădulescu.

— Nu vă gîndiți iarăși la cine știe ce ! făcu de-a dreptul plictisit Andi. Cred că eu am mers cu discuția aceasta mult prea departe. Dumneavoastră n-ați fost în străinătate, vi s-au vîrît însă în cap tot felul de idei, e firesc să nu puteți înțelege, de-aici, unele lucruri.

— Și, mă rog, ce nu pot înțelege ? se aprinse inginera.

— Vă invit să veniţi o dată la noi, doamnă. Altfel, ce v-aş spune acum aţi considera o propagandă ieftină, dacă nu... cine mai ştie ce. Eu mi-am făcut comisionul, îmi pare totuşi bine că v-am cunoscut, *regret că v-am iritat, regret şi că nu mi-aţi lăsat* fotografia, zîmbi el, nu văd însă ce rost ar mai avea să continuăm discuţia pe această temă.

— De ce ?

— Nu mi-ar face nici o plăcere să mă văd denunţat ! zise Andi sec.

— Crezi că te-aş denunţa ? !

Era foarte multă uimire în întrebarea aceasta, în loc de răspuns se auzi scăpăratul unei brichete, Andi aprindea probabil o ţigară. Alături de el, Ianis prinse şoapta Norei :

— Merge bine.

— Crezi ? se îndoi Ianis.

— Acţiunile mele reuşesc. Întotdeauna ! surîse Nora.

*

Bănuia oare într-adevăr omul din faţa ei aşa ceva ? Maria simţi că o pufneşte rîsul, era prea de tot ; asta Victor omisese, bineînţeles, să-i spună acestui amic ciudat. Tatăl ei fusese cîndva arestat, cercetat, mult timp ; pentru că „făcuse agitaţie", declarase „complet tîmpite, falimentare“ nişte dispoziţii primite de la un nemernic ce fugise doi ani mai tîrziu în străinătate. Începuse să urască de-atunci orice delaţiune, i se părea dincolo de oricare limită a abjectului, cum îşi putea imagina acest om că ar fi putut ea, oricît de consternantă ar fi fost discuţia lor, să...

— V-am spus, frumoasă doamnă, că știu ce înseamnă o anumită psihologie, o stare de spirit ! Iar mie nu-mi plac plictiselile fără rost. Nu v-ar interesa să discutăm mai bine despre moda din Occident ?

— Nu.

— Atunci despre ultimele tipuri de mașini ?

— Nici atît ! Despre ce naiba ai vrut să-mi vorbești ? o luă mai lejer Maria, întrebîndu-se dacă în definitiv nu era „o încuiată", omul din fața ei avea în definitiv dreptul să aibă părerile lui, iar ce spusese despre modul în care... se risipea Victor era purul adevăr.

— Despre nimic doamnă, despre nimic. Dacă aș continua, v-aș scandaliza, asta în cel mai bun caz.

— Eu mă scandalizez foarte rar.

— O, pentru așa ceva v-ați scandaliza, în mod sigur. Sînt anumite clișee comportamentale, de atitudine, pe care... fiecare din noi ni le însușim. Care devin...

— De pildă !

— De pildă, exemplifică prompt interlocutorul ei, v-a revoltat, cînd v-am spus că prima și a treia invenție a soțului dumneavoastră erau fleacuri. Asta e un clișeu afectiv. Dacă n-ar fi vorba de Victor, ați analiza obiectiv, inginerește, cum știți s-o faceți, ați recunoaște că nu sînt cîtuși de puțin invenții pe măsura lui.

— Să zicem. Și ?

— V-a indignat însă, v-a uluit, n-ați crezut și nu vreți să credeți nici acum, cînd v-am spus că Victor și-a verificat proiectele la noi ! Vi se pare de neconceput, nu-i așa ? După cum vă amintiți însă, acele verificări nu l-au împiedicat să-și breveteze invențiile

în România. Nimeni „nu i-a furat ideile", cum sînteţi înclinată să bănuiţi, cum...

— Pentru că erau minore ? surîse Maria.

— Sînteţi o parteneră de discuţie dificilă, rîse străinul, însă părea mai repede supărat. Ştiţi să-mi speculaţi propriile afirmaţii, sînteţi inteligentă, dar... iertaţi-mă, nu suficient de inteligentă, ori de curajoasă, pentru a vedea realitatea obiectiv, altfel decît prin ochelarii... propagandei ! Dacă aţi reuşi să daţi jos aceşti ochelari !

— Şi pe care să-i pun ?

— Să priviţi cu ochii dumneavoastră ! se înecă aproape cu fumul mesagerul lui Victor. Să vă convingeţi, să veniţi măcar o dată într-o uzină de-a noastră, să vorbiţi cu cercetătorii noştri, cum a făcut Victor, care s-a sfătuit cu ei, în legătură cu acel M-3, ori cu alte proiecte de valoare. E ceva firesc între oameni care lucrează în acelaşi domeniu şi pe deasupra e *inutil*, înţelegeţi o dată asta, să furi ce poţi cumpăra cinstit, în mod rentabil pentru ambele părţi !

— Chiar dacă eu nu pot înţelege asta, nu ? rîse Maria şi avu impresia că rîsul ei, faptul că începuse să ia conversaţia în glumă îl deranja enorm pe străin, ca şi cum n-ar fi fost pregătit pentru această schimbare de tactică. Necunoscutul devenise patetic, peroră în continuare, la fel de scăzut.

— Victor a început să înţeleagă ! Cu a doua invenţie a lui, spre exemplu ! Da, aceea, da, îi propusesem să i-o cumpărăm.

— Şi Victor a fost imediat de acord ! se amuză Maria.

— Nu. Clişeul lui comportamental a funcţionat perfect. L-am avertizat însă, încă de-atunci, că în

România nu aveți o linie tehnologică pentru un asemenea proiect ; că aplicarea invenției lui va trena, practic, ani de zile.

Din nenorocire, *iarăși* avea dreptate. Asta era grav, dureros în spusele omului ăsta, că avea dreptate.

Și era ciudat ! Ceva era ciudat în toată argumentația lui logică, copleșitoare, bine condusă, bine pregătită, era documentat, prea bine documentat, parcă și asupra relațiilor ei, a trecutului ei.

— Va fi verificată anul viitor ! spuse cu siguranță Maria, deși nu era atît de sigură, ideea lui Victor era nespus de îndrăzneață. Știa că se vor găsi destui nătîngi care, pur și simplu, să n-o priceapă, să n-aibă curajul de-a aproba experimentarea și mai ales punerea în producție. Grăsana șleampătă de la uzina lor îi făcea deja atmosferă, pretinzînd că era o idee „mult prea extravagantă pentru noi". N-avea să fie singura care să gîndească așa !

— Să sperăm, doamnă, să sperăm, se îndoi necunoscutul.

Cum îl chema pe omul acesta în definitiv ? Maria simți însă că nu era momentul să întrebe, că asta l-ar fi făcut să creadă că „voia să dea informații despre el." Străinul continuă iritat :

— Victor s-a cam săturat s-aștepte ! Chiar dacă n-o arată, are și el nervi ! Iar despre ce se pricep să facă dintr-o invenție birocrații, ziarele dumneavoastră spun suficient ca să înțelegi ce poate fi în sufletul unui creator care *se știe în competiție* cu alte sute de mii de cercetători ! De-asta a căpătat și mai multă încredere în noi, colaborează acum foarte bine, păru să încheie cu adevărat interlocutorul ei, strivind țigara.

— Colaborează ! Victor cu dumneavoastră ? ! rîse Maria.

— În interesul ambelor părți. Nu credeți, nu-i așa ? *Numai o clipă ! Vreți să priviți aici ?*

— Ce-i asta ? se strîmbă Maria sorbind din ceașca de cafea.

Din portofel străinul scoase o hîrtie împăturită, pe care o puse pe masă.

— După cum puteți să constatați, doamnă Rădulescu, e o chitanță. Luată pentru banii pe care Victor i-a primit, în urma serviciilor aduse firmei noastre. Așa cum scrie aici.

Sensul „colaborării" era fără echivoc. Maria sorbi încă o gură din ceașca de cafea, uită că-și propusese să nu se enerveze, zeflemeaua i se părea însă acum nepotrivită, zvîrli printre dinți, privind drept în ochii străinului :

— Minți !

— N-aveți chiar curajul să priviți hîrtia ? !... Nu mint deloc, dragă doamnă. Victor are să vă confirme, cînd vine. Ori puteți, dacă doriți, să-i dați un telefon și să-l întrebați. Chitanța e semnată de altfel de el. Și... nu e singura !

*

— Ce-i cu tine, darling, nici nu auzi ce-ți spun ? Dan Cristescu tresări.

— Iartă-mă ! Adică... am auzit.

Auzise într-adevăr, Mirela îi vorbise ceva despre o prietenă a ei, parcă, o bună prietenă care dăduse, ori nu dăduse, examen de admitere la facultate, nu

devenise studentă în orice caz. Soarta fetei aceleia pe Mirela s-ar fi zis că o preocupa în mod deosebit. considera totul o dramă.

— De fapt, poate că nici nu-i o dramă, se răzgîndi Mirela. În loc să buchisească pe băncile unei facultăți, hoinărește acum prin țară și asta cred că-i prinde bine. Pînă la 19 ani nu văzuse nimic, trăise ca o proastă, cu nasul în cărți, de dimineață pînă noaptea. Păi aia-i viață ? Doamne, ce mi-ar place mie să umblu, nu prin țară însă, aici am văzut tot. Prin lume ! Și-am să umblu, am un spirit de investigație grozav, cum zice tata, am să umblu, fie că pic sau nu la facultate. Drama mea e alta.

Dan nu mai auzea însă. În clipa aceea îl zărise pe chelner apropiindu-se și își trăia propria dramă. Din cîte-și amintea, avea în buzunar, doar 45 de lei și încă ceva măruntiș bicisnic, iar comanda...

— Dacă nu vă supărați, ați dorit nota, vă rog ! ?

Dumnezeule, nu ! Vocea ospătarului îl făcu pe Dan să tresară, omul în uniforma pretențioasă a localului se oprise iarăși lîngă masa lor, aștepta acum, corect și afabil... răspunsul lui. La cîte sute de lei se putea ridica tot ce reușise să înghită Mirela ?! Mai comandase și raci pe deasupra, auzi, raci, ăștia cît or fi putut să coste ?! Și toate celelalte feluri de mîncare, cu nume sofisticate, pe care Mirela se amuzase parcă să le-ncerce cu o curiozitate de gurmand. Cum poate fata asta zveltă să mănînce atît ?! Și cum de nu înțelegea, încercase de cîteva ori s-o implore din priviri, dar nu sesizase, el nu părea să existe, pur și simplu, pentru ea, care vorbea și mînca și vorbea iarăși despre prietena...

— Da, sigur ! Fă-ne nota ! decise Mirela indiferentă, în locul lui. Reveni apoi, înainte ca el să fi avut timp să intervină : Adică nu ! Ce înghețată aveți?

Dan înghețase deja. Avu impresia că, o clipă înainte de-a răspunde, privirea chelnerului se oprise asupra lui, că în ochii aceia de vier dresat lucise scurt, abia sesizabil, o undă șireată, un amestec de ironie și milă, de dispreț și îngrijorare. Nu cumva simțise nemernicul ăsta ceva și se-amuza acum, se delecta pe seama lui ?

— Ciocolată, vanilie, fragi și rom, vă rog.

— Perfect ! Fragi cu rom ! se decise fără cea mai mică ezitare Mirela. De două ori ! comandă ea pe un ton superior, expeditiv, de la Tedy învățase asta. Dan își dădu seama că mai avea încă timp să intervină, să atenueze măcar dezastrul care fusese însă evident declanșat.

— Nu, Mirela !... Vreau să spun, eu nu ! Doar una, te rog ! Șopti el întorcîndu-se spre ospătar, apoi aruncă o privire spre ușa largă, prin care tocmai intrase cineva.

— Ce-i cu tine, darling, n-ai mîncat mai nimic ! se miorlăi nedumerită Mirela. Nu cumva ți-e rău ?

Dan se foi pe scaun, sub ochii atenți ai ospătarului pe care-i simțea fixați pe gulerul hainei sale.

— Tedy a spus că vine precis ? reuși el să întrebe, deși nu asta, nu asta ar fi vrut să spună, nu acum măcar, cît timp chelnerul era lîngă ei — de ce nu pleca oare ? !

— Bineînțeles că vine ! lansă Mirela cu indiferență. De ce ?

„De ce", auzi ! O privi siderat, incapabil să explice, să rostească un cuvînt măcar, îl ucidea mai mult parcă decît orice, decît chiar imaginea deplora-

bilă a scenei ce avea să survină cînd el urma să se prefacă — ce altceva putea zice ? — că şi-a pierdut portofelul... mai mult decît asta însă îl tortura întrebarea *cum*, cum de fata sensibilă ca o violină, nu înţelege, nu intuieşte, nu realizează nimic din zbuciumul lui chinuit ? !

Ospătarul în schimb înţelesese ; tot.

O frîntură de privire îi fu suficientă lui Dan pentru a-şi da seama că, în mod cert, omul în uniformă simandicoasă pricepuse perfect situaţia, surîsul lui era de-un sarcasm umilitor. Şi simţi apăsarea aproape fizică, zdrobitoare, a privirii aceleia, iată că omul în livrea, cu ochi porcini şi obraz puhav la 35 de ani îl putea strivi cu dispreţul surîsului său, pe el... care...

Care ce ? În definitiv, ce realizase, practic, ce realizase el, „şeful promoţiei", de ce o plîngea Mirela pe prietena ei care nu intrase la facultate, de ce ?

Auzi ca prin vis cum Mirela se interesa de ţigări ; şi răspunsul sadicului personaj scrobit, totul începuse parcă să se învîrtă în jur şi o clipă se temu că va leşina.

— A, nu, nu ! Adu-mi un pachet Kent ! Lungi ! hotărî fără drept de apel Mirela.

În mod ciudat, chelnerul nu răspunse ; nici nu se clinti însă. Fără să aibă puterea să-l privească, Dan ştiu că ticălosul în livrea îl cerceta, pe el desigur, aşteptînd maliţios o contramandare a comenzii.

— N-avem Kent ! se auzi în sfîrşit răspunsul, sec, brutal aproape, de data aceasta. Acel „vă rog" pe care omul cu privire porcină îl adăuga invariabil dispăruse, individul se vede că se plictisise — era şi normal, intraseră în restaurant de aproape patru ceasuri — se hotărîse pesemne să sfîrşească jocul, să-l oblige să...

— Caută, dragul meu, caută ! auzi Dan atunci din spatele lui o voce cunoscută, sigură, cu o inflexiune şi mai zdrobitoare şi tupeul, surîsul dispreţuitor al chelnerului se topi, pieri fulgerător. O singură ocheadă asupra lui Tedy fu suficientă pentru ca purcelul cu papion să se încline şi să zîmbească mieros :

— Da, vă rog. Imediat.

Se îndepărta acum, Tedy se aşeză la masa lor, spunînd detaşat :

— Iertaţi-mi întîrzierea ! Aţi mîncat, nu ?

III

E DE PREFERAT SĂ TE-NDOIEȘTI

— Omul ăsta parcă s-a prostit ! Nu mai este el ! Îi spun una, el face alta ! Încurcă cele mai elementare operații ! Și cauza o știți foarte bine ! perora maiorul Stoenescu agitîndu-se fără rost prin încăpere.

Abia sosit de la gară, Dumitrescu asculta, cu expresia lui bosumflată, părînd adormit în spatele biroului masiv. Lucrurile trebuie că deveniseră grave în scurtul timp cît lipsise din București, dacă reușiseră să-l irite în așa hal pe scepticul și metodicul, unii spuneau „hîrșitul", ori chiar „acritul", Stoenescu. Iar cauza o știa într-adevăr ; cauza părea să fie întrupată într-o studentă cu ochi galeși, dar plină de drăcușori. O chema Geta Spiridon ; și-ar fi urmat să se mărite, foarte curînd, cu cel mai tînăr ofițer din serviciul lor.

— E pur şi simplu de neînțeles ce urmărește cu hachițele astea, continuă pe același ton indignat Stoenescu. Las deoparte că o-ncîntă să se joace cu el ca pisica cu șoarecele, de aproape doi ani. Dar v-amintiți, am vorbit în urmă cu o săptămînă amîndoi cu Mircea ! Era atunci complet... remontat ! găsi maiorul cuvîntul. Spunea că sîmbăta care vine se

căsătoresc. Ei bine, nu mai vrea să se mărite dumneaei ! Acum două zile a întors-o iar, asta-i a treia oară cînd se răzgîndește. Penultima dată își făcuseră amîndoi și analizele, luase, caraghiosul, verighete, își invitase colegii, numai că domnișoara, așa, peste noapte, a cotit-o cu 180 de grade, alaltăieri la fel. Nu-i o femeie pentru el, credeți-mă ! Nu vorbesc în vînt, am încercat să discut personal cu... Getuța asta, am prins-o într-o zi cînd ieșea de la cursuri. Mi-a tăiat-o cu impertinență că e „o problemă a ei personală, nu a securității statului", că „preferă să se abțină să discute cu cel ce a făcut din Mircea un robot"! Care, cînd sună un telefon, sare de oriunde, să alerge, să facă drepți și să zică „am înțeles" ! După aia, mi-a întors spatele, fără să spună măcar „bună ziua". Explicați-i dumneavoastră lui Mircea că nu e, nu e o femeie pentru el și pace ! încheie maiorul.

Dumitrescu obiectă însă plat :

— Uiți un singur amănunt. Că o iubește. Și că oamenii sînt în general... mai buni decît par. Sau mai răi, de acord, știu și asta, întîmpină colonelul replica lui Stoenescu. În fine, o să văd eu cum e povestea cu Geta. Am să vorbesc și cu Mircea, azi, promit. Dumneata rezolvă urgent cu hîrtiile alea pentru procuratură. Mda ! Zi-i lui Vlad să-mi aducă dosarul „Lorena" ! Și Magdei să-mi dea odată informațiile pe care i le-am cerut alaltăieri, știe ea despre cine. Peste un sfert de oră, să fie toți din serviciu în camera 309.

— Care toți ? ! se strîmbă Stoenescu. Doi sînt în concediu, trei la Constanța, Iași, Timișoara, unul în spital. Mai sînt aici doar Zețaru, Magda... și Mircea, dacă țineți să-l punem și pe el la „prezenți".

Era un vechi necaz al lui Stoenescu. În urmă cu cîteva luni, da, el, Dumitrescu, le dăduse drumul să

plece prin transfer, la încă doi oameni din serviciu, deși „schema era și așa incompletă“, asta spre uimirea maiorului, care venise să-i declare că „așa nu mai merge“. Și azi Stoenescu îi spusese că „nu mai merge“, îl indignase că ieri chiar, Vlad și Magda petrecuseră o zi de lucru la ștrand. Greșeala era a lui. El îi învoise, — cei doi aveau de recuperat cîteva duminici în care lucraseră nu numai opt ore, — uitase să-l prevină însă pe maior că le dăduse liber celor doi o zi și Stoenescu îi căutase furios. Da, uitase, începea să îmbătrînească se vede, asta era al dracului de trist.

Expresia cu „nu mai merge“ îi aparținea Magdei de fapt. Din cu totul alte motive, și ea spunea deseori că „așa nu mai merge“. Pe Magda o înfuria însă Stoenescu, mult prea meticulos și „tipicar“ pentru Magda, această Magdă care găsea de regulă soluții de rezolvare a unor lucrări menite să-l nemulțumească pe maior. Treaba mergea însă, în ciuda prorocirilor pesimiste. Iar Dumitrescu preferase întotdeauna să-i lase să plece din serviciu pe toți cei care doreau asta, la ritmul de lucru pe care-l imprima nu rezistau mulți. Îi lăsa să se transfere pe considerentul că „oamenii ținuți fără voia lor mai mult încurcă“.

Era, ce-i drept, și o tactică subtilă aici, pe care Stoenescu nu o înțelegea ; majoritatea celor ce plecaseră erau în fond ofițeri mediocri, doar aparent „buni“ sau „foarte buni“. Prefera să rămînă în serviciu cu „oameni problemă“ ca Vlad, Magda, uite că și Mircea devenea acum „o problemă“, dar care știau să se descurce în orice împrejurare, să rezolve fără să pună întrebări, bine și repede, să pice ca pisicile în picioare, indiferent de situație, chiar dacă Stoenescu tot cobea că Vlad o să le facă odată un poci-

nog cu vreo pensie alimentară sau ceva şi mai rău, că Magda o să „dea în bară", pînă la urmă, cu „soluţiile ei extravagante", pe care le preluase din mers de la Vlad. Iar cei doi nu erau singurii din serviciu care îl nemulţumeau profund pe maior.

— Dacă măcar pe Dănăilă l-aţi fi oprit! răbufni Stoenescu. Era singurul care nu avea probleme, însurat, om serios, corect şi ambiţios, un executant excelent! Care făcea *exact ce-i spuneai!* Alţii au apreciat asta, e acum şeful unui compartiment şi are încă şanse de promovare, nu ştiu dacă aţi aflat.

— Am aflat! Foarte bine pentru el! zise sibilinic Dumitrescu. Rezolvă atunci ce ţi-am spus, azi sînt dispus să fiu un şef rău.

— ...Cum adică? făcu nedumerit Stoenescu.

— Am de gînd să vă pun la treabă; iar eu să plec la plimbare. Intenţionez să fac o vizită în după masa asta unei vechi prietene, anunţă senin Dumitrescu, imaginîndu-şi faţa lungită a maiorului. Ai idee unde-aş putea găsi nişte margarete frumoase?

*

Maria Rădulescu descuie uşa apartamentului, intră, făcu doar cîţiva paşi, se opri parcă stingherită în propria casă, cu senzaţia că vedea pentru prima oară obiectele din jur. Se lăsă moale pe marginea canapelei din camera de zi, puse încet alături sacoşa de plastic pe care acum nu-i venea s-o deschidă. Se simţea de fapt incapabilă să mai facă un gest cît de mic, obosise umblînd fără rost prin oraş, acum era real-

mente sleită, se-ntrebă cum de reuşise s-ajungă şi pînă aici.

Se adunaseră prea multe în ultimul timp?

Cum începuse? A, da, moartea mătuşe-si mai întîi. Cînd trebuise să alerge, ea singură; celelalte surori nu se descurcau, de cînd le ştia nu se descurcaseră niciodată în nimic. Dar de căsătorit, amîndouă se căsătoriseră înaintea ei, nimeriseră bine, mult mai bine decît ea, chiar şi în meseriile pe care le făceau şi unde n-aveau probleme: nici una nu dispunea în casă de-o Mirelă, nici nu primeau probabil mesageri care să le spună...

Nu, asta nu! Asta era o aberaţie! De ce însă trebuia să i se întîmple ei toate astea, de ce era aşa?

De ce trebuise să se zbată trei zile, cum nu-şi imaginase că ar fi fost posibil, să scoată acte, să aranjeze, să mituiască, să implore, totul pentru a pune în pămînt trupul acela bătrîn şi chinuit?

Se ciocnise în acele trei zile de tot soiul de hiene, dezgustătoare, care îi măcinaseră nervii, o înnebuniseră cu pretenţiile, cu tocmelile, o făcuse să slăbească în trei zile cu trei kilograme.

Venise apoi povestea cu fuga Mirelei de-acasă; şi „surprizele" ei. Alte patru zile de-alergătură, alţi nervi, miliţie, telefoane peste telefoane, pînă cînd una din verişoarele lui Victor se-ndurase să recunoască faptul că, Mirela era la ea, la Bucureşti, nu voise să-i spună asta din prima zi, „uite-aşa, că nu voise"...

Ce urmase? A, da, eşecul experimentului la uzină. Un experiment în care sperase mult, era prima... ar fi fost prima ei reuşită adevărată. Totul căzuse, din pricina tembelei şleampăte, cu care avusese şi discuţia aceea penibilă.

Iar acum, acum, întîlnirea cu omul de care abia se despărțise, individul acela liniștit, plictisit pînă la cinism, care încercase să-i demonstreze...

Era absurd ! *Totul* era absurd, imposibil, Victor nu putea face asta, dacă chiar ar fi fost... constrîns s-o facă, ori... tentat ? !

Dumnezeule, de la ei din uzină rămăseseră în străinătate, în urmă c-un an doar, doi ingineri, din care unul, un om care păruse pînă atunci pe deplin rațional, le trimisese un fel de scrisoare explicativă, în care-și motiva gestul prin neputința de a rezista ofertelor „mai mult decît generoase care-i fuseseră făcute" !

Victor ? Ar fi fost oare posibil să „colaboreze" Victor de ani de zile cu acei oameni ? Fără să-i spună nimic, absolut nimic ? !

Asta i se părea cel mai cumplit, ar fi putut înțelege... *Orice* ar fi putut înțelege ? ! Da, *orice !* Dar de la bun început stabiliseră ca între ei *să nu existe nimic ascuns*, nici un secret, nimic, nimic... Și afla dintr-o dată, că... *ar fi fost posibil* să fi fost mințită, mințită *în tot acest timp*, Victor *să mai fi avut o viață*, de care ea să nu aibă habar ?... Nu, asta nu, era exclus, exclus ! De ce atunci, totuși, sentimentul acela că totul în casa asta îi era azi necunoscut, străin, altfel decît în alte dăți ? !

— Scrisoarea ! Ce cuprindea, ce putea să cuprindă scrisoarea lui Victor ?

O desfăcu repere, cu degete pe care și le simțea nesigure abia începuse să citească, cînd auzi soneria.

Își aminti că nu încuiase, merse la ușă, o deschise cu o mișcare smucită. Dincolo de prag, se afla un om între două vîrste, șaten, cu un costum gri și cravată

verzuie, cu expresie banală, dar privire scormonitoare.

— Bună ziua.

— Pe cine căutați ? făcu agresivă Maria.

— Pe dumneavoastră, tovarășă Rădulescu. Numele meu e Dănăilă, căpitan Dănăilă. Vă pot deranja zece minute ?

Căpitan ? ! Simți că inima i se oprise. Dandanaua începea ? Atît de repede, atît de simplu ? Dănăilă ? ! Auzise parcă de-un Dănăilă : venise de la București într-o zi, vorbise c-un coleg al ei, care-i șoptise că „tipul era de la securitate".

— În ce problemă ?

— Pot să intru ?

Maria nu răspunse, făcu doar un gest ce părea o invitație sau o negare, omul alese primul sens, intră, traversă micul hol, se opri în camera de zi, murmură cu un aer rutinat, fără nuanță, dar cu un fel de siguranță dezarmantă :

— Scopul vizitei mele e să discutăm puțin despre această sacoșă. Pe care ați primit-o azi de la Sandi, în cofetărie. Da, continuă el pe același ton, ați înțeles bine. Sandi a fost filat. E un client al nostru mai vechi.

Se vedea că discuția asta nu-i făcea nici un fel de plăcere ; dar părea prea blazat pentru a se mai mira ori indigna de ceva, pentru a umbla cu ocolișuri sau menajamente. Se întoarse abia acum spre ea, o cercetă cu ochii lui cenușii, ori mai repede de culoare kaki. Maria se auzi spunînd cu o liniște sfidătoare de care nu credea că e capabilă în asemenea împrejurări :

— Îhî ! Devine interesant. Luați loc !

Cum trebuia să se poarte oare cu acest om ?

Avea s-o invite, după aceste zece minute, să-l urmeze ? Aveau să înceapă interogatorii ? Știau, aflaseră ei ceva, îl arestaseră între timp pe... Sandi spusese că-l cheamă pe acel om ? Ar fi fost posibil ca Victor *să fi fost implicat într-adevăr în...* în ce ?

— Mulțumesc, zise simplu Dănăilă și se instală cu aceleași mișcări cumva obosite. Se mișca asemenea unei broaște țestoase parcă.

Ce știa, ce vizase de fapt venind aici, ce trebuia să spună... ori să ascundă ea, în legătură cu Victor ? !

— Ne interesează „comisioanele" pe care le face acest individ, începu cu o grimasă ușoară omul cu ochi kaki, și adăugă : Pentru că unele dintre ele ne-au dat serios de lucru. V-a adus probabil cîteva mici cadouri din partea soțului ? !

Nu era de fapt o întrebare, ci mai mult o afirmație, acel „probabil" strecurat totuși părea să dovedească o anumită incertitudine ; nu-l arestaseră deci pe „Sandi" ! ?

— A fost o minciună ? se interesă Maria.

— Nu neapărat. Obiectele, cadourile vreau să spun, pot fi trimise într-adevăr de soțul dumneavoastră.

— Scrisoarea pare autentică.

— A ! V-a adus deci și-o scrisoare ? observă gînditor căpitanul, fără să pară însă mirat nici de așa ceva.

— N-am apucat s-o termin de citit ! menționă Maria. Am să vă rog chiar să-mi permiteți s-o fac, ceru ea, convinsă că, înainte de-a mai spune altceva, trebuia să știe, să cunoască măcar conținutul acestei scrisori, despre care se întrebă acum dacă făcuse bine că amintise.

— Da, desigur. Eu m-am grăbit să vin, motivă ofiţerul privind biblioteca mare, în care teancurile de cărţi urcau pînă-n plafon. Ca să nu faceţi cumva o imprudenţă.

— Ce imprudenţă ?

— Să discutaţi, de exemplu, cu vreo prietenă, să vă sfătuiţi, ridică din umeri căpitanul.

Se vede că se abţinuse să adauge cu aceeaşi silă „femeile obişnuiesc asta" ; făcea parte, fără îndoială, din categoria bărbaţilor cu o părere proastă despre femei ; nu ştia că şi ea avea cam aceeaşi părere, o iritau confidenţele muiereşti, ca şi încercările de-a o iscodi ale unor colege. Dănăilă îşi completă însă fraza cu altă idee :

— Şi nu ar fi fost bine. Sper că n-aţi făcut-o deja?

— Puteţi fi liniştit. Ar fi fost însă chiar atît de grav ?

— E mult mai bine că n-aţi făcut-o. În situaţii de-astea e mai sigur. Terminaţi-vă de citit scrisoarea, eu am să arunc o privire, dacă-mi permiteţi, desigur, asupra obiectelor pe care vi le-a adus.

— Chiar voiam să vă rog ! lansă Maria pe un ton care putea fi luat oricum.

Căpitanul nu păru să sesizese echivocul, se apucă să-i despacheteze cadourile ; cu o linişte uimitoare, metodică, înşirîndu-le unul lîngă altul pe canapea, îşi vîrî nasul pînă şi-n trusa de cosmetică, se apucă apoi să desfacă chiar carcasa casetofonului.

Scrisoarea era scrisă de Victor în mod evident. Nu doar scrisul era al lui, ci maniera. Victor avea obiceiul să amintească fapte aparent banale, dar care pentru ei aveau o semnificaţie, erau referiri la momente din scurta şi zbuciumata perioadă în care se cunoscuseră, nimic concret, Victor se ferea să dea

cel mai mic amănunt intim, își cenzura, ca întotdeauna, cînd punea vreun gînd pe hîrtie orice sentimentalism, nu încheia măcar cu „te sărut"... Era discret.

Foarte discret... Trebuia să înțeleagă ea acum, din această discreție... o obișnuință, un stil propriu omului care ascundea permanent ceva ? ! Despre chitanță ori colaborare, sau altceva compromițător nici o aluzie !

Căpitanul terminase de demontat și aparatul de filmat ; lucra foarte eficient, fără nici o mișcare în plus, ridică privirea spre ea, murmură un „E în ordine". Începu să recompună apoi aparatul, piesă cu piesă.

— Și scrisoarea sînt convinsă că e scrisă de soțul meu.

— Convinsă ? !

Umbra unui surîs sceptic lumină totuși chipul palid.

— Da, zise Maria. Știu că scrisul unui om poate fi imitat, dar Victor se referă... la ceva ce știm doar noi doi. Sper că nu doriți explicații ? !

— A, nu !

— Presupuneați că aparatul de filmat ori radiocasetofonul ar fi putut ascunde o bombă ?

— Mai repede un minuscul magnetofon. S-a gîndit însă că sînteți în specialitate și n-a riscat. Dar să vorbim mai bine despre Sandi. Ce va cerut în schimbul acestui comision ?

— Trebuia să-mi ceară ceva ? întrebă moale Maria.

— E maniera lui, spuse sălciu-acrișor Dănăilă. Dacă n-a făcut-o, iertați-mă, dar v-a fixat, probabil, o întîlnire. Are să vă ceară atunci.

Se juca oare cu ea de-a șoarecele și pisica ? Îl anchetaseră totuși pe Sandi ?

— A rămas să mă caute la telefon, într-adevăr, recunoscu Maria, așezîndu-se în alt fotoliu. Şi... mi-a şi cerut ceva.

— Eram sigur, murmură la fel de plat omul cu ochi kaki. Ce anume ?

— Uite, ca să limpezim lucrurile, simți nevoia să precizeze Maria. L-am văzut prima oară, azi, pe acest... Sandi ! Nici nu ştiam că-l cheamă așa, pînă nu mi-ați spus.

— Vi s-a recomandat altfel ? păru interesat căpitanul.

— Nu mi s-a recomandat nicicum. Cînd să ne despărţim l-am întrebat cum se numeşte, să știu cînd mă va căuta la telefon, mi-a zis că va spune „prietenul lui Victor".

— Nu vi s-a părut ciudat ?

— Mi s-a părut dubios, nu ciudat ! Din prima clipă ! stabili Maria și totul i se păru că se clarifică și pentru ea în clipa aceea, da, chiar așa i se păruse. De ce atunci îndoiala aceea, cum putuse să-şi facă atîtea gînduri penibile referitoare la Victor, de ce ? Totul fusese un joc ! Un joc murdar, menit să-l compromită pe Victor, asta era desigur, dacă nu cumva... dacă nu cumva era o provocare ; pusă la cale, pentru a o verifica — era totuşi fiica unui fost condamnat, nu ? — cine-i putea spune ei în definitiv că acel „Sandi" nu e... coleg cu omul din fața ei?

— Dubios ? !

— Da. Și cînd mi-a cerut cu impertinență, cu nonşalanţă să-i copiez însemnările lui bărbatu-meu...

— V-a cerut chiar aşa ceva ? întrerupse iute Dănăilă. Pentru prima oară ieșise din apatia sa obişnuită, ochii îi sclipiră.

Maria explică sec :

— Asta după o introducere alambicată ; pretinzînd că ar fi fost dorința soțului meu. Care ar avea acum „ocazia nemaipomenită“ să-și verifice în străinătate proiectul.

Căpitanul nu terminase de fixat piesele aparatului, se opri însă, se interesă privind-o atent :

— A încercat să vă și șantajeze cu ceva ?

Aici era aici, cum trebuia să răspundă la această întrebare ?

— Face parte tot din „stilul“ acestui Sandi ?

— Deci, da ! surîse Dănăilă.

— De ce credeți asta ?

— Pentru că ați evitat răspunsul, încercînd să cîștigați timp. E un truc prea vechi, credeți-mă, iar dumneavoastră l-ați folosit prea des, în scurta noastră discuție. Și mai credeți-mă, orice ar fi fost, chiar dacă-i vorba de ceva ce pare extraordinar de grav, chiar dacă... e vorba de un șantaj bazat... pe-o relație intimă, e mult mai bine să-mi spuneți ; la miza jocului, n-are nici o importanță.

Ce credea despre ea ?

Ce credea despre Victor ? Ce crezuse însă și ea despre Victor ? Absurd, ridicol, Victor nu putea face așa ceva, n-avea ce să apere în această discuție, n-avea rost să se afunde în minciuni, chitanța aceea era evident o plastografie ordinară.

— Bine ! acceptă Maria. Mi-a arătat o hîrtie, semnată chipurile de Victor, un fel de chitanță „pentru servicii aduse firmei“ !

— Sper ca soțul dumneavoastră să nu fi făcut o asemenea prostie.

Așadar, se îndoia !

— Puteți fi sigur.

— „Sigur“ ! zîmbi strîmb omul cu ochii kaki.

— Da. Sigur. Îl cunosc pe Victor nu de foarte mult timp, într-adevăr. Aș putea accepta ideea să fi scăpat, într-un moment de enervare, ori într-o controversă, un cuvînt care nu trebuia spus. Asta da.. Aș crede, ei bine, nu-i genul ăsta de om, dar aș considera perfect posibil să aflu că, în aceste luni, s-a încurcat pe-acolo cu o femeie. Nu însă că ar fi primit bani, contra chitanță, „pentru servicii aduse firmei" ! Așa ceva nu, este exclus !

— Dar că l-ar tenta ideea să-și verifice acolo lucrarea ? Acel M-3, despre care chiar directorul mi-a spus că...

— Ce să verifice ? ! izbucni Maria. Proiectul e în fază de prototip, a fost verificat !

— Atunci nu mai înțeleg, făcu o mină nedumerită Dănăilă.

— Povestea e cusută cu ață albă. Ce l-ar interesa pe el, pe Sandi, sînt parametrii funcționali stabiliți în urma experimentului care deja s-a făcut. Chipurile, pentru ca Victor să pregătească testele finale.

— Își închipuie deci că soțul dumneavoastră păstrează acasă o asemenea lucrare ?

— Proiectul e colectiv, Victor e doar principalul coordonator, limpezi Maria. Acel Sandi mi-a sugerat că aș putea scoate de la biroul de documente secrete mapa cu căsuța codificată. Acolo e „cheia" invenției... și rezultatele înregistrate.

— Și ați fi putut-o scoate ?

— Da. Puteam găsi un pretext, fac parte din coautorii proiectului.

Dănăilă se ridică, făcu cîțiva pași prin cameră, se opri în fața bibliotecii înțesate de volume, murmură abătut :

— Îndrăzneț, derbedeul. Mai îndrăzneț și... mai documentat decît mi-aș fi putut închipui.

— Mult prea îndrăzneț și documentat ! surîse disprețuitoare Maria. De-asta mi-am și dat seama că ceva nu e în regulă.

— Și l-ați refuzat, așadar, în mod ferm ! se posomorî și mai mult căpitanul.

— A, nu ! Am mai purtat o discuție cu un coleg al dumneavoastră, înainte de-a pleca Victor în străinătate. Zețaru parcă îl cheamă, da, căpitan Vlad Zețaru, sublinie Maria, cercetînd atentă expresia interlocutorului ei ; nu surprinse însă nici cea mai mică reacție, dacă totul era o înscenare, omul din fața ei juca strîns.

— Da. Și ?

— Venise pe la noi întîmplător, presupun, în ziua aceea. Soțul meu i-a fost asistent, la politehnică, se cunoșteau. Printre cele ce ne-a spus... Ei bine, a precizat, a intuit parcă asemenea situații, era de părere că „în jocurile de-acest fel nu trebuie să spui niciodată da sau nu dintr-o dată". I-am cerut deci timp lui Sandi să mă gîndesc.

— Și ce ați fi intenționat să faceți în continuare? Dacă nu vă căutam eu.

— Cred că i-aș fi telefonat, la București. Am pe undeva numărul acelui căpitan Vlad Zețaru.

— Ați fi făcut foarte bine, zise Dănăilă. Chit că ar fi ajuns tot la mine lucrarea ; mă ocup de acest Sandi, spre regretul meu, mai demult.

— Asta însă după ce aș fi vorbit cu Victor. Lui voiam să-i dau mai întîi un telefon.

— Aici n-ați mai fi făcut la fel de bine, rîse pentru prima oară Dănăilă.

— De ce ?

Omul cu ochi kaki ezită, se hotărî totuşi, se reaşeză în fotoliu :

— Soţul dumneavoastră e un specialist foarte bun, tovarăşa Rădulescu, începu el domol. Iar acel M-3, un proiect, din cîte am auzit, foarte îndrăzneţ. Merită investită puţină energie în afacere, deci Sandi nu cred că lucrează de unul singur. Sînt probabil acolo şi alţi oameni în preajma lui Victor Rădulescu, la curent cu întreaga operaţie. Care s-au gîndit desigur că i-aţi putea da telefon. Ar fi înregistrat convorbirea dumneavoastră ; într-un scop de şantaj ; dacă nu cumva...

Doamne, de-aia-i sugerase chiar Sandi să-i telefoneze, „ca să se edifice“ ? !

— Dacă nu cumva, continuă Dănăilă, n-ar fi vorbit chiar altcineva în locul lui la telefon. Care vă putea confirma că Victor lucrează pentru firma aceea.

— A, nu ! Mi-aş fi dat seama !

— Vă sfătuiesc să fiţi mai puţin sigură. Nu uitaţi că au avut timp să-l studieze, în aceste luni, foarte bine, să afle multe lucruri despre el. Treburile acestea se fac metodic. În şase luni, un om scapă azi o vorbă, mîine alta, faţă de altcineva, toate se concentrează însă într-un singur dosar.

Aşa aflase oare Sandi tot ce ştia ? !

— Să trecem la ce mă interesează, tovarăşă Rădulescu. Vă precizez, de la bun început, că puteţi refuza.

— ...Ce să refuz ? tresări Maria, gîndurile îi fugeau la acel „dosar“, în care... ce putea să mai fie ?

— V-am spus deja că Sandi ne-a produs pînă acum destule neplăceri.

— A mai fost deci în România ? !

— O, da. Procedeul lui preferat este să vină în țară cu mici comisioane ; unele reale, altele nu, investițiile pe care le face în cadouri sînt minime, în comparație cu miza. Oamenii îi sînt recunoscători, nevestele, colegii celor plecați discută deschis, uneori și ce nu trebuie. Din nefericire, nu toate soțiile sînt ca dumneavoastră. Unele și-au dat seama că individul „era dubios", abia prea tîrziu.

— Bine, dar faptele rămîn ! De ce nu-l arestați ?! se aprinse Maria.

— Pentru că nu-i chiar atît de ușor, oftă căpitanul. În justiție sînt necesare probe. Pentru ce v-a cerut dumneavoastră, de pildă, ar merita să intre la pușcărie, dar el ar nega ; ar declara cu cinism că nu v-a cerut nimic ; n-aveți martori, n-ați înregistrat, probabil, discuția cu el.

— Nu mi-a dat prin gînd. Aveam casetofonul în sacoșă, ridică din umeri Maria.

— Ar fi fost nemaipomenit, numai că mă-ndoiesc de reușită, Sandi e versat în chestii de-astea, le face el însuși prea des. Ați putea însă acum, dacă nu vă temeți și, repet, nu-i ușor, să-l faceți să plătească pentru tot. Și pentru ce voia să întreprindă, să obțină !

— Să-i dau informații și să-l prindeți cu ele-n buzunar ? !

— Întocmai. Nu vă pripiți să-mi răspundeți ! adăugă repede Dănăilă. Nu uitați bunul sfat al colegului meu Zețaru, referitor la tot ce vine-n contact cu aceste jocuri periculoase ! surîse el. Pentru că va fi greu, foarte greu chiar.

— Vi se pare ? !

Ar fi fost oare posibil să intre ea într-un asemenea „joc“ ? ! O clipă se-ntrebă ce-ar fi zis taică-su, dacă ar fi auzit... că ea...

— Ar trebui, în primul rînd, să terminați cu această încredere a dumneavoastră, să vă-nfrînați adică pornirea, firească poate, de-a discuta cu oricine, cu cea mai bună prietenă chiar... *niciodată nu putem ști*, credeți-mă, cu cine vorbim, ce cuvînt poate scăpa la rîndul lui acel om.

— Fleacuri ! făcu Maria. Nu obișnuiesc să fac confidențe prietenelor. Poate... pentru că nici n-am !

— Nu-i însă decît începutul ! Va trebui să știm foarte precis unde și cînd vă veți întîlni cu Sandi, pentru a nu avea timp să memoreze informațiile, să le ascundă, ori să le plaseze altcuiva. Ne-ar păcăli el atunci pe noi, ar scoate din țară informații și-ar susține cu impertinență că a fost victima unei înscenări.

— Oricum, nu ar fi informații autentice, nu ? !

Dănăilă o privi, nevenindu-i parcă să creadă.

— Am zărit în biblioteca dumneavoastră un Cod penal, zise el. L-ați răsfoit vreodată ?

— Nu. Victor l-a luat...

— Rău ați făcut, ați înțelege acum mai ușor ! Dacă informațiile cu care-l vom prinde asupra lui nu vor fi autentice și de certă valoare, la proces, avocații vor dovedi, simplu, corect, că nu există un așa-zis „obiect al infracțiunii“ ! Nimeni nu poate fi condamnat pentru faptul că a încercat să sustragă ceva ce nu există sau fără valoare !

— Vreți să spuneți că ar trebui să-i predau... chiar ce mi-a cerut ?

— Și în așa fel încît să nu descopere pe fața, ori din tonul dumneavoastră nimic deosebit ! preciză că-

pitanul. Asta va fi cel mai greu, cred, în cazul dumneavoastră, am impresia că faceți parte din oamenii care mint prost, zîmbi el. Iar dacă ar simți ceva, Sandi ar refuza să ia datele ! Înțelegeți ?... Ați putea-o face cu puțin talent ? Știind ce scontăm, știind că ne-ați ajuta foarte mult !

— ...Pot să mă mai gîndesc ?

— Așa e perfect ! rîse Dănăilă. Ați reținut, văd, ce v-a-nvățat Zețaru. Am să-l felicit, a fost convingător, ca întotdeauna de altfel, adăugă el acrișor. Gîndiți-vă însă *la tot*, tovarășă Rădulescu ! Sandi predă în clipa aceasta alte „mici cadouri", ar fi trist să ne fugă de sub nas încă o dată, cu informații, chiar dacă de mai mică valoare ca acel M-3.

— Mă-ntreb doar... de ce tocmai eu...

— Să zicem, pentru c-a vrut să-și bată joc ! De dumneavoastră și de Victor ! De munca pe care-ați făcut-o ! Nu vă pasă de asta ? ! se enervă Dănăilă. Ce vreți să vă spun ? C-am stat de vorbă ieri cu două neveste ? Care-au rămas — la taclale doar, sper — cu Sandi, cîte două ceasuri, nu în cofetărie însă, și care, încîntate de cadourile primite, n-au vrut să-mi spună nimic, nimic adevărat din ce sînt sigur că au discutat ? !... De ce ezitați ? oftă căpitanul. Vă este frică ?

— ...Nu.

— Atunci... vă temeți pentru Victor ? ! ghici dintr-o dată Dănăilă. Vă-ntrebați dacă unu la sută nu-i totuși posibil ca acea chitanță care se află la Sandi...

— Nu mă tem nici pentru Victor ! zvîrli sfidătoare Maria. Vreau doar să mă gîndesc, așa cum v-am spus.

— Bine, oftă omul cu ochi kaki. Bine, cum doriți. Dar rețineți, reluă el, revenind la tonul acela obosit,

trist, reținut, că în lumea asta... mai ales în jocurile de acest fel... e mai bine să te-ndoiești ; de tot. Că dacă, prin absurd, soțul dumneavoastră a semnat acea chitanță... ar fi *singura* șansă de-a-l ajuta... De-a *anula*, practic, orice greșeală ar fi făcut el acolo.

*

Ploua în ziua aceea. O ploaie măruntă ca de toamnă, deși erau în mijlocul verii. Se aflau în inima parcului Herăstrău, un parc pustiu, ei doi doar, hoinărind pe aleile umede, fără să le pese de picăturile minuscule de apă care se adunau în cîrlionții arămii de pe fruntea Getei... „ca niște boabe fine de mărgăritar" ?! Așa ar fi spus probabil javra aia, poetul, — Geta avea „un adorator nevinovat" zicea ea, la Brașov, care-i trimitea niște scrisorele leșinate, pline însă de „imagini artistice", metafore și-alte prostii de-astea.

Avuseseră bilete la un film în ziua aceea și uitaseră de film, se rătăciseră pur și simplu în parc, mergînd tot mai departe, pînă la roata mare, în care se urcaseră, ei doi nebuni, spre uimirea femeii aciuite de ploaie în ghereta cu „casa", femeie care pusese totuși în mișcare uriașul scrînciob rotativ, doar pentru ei doi. Plătise cît pentru 24 de oameni, ce conta ! Geta avusese chef „să privească lumea de sus" și-o priviseră, îi făcuse și-o poză cu „Smena" lui, acolo sus ; imaginea strălucind de încîntare a Getei se afla încă nedevelopată pe filmul din aparat.

Fuseseră de-a dreptul fericiți ! Așa, uzi, cum ieșiseră din parc ; mîinile Getei erau însă fierbinți,

buzele proaspete și plinuțe, fierbinți. Se opriseră pînă la urmă, pe la cinci după masă, la restaurantul aflat la ieșirea din parc. Acolo era lume, în ciuda vremii, mirosea a friptură și lor le era foame, o foame de lupi tineri.

Și-atunci... îl pusese pe el dracul, da, dracul îl pusese, să dea telefon, la serviciu, deși era duminică, o duminică după masă care părea atît de minunată... De fapt, nu dracul, Stoenescu pretindea, ori de cîte ori rămînea în locul colonelului Dumitrescu la comandă, să știe „fiecare om unde poate fi găsit la orice oră". Da, aflase atunci unde era și-l chemase „să vină imediat".

Geta nu spusese o vorbă. Asta era îngrozitor cu Geta ; ca și Magda, colega lui, cînd se înfuria cumplit de ceva, Geta intra într-o muțenie de piatră, își mototolea doar fruntea, fața care iradiase de încîntare cu cîteva clipe mai înainte se boțea, se posomora absolut neverosimil, îmbătrînind parcă subit. Plecaseră de la restaurant spre stația de troleibuz, el încercînd să-i explice și lovindu-se de muțenia aceea ca de un zid. Geta nu înțelegea și probabil nu va înțelege niciodată, Stoenescu avea dreptate poate să spună că nu era pentru el fata asta frumoasă, poate că într-adevăr poetul acela...

Mircea realiză că Vlad și Magda se ridicaseră în picioare. Erau în sălița „ședințelor operative", o cameră cu pereții îmbrăcați de rafturi de cărți, cărți juridice și de criminalistică, se așezară din nou, la un semn moale al colonelului care tocmai intrase pe ușă împreună cu maiorul Stoenescu. Se instalară toți cinci pe scaunele din jurul mesei dreptunghiulare, îmbrăcată în postav verde. Era singura încăpere din

camerele serviciului lor unde nu exista telefon. Invenția asta drăcească nu fusese instalată și-aici ; în afara ședințelor operative, camera servea și ca loc de studiu.

Mircea realiză că Dumitrescu spunea ceva referitor la faptul că revenise din provincie mai devreme decît credea, din cauza unui individ pe nume Garan. Nu înțelese prea bine de ce trebuise musai să vină colonelul din provincie pentru acel individ, ochii i se opriră pe haina nouă a lui Dumitrescu. Își aminti că și el ar fi trebuit să-și scoată încă de ieri, de la croitor, un costum, primul lui „costum bun", lucrat dintr-o stofă grozavă, pe care o alesese împreună cu Geta. Asta fusese în altă zi fericită, în urmă cu aproape o lună, cînd...

— Mircea, te rog și pe dumneata să fii atent la ce spun ! se auzi vocea lui Dumitrescu.

El rosti mecanic doar un „am înțeles" și-și deschise repede agenda ; dincolo de masă întîlni privirea atentă a Magdei și zîmbetul ironic al lui Zețaru.

— Vorbeam deci, reluă Dumitrescu, despre acest simpatic domn Garan, care l-a vizitat în urmă cu trei seri, acasă, pe inginerul ce ne-a sesizat. Garan a plecat din țară în urmă cu opt ani. A întrerupt atunci cel de-al treilea an la științe economice. Își vizitează sistematic foștii colegi de studenție, se interesează în special de cei ce se află în comerțul exterior sau în întreprinderi care lucrează pentru export.

Ei și ? Ce era cu asta ? ! Erau sute de foști cetățeni români care-și vizitau colegii de studenție, care reveneau în țară și care se interesau de cei ce „s-au aranjat bine", dornici să afle cam ce perspective ar

fi avut ei, dacă ar fi rămas în țară. Meritase oare ca pentru asta să se întoarcă așa, val-vîrtej, colonelul în București ?

— Magda, ai să te ocupi dumneata de identificarea acestui Ander Garan, băiatul mi se pare interesant. Vreau, pînă mîine dimineață, la ora șapte, să știu cît mai multe despre el.

Nu era foarte complicat să afli la ce hotel se afla Garan, dacă-și căuta colegii care lucrau în comerțul exterior ; locuia mai mult ca sigur într-un hotel din capitală și trăsese, desigur, ca să epateze, la un hotel bun. Magda păru însă afectată de dispoziția colonelului și începu pe un ton de protest :

— Dacă mă voi ocupa de acest...

— Nu terminasem, Magda ! tăie sec Dumitrescu.

Magda se încruntă, se ocupa tocmai, din cîte știa Mircea, de un individ uns cu toate alifiile, un anume Maxler. Maxler le dăduse multe dureri de cap și urma să revină în țară peste vreo trei zile. Într-adevăr, de ce Dumitrescu îi dădea tocmai ei această misiune absolut banală, de rutină, dar care lua totuși timp, cînd Magda ar fi trebuit lăsată să se ocupe de numeroșii amici ai lui Maxler ? !

— Cred că merită, Magda ! sublinie Dumitrescu. Inginerul care ne-a sesizat a trecut printr-o experiență tristă acum doi ani. A căpătat un anume fler în materie de foști colegi care sosesc în vizită noaptea, cu sticla de whisky sub haină. Ce să-i faci, așa învață omul ! încheie meditativ colonelul.

— Am înțeles ! făcu deloc convinsă Magda.

— Mi-a făcut o impresie bună inginerul, adăugă Dumitrescu. Zice că ieri venise cu niște treburi în București și l-a văzut pe Garan în compania unui

anume Dan Cristescu, tînăr economist. Și-a altui individ care „obișnuiește să bea". Des și mult.

— Numele ? se interesă Magda. Povestea începea s-o intereseze.

— Nu știe cum îl cheamă pe bețivan, știe însă că și Dan și celălalt lucrează în comerțul exterior. Iar Ander Garan pare să fi venit în țară ca reprezentant de firmă comercială.

— Numai că Maxler e tot reprezentant de firmă, aminti Magda. Știți pentru ce tratative vine și ce fel de individ e.

— Da, dar de Garan nu știm nimic ! punctă Dumitrescu. Și vreau să aflăm! Repede. Primele investigații spun că avem de-a face cu un băiat simpatic. Practic, au avut ca rezultat... Spune-le, te rog! se întoarse colonelul spre Stoenescu.

Maiorul își cercetă agenda și începu după obiceiul lui pe ocolite, metodic :

— Da... Cînd mi-a telefonat tovarășul colonel, am întreprins cîteva mici cercetări de început, elementare. În timp ce tovarășul colonel venea spre București. Cele aflate pînă în prezent sînt ...reduse ca număr, dar aș spune deloc lipsite de interes.

— Mai scurt ! interveni Dumitrescu.

— Mai pe scurt spus, Ander Garan nu figurează, vreau să zic nu apare ca intrat recent în țară.

Ei, asta era cu totul altceva ! Pentru a cine știe cîta oară, Mircea se întrebă dacă Dumitrescu dispunea de un al șaselea simț ; întîlnise de nenumărate ori situații ca acestea, în care colonelul lăsa baltă „o afacere fierbinte", pentru a se apuca de o cercetare aparent banală, ce se contura apoi ca tot mai interesantă. Cum „simțea" Dumitrescu era pentru el de neînțeles.

Iar pentru Magda acţiunea „de rutină" se transforma indiscutabil într-o misiune cu totul dificilă. Dacă Garan venise în ţară sub nume fals, caută-l şi găseşte-l, dacă poţi, eventual după vreo fotografie de-acum opt-zece ani, ori mai mult, la toate hotelurile din Bucureşti ! Cum dracu avea să facă asta Magda, pînă mîine dimineaţă ? !

— Vlad, ai să iei de la facultate numele foştilor colegi ai lui Garan. Faci o selecţie, discuţi cu cîţi poţi, discret, fără să pomeneşti direct ce ne interesează, nu ştii peste cine dai ! Dar vreau să aflu, tot pînă mîine la şapte dimineaţa, cu cine-a vorbit, ce-l interesează pe acest Garan, ce urmăreşte în realitate, nu ce motivează el.

Şi-asta era „grozav de simplu" ! Să nu spui nici numele celui care te interesează, dar să afli... Doamne, Geta ar fi trebuit să participe o dată măcar la o şedinţă de-asta, poate că atunci optica ei asupra...

Nu ! Inutil, Geta nu ar fi înţeles şi oricum era imposibil să participe, culmea, nici el nu-i putea spune, niciodată, nicicum, nimic din ce...

— Mircea, îl vei ajuta pe maiorul Stoenescu. Răscoliţi prin arhivă, luaţi legătura cu judeţele unde şi-a petrecut tinereţea prietenul nostru Garan. Mă interesează ce-a învîrtit pînă să plece din ţară, ce-au făcut părinţii, ce fac, ei, rudele şi prietenii pe care-i are. Şi ca să nu vă plictisiţi în timp ce aşteptaţi răspunsurile din judeţe, aflaţi ce-i cu acel Dan Cristescu şi cine-i colegul lui care obişnuieşte să bea. Asta-i tot, pentru moment, ne revedem mîine la şapte dimineaţa, aici ! Spor la treabă ! încheie Dumitrescu, însă păru să-şi mai amintească ceva şi adăugă : Dumneata mai rămîi puţin, Mircea.

Tedi a întrebat ori a propus ceva ? Sau Mirela ? Dan Cristescu realiză că distingea tot mai greu ce se petrecea în jur, că era beat, beat turtă, din cele doar trei păhărele de coniac, venite, ce-i drept, pe stomacul gol.

Dar constată că „se simţea bine" ! Cît detestase expresia asta, să te simţi bine, să te ameţeşti de fapt, să uiţi, să rupi bariera acelui raţional „asta nu trebuie, asta nu-i bine", să ştergi, ori să laşi alcoolul să şteargă încet, tot, tot ce te chinuie, tot ce te urmăreşte zi de zi, să trăieşti beatitudinea nemişcării, aşezat ca un troglodit, direct pe pămînt, cu picioarele întinse, abandonîndu-te, ameţit, năucit de muzica dementă care urlă din casetofonul lui Tedi.

— Am priceput ! Pregătesc eu băuturile, voi tot n-aveţi habar ! auzi Dan vocea Mirelei şi-o simţi sărind de lîngă el, de pe perna mare, rotundă, pe care şi-o pusese sub ea. Uite, asta era o chestie, Mirela fusese cea care propusese să stea jos, pe covor, rezemaţi doar de canapeaua din spatele lor, dar Mirela-şi trăsese o pernă pe care stătuse : trece acum prin dreptul lor, cu picioarele ei splendide, pe care şi le arată cu ceva din lipsa de jenă a balerinelor, se strecoară în clar-obscurul creat de jaluzelele lăsate, manevrează dibace printre măsuţă şi fotoliu, adunînd din mers, cu mişcări sigure paharele. N-a băut, deşi ea a propus să bea, n-a băut nici pe sfert din singurul pahar de coniac pe care şi l-a turnat.

A dispărut în holul care dă în bucătărie, vocea ei se aude de-acolo, îngrijorată, familiară :

— Sper că ai cubulețe ?

— Am, răspunde Tedi. Vezi că portocalele sînt...

— Știu unde sînt ! taie vocea Mirelei și Dan se-ntrebă *de unde știe ? !*

Fata asta care se poartă cu el de parcă ar fi un licean *a mai fost aici singură* cu Tedi ? Iar acest Tedi...

— La ce te gîndești ?

Dan se întoarse binișor, uite că a început să-l doară totuși capul, de la coniac, de la muzica asta drăcească. Omul de lîngă el stă c-un picior îndoit, cu privirea în gol, fără să pară amețit de băutură.

Un exemplar re-u-șit ! Da, spre deosebire de el, acest Tedi *este* un exemplar masculin matur, pe deplin izbutit, un animal frumos, cu picioare lungi, cu brațe zdravene, cu un profil atrăgător desigur pentru orice femeie, cu păr negru, ondulat și fața bronzat-măslinie ; dar nu țigănoasă ca a lui...

De parcă s-ar simți studiat, admirat, Tedi a rămas cu privirea în gol ; oferindu-și profilul de medalie, lasă să cadă doar așa, parcă în treacăt :

— Ziceai că vrei să-mi spui ceva ?

— A, nu, nimic !

— Habar n-ai să minți, bătrîne. Despre ce-i vorba? Dan trage un fum din țigară, se întoarce din nou spre bărbatul cu fața măslinie de lîngă el, începe cu un zîmbet șters, căutînd să pronunțe cît mai degajat și în același timp clar cuvintele, șoptit :

— Am să-ți par caraghios... dacă te-ntreb... Te-ai culcat cu ea ?

Pe Tedi îl umflă rîsul, un rîs sănătos, pe care nu încercă să și-l rețină, îl privește apoi cu o figură compătimitoare, se ridică, face să se-audă mai încet me-

lodia la casetofon, îl studiază de sus, cu un aer subit îngrijorat :

— Sper că nu eşti îndrăgostit, nefericitule ?

— ...Poţi să-mi răspunzi ? zice Dan strivind cu îndîrjire ţigara.

— Și dacă-ţi spun, mă crezi ? rînjeşte Tedi.

Dan tace, Tedi se lasă încet pe covor, la loc, lîngă el, spune pe un ton acum net, privindu-l atent :

— Ascultă !... Am cunoscut-o pe Mirela acum şase zile. Am adus-o la Bucureşti cu maşina. Făcea autostop, pe Valea Prahovei, nici nu mai ştiu unde exact.

— Şi ?

— Şi am lăsat-o la mătuşă-sa, undeva prin Colentina. De-atunci am ieşit împreună la plimbări, la restaurante, de cele mai multe ori împreună cu tine.

Să fie posibil ? Tedi îl priveşte parcă mai mult neliniştit, serios, dacă nu cumva îşi bate joc, dacă nu cumva îşi bat amîndoi joc de el. Nu, Mirela nu, ar fi prea mult, atunci feţele oamenilor n-ar mai fi... dacă o faţă ca a ei...

— Este... este atît de spontană, în tot ce face... şopteşte Dan. Poate că sînt un tîmpit, dar...

— Nu eşti chiar un tîmpit, rîde Tedi. Eşti un om pierdut însă, vai de tine, are să te fiarbă mult puştoaica, deşi te place.

— Pe dracu ! Știu că nu mă place ! Ce să-i placă la mine ? ! se strîmbă Dan Cristescu.

Tedi se instalează comod, aprinde o ţigară şi începe tărăgănat :

— Asta nu prea-mi dau seama nici eu, ce-i place la tine, dar... E un gen cu totul aparte şcolăriţa asta. Cum, sincer vorbind, nu credeam să mai existe. Mi-a

explicat pe drumul spre București o mulțime de prostii în care crede.

— Ce prostii ?

— Nu-i tipul de femeie după care să mă dau în vînt ! rîse Tedi iar. Prefer creaturi mai... împlinite! Dar în mașină, cînd abia urcase, i-am dat o brichetă electronică, am văzut că-i plăcuse, și i-am spus zîmbind că... nu-i tot ce-aș putea să-i ofer. Părea foarte *fără probleme*, mă gîndeam c-o să meargă totul șnur. Am rămas tablou cînd mi-a spus să opresc. M-a avertizat apoi că-i place *să joace cu cărțile pe față*, să nu-mi fac iluzii, ea vine la București, nu ca să facă trotuarul cum i-ar fi prezis mă-sa, dacă ar fi aflat că pleacă...

— Mama ei ? !

— E vitregă, am înțeles că nu se au prea bine, surîse Tedi. Am început să pricep că-i o figură fata asta, cînd mi-a vorbit despre „o trădare" a unei prietene. Care-i suflase iubitul. Un iubit cu care se sărutase ! care „îi promisese"... Prostii, înțelegi ? E la vîrsta cînd crede încă în prietenie, sinceritate și chestii de-astea. Nu bănuiam că, după vîrsta de 12 ani, mai poți crede în așa ceva, dar pactul l-am făcut.

— Ce pact ? tresări Dan.

— Să jucăm „cu cărțile pe față" ! Cinstit vorbind, am crezut c-o să-i treacă în două zile și-o să mi se agațe de gît, dar am senzația, care începe să mă îngrijoreze ca bărbat, zîmbi Tedi, că te place pe tine, dracu știe de ce !

— Minți !

— Nu mint, făcu o grimasă Tedi, dar ascultă-mă pe mine, o să ai de furcă mult. Am studiat-o, pen-

tru că exemplarul ăsta uman mă interesează ! Cochetează fără să-și dea seama ! O încîntă să facă puțin pe vampa, „pe fata fără prejudecăți", care să păstreze însă cu bărbații „relații de prietenie" ! Este... o mică aiurită, periculoasă însă tocmai de-aceea ! Sau... O „ecuație necunoscută" ! Ca întreaga lor generație !

— Nu poate să mă placă ! mormăi încăpățînat Dan, știu că n-are ce să-i placă la mine. Pe deasupra, ai învățat-o cu bani.

— Eu ?

— Plimbări cu mașina, restaurante și localuri de lux, am trăit azi... Dac-ai ști, am trăit momente penibile... N-aveam cu ce plăti la restaurant. Dacă nu veneai...

— Uite abia acum ești caraghios ! se supără Tedi. Ți-am spus alaltăieri să-ți dau niște bani, măcar pentru situații de-astea ; se poate să-ntîrzii într-o zi, ori să nu vin.

Dan încercă să se ridice, constată că era dificil, spuse de jos, cu fermitate, privind spre ușa prin care urma să vină Mirela :

— Nu vreau să-mi dai bani.

— Te privește, dacă nu vrei ! făcu Tedi plictisit. Ține minte însă !... Pe nici o femeie tînără din lumea asta n-o mai ții azi lîngă tine doar cu un zîmbet fermecător... Nici dacă ești Făt-Frumos !

— ...De ce mi-ai da bani ? silabisi Dan.

— A ! Asta era deci ! pufni Tedi. Nu ți i-aș da decît cu împrumut, blegule, pînă îți trece amorul !

— Și dacă nu-mi trece ? !

Tedi se ridică din nou, întoarse banda, anunță pe tonul lui plictisit :

— O să-ți treacă, bătrîne, ascultă-mă pe mine ! Totul trece ! Te vei căsători cu o colegă de birou, parcă-mi spuneai de fata aia bătrînă, Eulampia, cam trecută, dar strîngătoare. Și-ai să-mi dai banii înapoi, intransigentule, preacinstite prieten, scoțîndu-i de pe libretul ei de economii, pufni Tedi.

Pe ușă intrase în sfîrșit, Mirela.

— Despre ce vorbeați ?

Tava cu pahare înalte fu lăsată pe măsuța din fața lor, Mirela se așeză pe pernă, Tedi începu, rînjind :

— Închipuie-ți că e înamorat pînă peste urechi.

Dan înlemni, o auzi pe Mirela spunînd cu o ridicare din umeri.

— De mine, nu ? ! De-aia-și compune o față de mucenic ulceros, am văzut de ieri !

— Da' de unde ! rîse Tedi. De-o tovarășă de muncă ! Eulampia parcă ? întrebă el parșiv. Părea pus pe-un discurs distrugător, soneria de la intrare îi tăie însă avîntul.

Tedi se răsuci pe cîlcîie și o porni spre ușa care dădea în micuțul hol.

— Oh, dar e nemaipomenit ! exclamă Mirela. Eulampia ? ! Eulampia asta... nu-i un nume de babă ?

— Tedi spune tîmpenii ! izbucni Dan. Din hol auzi vocea unei femei, apoi pe cea a lui Tedi, asigurînd cu o degajare deplină :

— Nu te zbîrli, scumpo, am și-un invitat pe-aici. Intră și faceți cunoștință. Ea e Serena ! anunță Tedi.

În cameră pătrunsese deja „o femeie adevărată" într-adevăr, nu atît frumoasă, cît foarte bine făcută, cu ochi de țigancă, numai foc !

Serena ! Dan o cunoștea, da, venea deseori pe la ei, la serviciu, lucra, dacă-și aducea aminte, la Cluj, tot într-o întreprindere de comerț exterior.

Să fi fost posibil ? Pe Tedi chiar să nu-l fi interesat Mirela... decît ca un exemplar ciudat ? Ca o „ecuație necunoscută“ ? !

Și Mirela... Mirela să-l placă pe el, *să-l prefere pe el* acestui Tedi ? !

IV

DISCUȚIE BILATERAL AVANTAJOASĂ

— Aneta ? !

— Da ! se auzi vocea promptă a secretarei serviciului lor și Vlad respiră ușurat, începu prevenitor, pe tonul lui flegmatic :

— Vorbesc de la un telefon public, nărăvit să mănînce monede ; asta-i ultima pe care-o mai am. Spune-mi, te rog, din serviciul nostru nu mai e nimeni pe-acolo ? Că de răspuns nu răspunde nici un suflet în nici un birou.

— Cred că nu. Nici n-a sunat vreunul dintre ei din oraș.

— Magda are să sune ! anunță Vlad. Ne-am înțeles că ținem legătura și trebuie să-i comunic ceva. Ai pe ce să notezi ?

— Da, imediat.

— Aneta, ne ocupăm de un băiat tare simpatic, confie Vlad. Aneta era suficient de rodată, în cei 20 de ani de cînd lucra în minister, pentru a nu întreba mai mult. O cunoștință de-a lui cu care am vorbit, continuă Vlad, pretinde că simpaticul ăsta ar avea în București un văr, doctor. Prenumele Ema-

noil, numele același cu al băiatului simpatic, plus un important „u" în coadă. Circa 40 de ani, căsătorit cu o pictoriță. Dacă apar între timp Stoenescu sau Mircea, spune-le și lor, poate află, pînă sună Magda, ceva mai mult. Cînd telefonează însă Magda, comunică-i ce ți-am spus, cred că este pentru ea util.

— Înțeleg, am notat. Am și eu un mesaj pentru dumneavoastră. O căutase pe tovarășa Deleanu inițial, dar...

— Cine ?

— Emilia Ionescu se numește, a telefonat acum jumătate de ceas, începu Aneta foșnind niște hîrtii. A lăsat un număr, de acasă după cîte am priceput. Vă roagă s-o chemați neapărat.

Asta începea să fie neplăcut. Emilia nu-i păruse a fi un tip de „femeie scai". Se despărțise totuși de ea de nici 12 ore ; telefonul acesta, dat la serviciu, și pretenția de a o chema „neapărat"...

— Mulțumesc, Aneta. Care-i numărul ?

Trebui să cumpere două cutii de chibrituri, pentru a procura o nouă fisă de telefon, descoperi altă cabină, apelul lung fu întrerupt de vocea Emiliei.

— Alo ? !

— Bună, dragă ! începu Vlad pe un ton neutru, întrebîndu-se dacă avea să-i fie recunoscut glasul.

— Durează cam mult pînă te hotărăști să-mi telefonezi, atacă Emilia, vocea părea totuși liniștitoare. Nu te speria, nu te caut să te-ntreb cînd ne mai vedem !

— Nu mă speriasem ! o asigură Vlad fără să respire însă deloc ușurat. Introducerea promițătoare nu însemna nimic ; pe o cale întortocheată Emilia putea ajunge în final cam la aceeași întrebare de care

se temea. Iar lui „legăturile de durată" îi displăceau, din principiu.

— Ascultă ! începu pe un ton decis inginera. M-a căutat aici acasă, acum o oră și jumătate o anume Irene Constantiniu. Nu s-a prezentat cu acest nume, nu s-a prezentat de fapt nicicum. Susține însă că e o cunoștință de-a ta *din timpul liceului*. Că ne-a văzut la ștrand ieri, și-ar fi vrut să-ți vorbească, ceva important, dar „nu a vrut ieri să ne deranjeze"! Mi-a îndrugat o poveste întreagă, eu îți rezum foarte mult.

— Interesant ! mormăi Vlad întrebîndu-se dacă era adevărat. Nu înțeleg însă de unde știi că o cheamă așa, dacă nu s-a prezentat. Și cum de-ți știa adresa, dacă...

— La cea de-a doua întrebare, mi-a mărturisit ea, foarte degajată, că ne-a urmărit, ieri, cînd am plecat de la ștrand ; ținea să vorbească neapărat cu tine. Voia acum să-i dau numărul tău de telefon de-acasă, ori de la serviciu. Foarte pe departe, a căutat să mă facă să-i confirm că lucrezi la securitate.

— I-ai spus ?

— Nu i-am spus nimic ! rîse Emilia, i se păru că rîsul avea ceva dureros. Am preferat să joc rolul tîrfei de ocazie pe care-ai agățat-o pe plajă și care n-are măcar habar pe cine-a adus acasă. E un gest pe care sper să fii în stare să-l apreciezi.

— Te asigur că da, zise Vlad realmente uimit. Dar de ce-ai făcut asta ?

— Vlad, pe Irene Constantiniu o cunosc de cînd eram în clasa a șaptea. Ghinionul ei, *cu mine* nu cu tine a fost colegă de liceu. Era cu doi ani mai mare și pe departe cea mai frumoasă fată de la „Iulia Hasdeu". Nu-i de mirare că mi-a rămas în memo-

rie și că ea nu-și mai amintește de mine, eu eram pentru ea o puștoaică și... n-am strălucit niciodată prin nimic ! sublinie glasul amărui amuzat al Emiliei.

— Dacă ai recunoscut-o, înseamnă că a rămas remarcabilă, observă Vlad.

— Asta, da. E... surprinzător de frumoasă *încă !* aprecie Emilia. Nu pentru acest motiv nu i-am spus însă nimic... Sau, mai exact, șopti vocea de la celălalt capăt al firului, nu în primul rînd pentru asta !

— Ți-am povestit eu că n-am făcut liceul în București ?

— Tu nu ! Magda îmi zisese că ai copilărit în Sibiu.

Emilia părea să se fi interesat de el binișor, încă înainte de-a le face prezentările Magda ; în ce scop oare ?

— Nu doar faptul că m-a mințit din prima frază cu care a început discuția m-a pus în gardă, continuă Emilia. Ceea ce mai știu e că această Irene a plecat din țară acum vreo zece ani. Ce urmărește nu pricep, modul cum a încercat să mă facă să-i confirm că lucrezi la securitate nu mi-a plăcut, faptul că ne-a urmărit mă dezgustă.

— Cum a rămas în final ? întrebă Vlad. Nu-i ieșea încă din minte ideea că totul ar fi putut fi o scorneală, menită să o facă interesantă pe femeia cu care vorbea. O altă mai veche cunoștință a lui inventase cîndva nu o asemenea istorioară, ci un adevărat roman, plauzibil, dar... în întregime fals ! Pînă descoperise însă adevărul durase... *nepermis de mult ;* fusese de fapt, atunci, pentru prima și ultima oară, în pericolul iminent de-a deveni un om însurat, „la

casa lui", cum grozav i-ar fi plăcut lui Stoenescu să-l vadă.

— A rămas că-mi va mai telefona mîine, iar eu voi încerca pînă atunci să aflu, de la o prietenă comună, unde te poate găsi. Ei, şi-acum întrebarea : ce dracu să-i spun mîine ?

— Probabil, nu te va mai căuta ! medită Vlad. Dacă totuşi o face, dă-i numărul, cel *direct*, de la serviciu ; e acelaşi cu al Magdei. Spune-i că-i tot ce-ai putut afla.

— Perfect ! Reţine, te rog : nu-mi place femeia asta. De ce anume, n-am idee ! încheie Emilia.

— Pentru că-i frumoasă ! explică Vlad candid. Două femei frumoase nu se înghit de cînd e lumea. Îţi mulţumesc pentru tot, jur să fiu de-o prudenţă de şarpe fără clopoţei.

— Cel cu clopoţei pare să fie ea ! rîse Emilia şi se interesă deodată pe alt ton : Duminică mai ai de gînd să le acordăm revanşa la dublu-mixt soţilor Suter ?

*

Dumitrescu se întrebă dacă va avea şansa — ori neşansa, cine mai ştia — s-o găsească acasă singură pe Geta Spiridon. Descoperi blocul căutat, parcă maşina, luă buchetul de flori de pe banchetă şi urcă scările spre apartamentul în care locuia familia Spiridon.

Sună, în cadrul uşii se ivi aproape imediat silueta zveltă a Getei. Rochia părea să fie de stradă, era foarte bine croită, o rochie maron, cu guleraş mic alb,

care punea în evidență brațele tinere și fața bronzată, încadrată de cîrlionții arămii. O apariție plăcută, foarte proaspătă, această medicinistă ! Și o surpriză în ochii vag ironici, de veveriță, la vederea buchetului de flori pe care el îl ținea cam ca pe o mătură.

— Bun găsit ! începu Dumitrescu, fără să știe exact cum să „declanșeze ostilitățile". Schimbase cîteva cuvinte cu 20 de minute în urmă, prin telefon, cu fata asta, pe care n-o vedea acum pentru prima oară. Numai că, în cei patru ani de cînd nu se mai văzuseră, fata se schimbase ; nu în rău, nu, chiar deloc.

— Mai pot zice altceva decît bine ați sosit ? ! replică zîmbind Geta. Cînd vine cineva cu flori... Și margarete încă ! observă ea, desfăcînd puțin ambalajul de florărie. Dumneavoastră ați descoperit, deci, că, dacă vrei să faci mat, din două mișcări, o femeie, trebuie să-i pui în brațe un buchet din florile preferate.

Mircea să nu fi descoperit asta ? Geta își continuă însă sprințară atacul, fără a-i lăsa timp să răspundă :

— Nu cumva vreți să mă cuceriți, tovarășe colonel ?

— Ba, ca să fiu sincer, așa ceva ! recunoscu Dumitrescu.

— Grozav ! Urmează și-o declarație de dragoste ?

— Aproape, acceptă jocul Dumitrescu.

— Superb ! Nătărăul, iertați-mi cuvîntul, de plecat subaltern al dumneavoastră n-a aflat pînă în prezent nici că femeilor trebuie să le spui că le iubești ! Deși, mai, mai era să fac prostia să mă mărit cu el ! A, dar pericolul a trecut! conchise Geta, se scuză, reveni cu o vază în care puse florile, o instală într-un colț al

camerei, pe-o măsuță ce părea să aștepte tocmai acel dar.

— Spune-mi, ești hotărîtă să nu vă mai căsătoriți ? atacă pe un ton pașnic Dumitrescu.

— Oh, da ! Sper că n-ați venit cu intenția să-mi schimbați hotărîrea, m-ați dezamăgi profund ! anunță Geta, oprindu-i-se în față. Expresia feței, tonul erau cochete, ochii spuneau însă altceva. Dumitrescu trînti deci senin, era o idee care atunci îi venise în minte :

— Aș zice dimpotrivă ! Că locotenentul meu n-a descoperit pînă azi cîteva lucruri elementare este regretabil. În școală, se vede că nu s-a prea dat atenție, din păcate, și unor asemenea „fleacuri esențiale", adăugă el făcînd cîțiva pași prin camera elegant mobilată, strălucind de curățenie. Constată asta aranjînd în treacăt un milieu pe scrin ; nu, nu era doar așa, de ochii lumii, praful fusese șters cu sîrguință. Nu cred însă că acesta-i singurul motiv care te-mpiedică să te măriți cu Mircea Stoican.

— Evident, nu ! Și să știți că nu mă joc cu vorbele !

— Asta-mi convine de minune ! constată colonelul. Ai rămas aceeași fată cu intuiție de-acum patru ani ; fermă, pe deplin hotărîtă. Nu erați făcuți unul pentru altul, asta mă tot întrebam cum să-ți explic. Un mariaj al dumitale cu Mircea mi-ar cam fi încurcat socotelile.

— Cum v-ar fi încurcat socotelile ? ! izbucni nedumerită, prea repede, Geta Spiridon. Iertați-mă, am uitat să vă invit să luați loc.

— Mulțumesc, dar nu mai e necesar, problema e rezolvată, zise surîzător Dumitrescu, oprindu-se lîngă ușă. Chestiunea era că dumneata nu ai fi ac-

ceptat, în mod firesc, să-ți întrerupi studiile. Iar pe Mircea vreau să-l trimit pentru un an, poate chiar mai mult, într-o misiune departe de București. Căsătoria ar fi picat prost, îți dai seama. Și, repet, nici nu erați făcuți unul pentru altul.

— De unde știți dumneavoastră ?! Ne-ați făcut horoscopul sau cum ? se zburli Geta dintr-o dată, tonul devenise bătăios, aproape insolent. Colonelul nu păru să bage însă de seamă, zise cu o bonomie de-a dreptul părintească :

— Nu era nevoie de horoscop. Dumneata, ca orice femeie care se căsătorește, sublinie aparent detașat Dumitrescu, vrei să ai un soț care să vină de la serviciu direct acasă... Pe lîngă asta, ești o tînără independentă, modernă, cochetă chiar, iar asta nu mi se pare rău deloc. Numai că el este un băiat modest ; mult prea cuminte ; prin nimic sclipitor...

— Ia stați, ia stați puțin ! Luați loc, vă rog ! făcu Geta cu un calm aproape protocolar. Se stăpînea însă în mod cert, trase un scaun, pe care se instală colonelul, se așeză și ea, de cealaltă parte a mesei de sufragerie. Studenta continuă extrem de reținut, cu o pondere pe care nu i-o cunoștea : Dacă tot ați venit aici, haideți să discutăm fără menajamente, deschis ! Așa, ca de la om la om, tovarășe Dumitrescu, preciză ea. Inflexiunile vocii erau acum altele, de femeie matură, mica sălbăticiune cochetă se volatilizase complet. În primul rînd, de ce sînteți atît de sigur că Mircea nu-i bărbatul făcut să vină de la serviciu direct acasă ? Aflați că nu-i un om care să agreeze localurile, de nici un fel, că dacă nu vine seara, dacă n-are să vină, vreau să spun, asta e altceva. Că încerc să ies cu el la un film, să zicem, iar el întîrzie sau mă plantează la vreun colț de stradă

e-adevărat, numai că aici nu-i vina lui. După mine, un şef bun organizează munca în aşa fel încît subalternii să nu fie nevoiţi să facă ore suplimentare ; sau, în orice caz, să prevadă din timp cînd trebuie făcute astfel de ore ! Una la mînă, punctă la fel de liniştită în aparenţă Geta, însă nu părea să fi încheiat. În al doilea rînd, vă înşelaţi cumplit considerîndu-l un băiat „modest", modest în sensul „cu posibilităţi limitate", „prin nimic sclipitor", cum aţi spus. Are o minte dezgheţată şi un simţ al nuanţelor înnăscut ! Descoperă uneori aspecte pe care eu nu le sesizez, în domenii care-i sînt străine, prinde din zbor orice şi prinde bine ! Pe deasupra e un om care vrea să înveţe şi e capabil s-o facă, tot timpul, fapt esenţial pentru deceniul nostru, în care cine nu-i în stare de asta e terminat ; inevitabil ! Dacă nu are timp să studieze e iarăşi altceva ! Dacă am vrut să învăţăm o limbă străină, să-l duc la nişte cursuri foarte interesante de informatică, să-l scot la o piesă de teatru în fiecare săptămînă, dar nu s-a ales din toate nimic, asta nu-i vina lui ! Numai că eu nu concep, indiferent care e cauza, să mă mărit cu un om care va fi plafonat la 30 de ani, lipsa exerciţiului intelectual se acumulează ! Va ajunge să adoarmă cum ia o carte-n mînă, iar eu lîngă un astfel de primitiv n-aş putea să trăiesc... Cam dezlînat spus, dar... înţelegeţi care e problema, nu ?

— Perfect, o asigură bătrîneşte Dumitrescu. Numai că... dacă e să vorbim deschis, hai s-o facem pînă la capăt, draga mea. Omul pe care mi l-ai descris... nu prea mai ştiu unde e.

— Cum nu ştiţi unde e ? ! se minună Geta.

— Cînd l-am cunoscut şi m-am zbătut chiar să-l aduc în „echipa" mea, se încruntă Dumitrescu, acum

doi ani, era într-adevăr așa cum zici. De vreun an și jumătate a început să devină însă întîi distrat, după aceea superficial, mereu grăbit și veșnic întîrziat. În prezent e incoerent, irascibil, cu gîndul tot timpul la altceva. Asta într-o meserie în care, la fel cu cea pentru care te pregătești dumneata, greșelile mici se plătesc scump. Am crezut, iartă-mă, te rog, am crezut că dumneata ești de vină. Redevenea cel ce fusese cîndva doar... Uite, cînd mi-a zis prima oară că te măriți cu el a fost, timp de două luni, alt om. O doua oară, cînd ați vrut să vă căsătoriți a rezolvat una din cele mai dificile acțiuni, deși era un începător încă. Dar se dovedea neobosit, plin de idei bune, își schimbase parcă și ținuta, fizionomia, era un om cu picioarele zdravăn înfipte în pămînt ; care știa ce vrea ! Ne-a invitat și la nuntă, se străduise să pregătească — din cîte am auzit — și-n privința asta, totul nemaipomenit, numai că...

— E limpede ! întrerupse Geta. Acum „îi fac a treia oară figura" și mă considerați, în concluzie, singurul vinovat al...

— N-am zis singurul vinovat, se apără Dumitrescu. Ai mai descoperit dumneata unul, numai că-n munca noastră chiar totul nu se poate prevedea niciodată. Și cînd „frige" ceva...

— Eu cred că se poate prevedea ! Că trebuie să se poată. Întotdeauna, în orice meserie !

— Ei, na ! se amuză colonelul. Dumneata, cînd i-ai dat drumul acasă inginerului Ilie Coban, de pildă, depășindu-ți de altfel competența. n-aveai de unde să știi că deșteptul de inventator are să se pună pe băutură, după ce abia îl salvaseră trei doctori, într-o operație de șase ore. Era nevoie de un pat în

spital, sînt convins, numai că putea să moară un om, pentru că n-ai prevăzut... vizita lui văru-su din Negrești-Oaș !

— V-ați documentat binișor pentru întrevederea noastră !

— De regulă fac așa, zise moale Dumitrescu, mulțumit de fapt de datele pe care i le adunase Magda. Chestiune de principiu, e necesar să știi cu cine stai la taclale, se scuză el. Unii îți vorbesc frumos de cinste, sinceritate și cîte altele, dar...

— La mine vă referiți ?! sări ca arsă Geta Spiridon.

— Sigur că nu. Deși, mi-amintesc acum. . te-am invitat în urmă cu cîteva luni să participi la o dezbatere publică ; la o întreprindere de comerț exterior.

— Ce legătură e ? N-am priceput de altfel nici pînă azi de ce m-ați invitat. Și de ce i-ați pus doar în discuție pe cei doi, după mine ar fi meritat împușcați. Am văzut „expoziția" cu cadouri confiscate de la ei. Pentru ce primiseră, au și dat, în mod cert, ceva. Ce anume, nu-i greu de imaginat. Țara a fost păgubită de milioane, iar dumneavoastră i-ați pus în discuție publică.

— De zeci de milioane era vorba, preciză colonelul. Vreo 45, numai că n-au păgubit pînă la urmă cu nimic. Povestea a coincis cu momentul în care te deciseseși a doua oară să te măriți. Locotenentul meu era în acea perioadă „inspirat", rîse domol colonelul. A prins „din zbor" într-adevăr o informație, pe lîngă care altul ar fi putut să treacă, a imaginat modalități de verificare și de prevenire pe care nu știu cîți din oamenii pe care-i am în serviciu le-ar fi conceput cu atîta... eleganță și eficiență ! Și am în serviciu

numai oameni foarte buni, preciză Dumitrescu. Țara n-a fost păgubită însă cu nici un leu, ba i-a împiedicat practic și pe ăia doi să facă pasul decisiv, de care nu-și dădeau seama, dar care i-ar fi dus cert la pușcărie.

— 45 de milioane ? ! rămăsese pe gînduri studenta.

— Și 956 de mii e mai exact cifra stabilită de experți, dacă s-ar fi încheiat contractul cu reprezentanții străini care oferiseră „micile atenții".

— Vreți să spuneți că Mircea...

— Nu singur, bineînțeles. Nici una din acțiunile duse de noi, în care ideal ar fi, ce-i drept, să se prevadă totul punct cu punct, nu-i opera unui singur om. Dar într-o echipă, cînd unul e cu gîndul aiurea, crede-mă că se simte. Iar în acțiunea aceea Mircea a fost vioara-ntîi! Nu voiam însă asta să-ți spun, Geta. Uite, eu am vecin de bloc un ziarist. Vine uneori pe la mine „să-l documentez", îl interesează cazuri rezolvate, eu încep să-i povestesc ceva și el se strîmbă : „Iar începeți cu cadourile ? !" Îi răspund că n-am încotro ; n-am făcut o statistică, dar bănuiesc că peste 80 la sută din cazurile de care ne ocupăm încep cu „mici atenții inofensive", oferite altminteri cu artă ; de oferit se pricep să ofere, ai dracului, cu tact desăvîrșit ; găsind cele mai potrivite prilejuri sau motive. Asta însă știi și dumneata, nu ?

— Eu ? ! tresări Geta, îl privi lung, roși puțin și adăugă sfidător : Vă referiți la... Bine, dar a fost un casetofon pe care l-am dus, din prima zi, la club ! Pentru asta mi-l dăduse de fapt, eu n-am oricum ce secrete să vînd ! Și era vorba de-un student doar, coleg...

— Ai primit, sublinie Dumitrescu, un cadou de la el. Și-ai mai primit înainte cîteva cartușe de țigări,

parcă, nu sînt prea informat, Mircea nu mi-a spus despre astea nimic.

— Mircea ? Ar fi strigat să dau totul imediat înapoi. Numai că înțelegeți greșit, cum ar fi înțeles și el, n-am cu colegul acela nimic, dar absolut nimic, dacă vă gîndiți la...

— A, nu ! Dacă „mă gîndeam la" nu mai eram acum aici, zise colonelul. E perfect posibil să fi fost atenții colegiale, fără un scop precis și le-ai luat, sînt convins, ca atare. În definitiv, nu toți străinii care vin în țară sînt spioni. Numai că mătușa dumitale a început la fel ; după care, unchiul, pe care nu-l mai ai, a ajuns să afle, știi de la ce individ, cam la ce sumă se ridicau adunate „micuțele atenții". Restul poveștii îl cunoști, cînd ne-am întîlnit atunci și ai prezis ca o ghicitoare ce va urma, — rîse Dumitrescu, — n-am crezut. Asta eu, care știu cîte ceva despre treburile de acest gen. Dar ai avut dreptate, Geta Spiridon. De-aia l-am felicitat pe Mircea, cînd mi-a spus prima oară de dumneata. Ce nu mi-ar fi putut trece vreodată prin minte, e că vei repeta greșeala acelei mătuși, pe care atunci o detestai !

— Exagerați ! Nu se poate, nu suferă comparație ce...

— Să sperăm că-i așa. Sau că discuția noastră a venit la timp. Reține însă, poate fi o coincidență, dar studentul care ți-a oferit casetofonul e fiul unui reprezentant de firmă străină, reprezentant pe care îl știu în prezent anchetat. Nu de noi, de-ai lui ; dar sub acuzația de joc dublu pentru două servicii de informații, încheie plat Dumitrescu.

— Asta ați venit să-mi spuneți de fapt, constată Geta.

— Ei, nu ! Nu numai atît. În esență, vreau să te previn de altceva. Ai spus că, la 30 de ani, Mircea are toate șansele să devină opac la cultură, la informație, iar asta e ceva la care merită să mă gîndesc. Eu îți spun însă că, dacă te vei căsători cu el, ai șanse la fel de mari să devii o scorpie, draga mea, iartă-mi cuvîntul.

— ...Scorpie ? ! Eu ? !

— Ai vrut să discutăm fără menajamente, nu ? Bine. Află că acum vreo 12 ani, am cunoscut o femeie ca dumneata, își aminti posomorît Dumitrescu. Frumoasă, isteață și cochetă. Își iubea bărbatul foarte mult. Atît de mult încît, vrînd să fie mereu cu el, s-a apucat să-l cicălească sistematic, să-l urmărească metodic, cu reale talente de detectiv. Ne-a stricat vreo două acțiuni, l-am prevenit, am vorbit și cu nevastă-sa, în zadar. Și-a încheiat opera prin a da buzna peste el într-o cameră de hotel, unde era cu o femeie.

— Și ce făceau acolo ? Jucau țintar ? se aprinse Geta.

— Nu era ce crezi și ce-a crezut soția fostului meu ofițer. Deloc. Avea cetățenie străină femeia aceea și fusese trimisă în țară cu o misiune informativă legată de fratele ei. O aveau la mînă și riscase, riscase enorm, întîlnindu-se cu ofițerul meu. Cînd a început scandalul, a reușit să fugă din hotel, pe bună dreptate însă n-am izbutit nicicum s-o convingem să ne mai spună tot ce ne-ar fi interesat. Și ne interesa foarte mult. L-am dat afară ! încheie sec Dumitrescu. Deși era altminteri un ofițer bun. S-a apucat de băutură, acum vreo săptămînă l-am văzut vînzînd loz în plic. De nevastă-sa a divorțat după doi ani, cînd îi spusesem eu s-o facă, n-a vrut... Pentru asta am ve-

nit de fapt aici, se ridică în picioare Dumitrescu. N-aş vrea ca peste trei luni sau trei ani, să-mi sfătuiesc locotenentul să divorţeze.

— Numai că ar trebui să ne căsătorim întîi, nu-i aşa ? zîmbi Geta.

— O să vă căsătoriţi, spuse convins colonelul. Pentru că şi dumneata îl iubeşti, chiar dacă nu aşa cum te iubeşte el.

— De unde mai ştiţi şi asta ? Tot informaţiile dumneavoastră ? rîse Geta.

— Da, făcu o grimasă colonelul. I-ai spus alaltăieri dimineaţă că nu te mai măriţi cu el, dar în după-amiaza aceleiaşi zile ţi-ai probat rochia de nuntă. O fi tactica de-a ţine în nesiguranţă un bărbat armă ideală în amor, de-asta te pretezi şi la a-ţi pune prietena din Braşov să-ţi trimită epistole semnate Valeriu, pe care faci să le găsească Mircea, numai că la toate astea trebuie să renunţi, Geta Spiridon, dacă vrei să te măriţi cu locotenentul meu. E un pui de ţăran, fată dragă, dintr-un creştet de munte ca şi mine, făcut să ţină la drum lung, să iubească şi să urască sănătos, să moară senin, dacă ştie că are pentru ce, cum au făcut-o toţi ai lui de cînd se ştiu. Pe unul ca ăsta n-ai să-l înveţi însă, cît îi lumea, să-nchidă ochii cînd „flirtezi prieteneşte" cu cineva, nici să uite şi să ierte cînd l-ai minţit... Niciodată !

Ochii ştrengăreşti ai Getei deveniseră melancolici, expresia feţei gravă, în clipa următoare însă, pe chipul ciocolatiu, încadrat de cîrlionţi zburliţi, înflori surîsul ironic ştiut.

— Ţineţi la prîslea echipei dumneavoastră, da ?

— Ţin, zise Dumitrescu. De-asta îţi mulţumesc pentru ce mi-ai spus, n-am să-l las să se plafoneze, promit.

— Eu promit atunci să nu devin o scorpie. E.O.K. ?

— O.K. ! pufni în rîs colonelul. Cu ce începem ?

— Cu concediul ! Îl are în noiembrie, dar atunci eu...

— De acord, acceptă prompt Dumitrescu. Două săptămîni, după cele trei zile de nuntă. Să-mi dai programul cursurilor alea de informatică, s-ar putea să-ți mai trimit doi elevi. În ce privește teatrul, anunță-l pe Mircea că i-am dat ordin să se ocupe de procurarea biletelor pentru întreg serviciul, la toate piesele bune, cum se deschide stagiunea.

— Să-l anunț eu ?

— Păi, da ! E cazul să vorbești cu el imediat după ce plec, înțeleg convenția bilateral avantajoasă. Am nevoie de capul lui limpede pînă poimîine la prînz. După care, prăjești scrisorile de la Brașov, îi mulțumești Valeriei pentru servicii, enumeră colonelul. Se gîndi că ar fi fost bine să lămurească și treaba cu telefonul care, cînd suna, Mircea trebuia totuși să alerge, nu pentru a face drepți și a spune „am înțeles"... dar consideră că, pentru o primă discuție, era suficient. Cel mai bun lucru părea a fi să-i invite pe la ei și s-o pună pe nevastă-sa s-o lămurească pe Geta, da, era mult mai bine așa... De ce rîzi ? întrebă colonelul nedumerit.

— N-aveți grijă ! Voi face tot ce trebuie. Şi, n-oi fi eu dintr-un creştet de munte, dar, cînd zic ceva, nu uit, sublinie cu gravitate Geta. Mă gîndeam însă... că aveați în mînecă destule atuuri privitoare la mine. Ați venit totuși cu flori ! Și șmecheria a prins, deşi o știam, cînd mi-ați dat telefon eram hotărîtă să vă întîmpin ca o pisică sălbatică. Ar fi ieşit totul urît de tot, vă uram, să știți, îmi venea... să vă mănînc !

Mă interesează să-mi spuneți însă cînd și de la cine ați învățat trucul cu florile ?

— De la nevastă-mea, zîmbi Dumitrescu. Și eu sînt un tip care învăț repede ; cînd mi se spune ceva.

— Îhî ! luciră a încîntare ochii femeiuștii și colonelul realiză fulgerător că totuși o subestimase, căzuse în cursă ca un începător. Apropo de perspective atunci, se interesă aparent fără vreo intenție Geta, cînd i-ați luat soției ultima dată flori ?

— Am zis eu că discuția va fi bilateral avantajoasă, rîse Dumitrescu, încercînd să se eschiveze.

— A, nu, nu, nu ! Hai să mergem, cum ați zis, cu sinceritate pînă la capăt, tovarășe colonel ! Nu de alta, dar să știu și eu la ce să m-aștept. Chiar nu vă mai amintiți cînd ?

Pedagogic era acum, poate, să trîntească o minciună sfruntată, candid, privind-o pe Geta drept în ochi, altfel simțea că e posibil să se ducă de rîpă tot eșafodajul demonstrației lui teoretice ; pricepu însă în aceeași clipă că avea în față o femeie adevărată, sensibilă și inteligentă, care ar fi intuit neadevărul și naiba mai știe dacă, imediat după plecarea lui, n-ar fi și verificat, dîndu-i un telefon nevesti-si. Era în stare ! În cazul acela, într-adevăr și iremediabil, orice punte de... Nu, o femeie sensibilă și inteligentă însemna o femeie cu simțul umorului, deci înțelegătoare. Așa că Dumitrescu se scuză cu o mină aeriană :

— Nenorocirea e că... preferă crizantemele. Pe care... n-am de unde să le iau acum !

Geta pufnise în rîs, ochii de veveriță îl cercetau cu simpatie ; da, nu-i scăpase mica lui ezitare, înțelesese „inconsecvența pedagogică“ și era prea deș-

teaptă ca să nu aprecieze asta. Dumitrescu încheie deci autocritic, pe un ton de spășită meditație :

— Voi încerca azi cu trandafiri. Sper să nu bănuiască... dracu știe ce.

*

— De ce m-ai chemat ? întrebă nervoasă Nora Soreni, Andi răsuci volanul mașinii, opri într-un parcaj aproape pustiu, slab luminat, răspunse abia acum, pe tonul lui tărăgănat, care nu prevestea nimic bun :

— Pentru că am să-ți spun cîteva lucruri care, presupun, te-ar interesa.

— Ce anume ? !

— Ianis a aflat — întîmplător — că Maria Rădulescu intenționa să dea un telefon ; unui ofițer de securitate, de-aici, din București ; imediat după ce s-a despărțit de mine.

— Nu „întîmplător“ ! sublinie Nora. *Eu* i-am indicat să afle intențiile inginerei. Și să meargă acasă la ea *imediat* ce se desparte de tine ; pentru a preveni un asemenea... accident neplăcut.

— Foarte precaut. Felicitări ! rînji Andi. Numai că, *întîmplător*, desigur, numele ofițerului acela pare să-ți fie cunoscut. Deși azi dimineață ai negat... Îl cheamă Zețaru, scumpo, Vlad Zețaru și e căpitan !... Nu pari surprinsă deloc !

Nora simți într-o fracțiune de secundă că situația era gravă, mult mai gravă decît credea, decît intuise din clipa cînd acceptase totuși această întrevedere. Nu *întîmplător*, desigur, Andi oprise în acest parcaj de la marginea parcului, de la marginea Bucureștiu-

lui, unde la ora aceea nu se zărea ţipenie de om ; nu *întîmplător* se răsucise spre ea, cu braţul drept sprijinit aparent lejer de spătarul scaunului maşinii ; nu, Andi nu făcea nimic *întîmplător*, Andi o *suspecta* fără înconjur, de colaborare, nu cu un serviciu „vecin", ceea ce încă s-ar fi putut aranja, ci cu securitatea română.

Unde greşise ? A, da, prudenţa îi jucase festa, de data aceasta. Îşi imagină scena care putea să urmeze, o mişcare iute, alta, — Andi era expert în aşa ceva, — un trup de femeie, fără nici un act asupra ei, cu coloana vertebrală frîntă, găsit a doua zi dimineaţă într-un tufiş al locului de parcare.

— Mai ai ceva de spus ? mîrîi Andi şi Nora simţi în aceeaşi fracţiune de secundă, că mai exista *totuşi* o şansă, de-a nu muri prosteşte, culmea, pentru o trădare imaginară. În vocea bărbatului răzbătuse abia sesizabilă o nuanţă de *îndoială ;* pe-asta trebuia să meargă şi să joace tare, pînă la capăt, cu orice risc.

— Şi pentru-atît m-ai chemat aici ? ! şuieră Nora furioasă. Ei bine, eşti un idiot, „scumpule", un idiot mai mare decît crezi ! zvîrli ea cu răceală, scurt, biciuitor. Adăugă repede, cu tonul acela de comandă, pe care Andi îl cunoştea prea bine, era în definitiv *încă* şefa lui, iar el obişnuit, mult prea obişnuit să se supună : Du-mă în oraş, numaidecît ! Mă faci să ratez tot, pentru tîmpeniile care-ţi umblă-n cap !

— Negi, deci, în continuare că-l cunoşti ? !

— Am spus asta ? ! muşcă Nora cuvintele. În întunericul aproape complet care domnea în micuţa cochilie nu putea vedea ochii bărbatului, dar simţi că începea să cîştige teren. Discuţia lor Andi o înregistra, desigur. Pentru a-şi lichida şefa, avea nevoie de-o justificare. Singură recunoşterea, ori

încurcătura ei penibilă i-ar fi dat dreptul să *acționeze*, alte probe încă n-avea, iar ea era prea bine văzută la centru !

— Atunci ce mărturisești ! ?

— Nu mărturisesc nimic, n-am ce ! Zețaru nu-i numai ce-ai aflat — Ianis de fapt, nu tu, a aflat — ci-i una și-aceeași persoană cu „Eric" din rețeaua lui Lars. Da, faimosul Eric, „pianistul" rețelei aceleia fictive de-acum doi ani. Da, una și-aceeași persoană cu „Daniel" pe care l-au „racolat" ai noștri după luni de verificări, „prin șantaj", da, una și-aceeași persoană cu cel care ne-a costat o avere și căderea a cel puțin patru oameni, cine știe dacă doar atît !

— Și pe-ăsta, acum, cînd știi că a devenit ofițer, oficial, m-ai pus să-l filez ? ! izbucni Andi. Fără să-mi spui nimic ! ?

— Pentru că mi s-a sugerat să nu-ți spun de la-nceput ! aruncă Nora. Pentru că știu toți că ești fricos, pentru că în definitiv bănuiam doar că e ofițer, că a fost, probabil, de la început ! Iar de spus ți-am spus, de trei ori, să-l filezi cu *maximum de prudență !* Dacă aveai cît de cît cap, ți-ai fi dat seama despre ce-i vorba încă de-atunci !

— Și tu nu știai, n-ai fost sigură, pînă azi, că e ofițer ? ! pufni Andi.

— Azi am aflat de la Emilia Ionescu.

— Ți-a confirmat ea ? !

— Din contră. Dar a negat prea mult, ca să nu mă facă să pricep contrariul.

— Minți ! rîse batjocoritor Andi. Minți ca o tîrfă !

Era isteț. Ori intuitiv. Simțea că-l minte, în principiu, chiar dacă nici una din cele pe care le afirmase ea nu fuseseră neadevărate, important era

însă că Andi n-avea probe s-o lichideze, așa că Nora aminti surîzătoare :

— O tîrfă pe care-ai primit *dispoziție fermă* s-o asculți. Și dac-aș minți, ei bine, ești suficient de fricos, de poltron ; nu i-ai spus lui Ianis ce descoperire-a făcut, iar el, după discuția cu tine, mi-a relatat și mie tot ce-a aflat de la Maria ! Dacă ar fi ce crezi, la ora asta erai arestat, scumpul meu, n-aș mai fi venit la întrevederea asta, doar mă cunoști !

— O.K. ! acceptă cu îndoială Andi. O.K. ! Te previn însă că încetez *orice* operație, pînă nu lămurim cu șeful tot, tot. Nu vreau să risc...

— Ce ? ! Ce-ai riscat tu pînă-acum ? De riscat am să risc eu, băiete, în noaptea asta, ori mîine cel mai tîrziu !

— I-auzi ! făcu neîncrezător Andi.

— Te invit să mă însoțești, dacă vrei ! Cu acest Vlad trebuie să terminăm cît mai scurt, mă încurcă, mă irită, trebuie să-l fac să dispară din jocul ăsta. Definitiv !

V

CÎTEVA COINCIDENȚE CIUDATE

— Să auzim! începu Dumitrescu, privind locurile goale.

Masa de ședințe avea 12 scaune, din care doar cinci erau ocupate și colonelul se întrebă din nou dacă Stoenescu nu avea dreptate să susțină că lucrau „cu nepermis de puțini oameni". În urmă cu o lună doar avusese prilejul să primească în plus trei ofițeri. Nu-i plăcuseră însă. Iar Stoenescu bombănea de atunci tot timpul. Mai ales, după ce îl „cedase" altui serviciu și pe Dănăilă, maiorul își intețise atacurile, foarte voalate, aluzive, e drept, de cele mai multe ori, dar repetate.

Stoenescu bombănea însă bătrînește de cînd îl știa. Și îl știa de foarte mulți ani, de cînd erau amîndoi tineri... foarte tineri chiar.

Tot Stoenescu deschise discuțiile, raportînd de data aceasta sec, fără introduceri :

— Ander Garan, student la economie, plecat din țară în urmă cu opt ani este într-adevăr fiul lui Samuel Garan, așa cum ați bănuit, fost condamnat, în 1956, pentru speculă și deținere ilegală de aur. Cantitatea de bijuterii și monede confiscată atunci

la locuința lui Samuel Garan : 1740 grame. A emigrat în 1965, l-a chemat apoi pe fiu-său în străinătate, pînă aici avem datele cunoscute. Despre Ander Garan am aflat cîteva elemente noi. A susținut tot timpul că nu a avut de-a face cu taică-său, că a fugit de-acasă încă înainte ca Samuel Garan să fi fost arestat, că era „o victimă a dosarelor." A lucrat pe cîteva șantiere de construcții din țară, s-a înscris după aceea la fără frecvență, inițial la politehnică, un an mai tîrziu la zi, la Științe economice. În anul trei, a primit chemarea din partea lui Samuel Garan, a afirmat cu tărie că nu va pleca, dar trei luni mai tîrziu a fugit din țară. Nu știm prea multe în legătură cu ce a făcut de-atunci încoace. Rezultă că ar fi fost angajat însă la firma „Kron", unde majoritatea salariaților, din cîte cunoaștem, au și alte îndeletniciri ; informative. Firma e o simplă acoperire. Rude în țară nu mai au, decît un văr, medic la spitalul de urgență, Emanoil Garanu, și-a mai adăugat un *u* în finalul numelui ; căsătorit cu o pictoriță. Menționez ajutorul pe care ni l-a dat în investigații căpitanul Zețaru, acel „u" din finalul numelui ne-ar fi făcut să-l pierdem din vedere pe vărul „amicului nostru". E tot ce-am putut stabili, pînă în prezent.

Era destul de puțin. Dumitrescu se întoarse spre Vlad, care nu avea, după obiceiul lui, măcar o agendă în față. Lunganul blond anunță însă liniștit :

— Am identificat 14 foști colegi ai lui Ander Garan care lucrează în prezent în instituții legate de comerțul exterior. Din ce-am aflat, pare să fi vizitat dintre aceștia 12, opt în București. Eu am discutat cu șase. A relatat celor șase cu cine mai stătuse de vorbă, s-a interesat de alți foști colegi, individul face, în mod cert, un studiu sistematic. Din

cei 12, doi reiese că l-au dat afară din prima clipă, trei după primul sfert de oră, patru „au petrecut o seară plăcută, depănîndu-și amintirile". Ultimii trei sînt cei mai interesanți. Am vorbit cu ei, își dăduseră seama încă din capul locului că treaba nu-i curată, l-au studiat la rîndul lor pe Garan. Numele celor trei...

— Nu interesează, cel puțin deocamdată ! interveni Dumitrescu. Rezultatul studiului !

— Acești ultimi trei sînt din cei pățiți, continuă Vlad. Au mai avut de-a face cu indivizi ca acest Ander Garan, presupun că este „profesionist", „spion", respectiv „ofițer de informații". Expresiile le aparțin. Au ajuns la această concluzie după : unu, modul în care s-a prezentat la ei Garan — întîlniri aparent întîmplătoare, tatonări discrete, vizite la domiciliu însoțite de cadouri pentru întreaga familie ; doi, după „tactica abordată", expresia nu-mi aparține, de asemenea. Asta înseamnă că a pornit de la discuții foarte firești, absolut inofensive, curtenitoare, laudative, a continuat după un pahar, două, cu amintiri comune, relatări neutre despre viața din Occident. Abia în final a început să se intereseze de alți colegi, pe unde lucrează, cum se împacă cu munca, cu șefii, nemulțumiri, nerealizări profesionale etc. A încheiat tot cu probleme absolut banale, de familie sau automobilistice, sportive. Ochii lui Ander Garan par să fi fost cea de-a treia sursă de suspiciuni, surîse Vlad. Două din cele trei persoane care l-au urmărit cu atenție pe fostul lor coleg în timpul acestor exhibiții informative sînt femei. Ambele au spus că „are ochi de spion" ! rîse acum Vlad. M-am interesat de curiozitate, mi-au dat cîteva explicații nu lipsite de interes...

— Lasă-le pe mai tîrziu! interveni iarăşi colonelul, obsedat de timp. Mă interesează mai mult, chiar dacă nu-ţi place să scrii niciodată, un raport în care să figureze aceste 14, respectiv 12, şase şi trei persoane. Numele lor, unde lucrează, ce ştim că a discutat cu fiecare, părerile lor despre Garan.

— Am predat deja acest raport tovarăşului maior, anunţă Vlad surîzător şi Stoenescu îi puse colonelului în faţă o hîrtie scrisă mărunt pe ambele feţe. Altceva mi se pare demn de reţinut, încheie Vlad. În primul rînd, constat la oameni care nu sînt „profesionişti" o... remarcabilă pregătire în materie! Dublată de-o intuiţie foarte bună. E adevărat că toţi cei trei „s-au ars" măcar o dată cu cîte un Ander Garan, unul era să ajungă anul trecut chiar în faţa instanţei. În al doilea rînd...

— Constat şi eu că te-ai molipsit de la Magda! zise Dumitrescu. Părerile personale şi concluziile psihologizante lasă-le! Ander Garan e aici, acţionează, poate acum, în clipa asta. Magda?!

— Primul aspect care cred că merită reţinut, începu pe un ton sec Magda, e că Ander Garan „nu a intrat în ţară".

— Ştim! făcu nedumerit Stoenescu.

— N-a intrat în ţară, preciză Magda, *de cînd a plecat*, nu rezultă din hîrtii că ar fi venit vreodată. Deşi am stabilit că a mai fost în România încă cel puţin de două ori.

— A intrat deci cu un nume fals; ori şi-a schimbat numele de fiecare dată! se strîmbă Stoenescu. Ei, acum, găseşte-l! bombăni el, sucindu-se pe scaun. Şi află ce-a mai făcut pînă azi, dacă poţi!

— L-am găsit, anunţă Magda liniştită. Şi-am aflat.

— Unde ? făcu maiorul nedumerit. Cum ?

— E cazat de opt zile la Hotel Nord, unde nu a dormit însă decît două nopți. Pe nume Ted Garner, reprezentant al firmei „Unions", venit pentru tratative.

— Cum l-ai găsit ? se interesă nervos Dumitrescu. Opt zile însemna mai mult decît bănuise, opt zile erau și mai greu de recuperat, se întrebă ce dracu făcuse Garan alias Ted Garner în tot timpul ăsta ? !

— Locuiește majoritatea timpului la vărul său, doctorul Emanoil Garanu, aflat în prezent pe litoral, în concediu. A adus acolo, la văru-su, de cîteva ori femei, o dată și doi bărbați, din care unul este în mod sigur tînărul semnalat, Dan Cristescu.

— Cine-i acest Dan Cristescu ?

— A terminat Academia de științe economice acum trei ani, tovarășe colonel. Student foarte bun, lucrare de stat excelentă, repartizat inițial la Arcom. Ulterior a fost trecut la Ministerul Comerțului Exterior, unde lucrează însă într-un domeniu care n-are nici o tangență cu relația, cu firma pe care o reprezintă... „Ted Garner" !

— Care-i situația cu bețivul care apărea în compania lor ?

Stoenescu se foi pe scaun, sarcina lui și-a lui Mircea fusese să-l descopere.

— N-am reușit să dăm încă de el, recunoscu maiorul.

— Asta-i deci tot ?

— Nu, interveni Magda. Puteți spune că mă abat de la datele esențiale, dar...

— Să nu faci asta ! o preveni Dumitrescu.

— Dar este necesar ! sublinie Magda. A fost un mic chef ieri seara acolo. Ander Garan a rămas în

final cu o femeie în vila doctorului, nu știu încă cine e ; Dan a plecat cu alta, pe care a condus-o pînă acasă.

— Ei și ?

— Și această prietenă a lui Dan Cristescu pare elevă de școală, 16, 17 ani, poate. Ce dracu caută ea în combinația asta, nu știu !? izbucni Magda, adăugînd repede un „scuzați-mă" sec. Dumitrescu nu părea însă măcar să fi auzit, decise scurt :

— Cunoaștem datele strict esențiale, sînt dispus să ascult detaliile și considerațiile psihologizante eventual, fiecare însă doar cinci minute !

— Imposibil ! se indignă Magda. Absolut imposibil, am strîns despre puștoaica aia numai cîteva informații, dar care nu pot fi...

— Să poată fi ! decise Dumitrescu. Cine știe să vorbească vorbește scurt.

*

Fotoliul era comod, foarte comod. Aducea pe undeva cu o scoică, ori mai repede cu o jumătate de ou tăiată cu meșteșug. Te simțeai în orice caz bine în el. Andi Garan se întrebă dacă, rămînînd în România, nu ar fi ajuns și el la un asemenea fotoliu, la papuci și halat, la tichia de noapte pe care văru-su o purta deja, la 38 de ani ! O viață cumințică și căldută, ceremonia ceaiului cu pîine prăjită de dimineață, a cafeluței de după-masă. Și grija trandafirilor din grădiniță, de care, na ! uitase complet. Deși doctorul îi atrăsese atenția de trei ori, să-i ude în fiecare zi, „seara însă, numai seara".

Stinse țigara abia începută, răsuci pe o parte și pe alta cele trei foi înguste de hîrtie pe care erau însemnate mărunt, cu scrisul acela aproape indescifrabil al Serenei, cîteva date privind un contract de import-export. Or fi avut într-adevăr vreo valoare ?

Auzi ușa camerei de la baie deschizîndu-se, silueta Serenei se profilă în clar-obscurul odăii. Transperantele rămăseseră încă din seara trecută coborîte, abia răzbăteau prin ele cîteva raze de soare. Femeia se opri cîteva secunde în fața oglinzii din hol. Își examina costumașul taior de culoare închisă care făcea din creatura asta năbădăioasă, cu linii ușor îngroșate acum, o făptură regretabil de sobră, aproape de nerecunoscut. Contribuia la impresia asta și cocul greu, conceput savant, care aduna pletele de regulă rebele ale femeii.

Mîna Serenei dibui după poșeta mică și banală, o apucă repede, corecta funcționară îi aruncă apoi o privire care semăna a rămas bun, uite că părea dispusă s-o șteargă fără un cuvînt.

Andi făcu un semn abia perceptibil cu degetul. Serena ezită, se apropie totuși, ajunsese la doi pași de el. Andi se întinse, apucă încheietura mîinii subțiri, o aduse pe Serena și-o instală lîngă el, pe brațul fotoliului.

— Plecai ?

— Am stat și-așa prea mult.

Vocea era indiferentă, Andi simți însă o nuanță de agasare, de nemulțumire, se întrebă dacă amorul lor nu intra pe făgașul obișnuinței domestice... Ori dacă nu cumva el începuse să o dezamăgească pe nebuna asta plină de prea mult temperament.

— Ce-i cu tine ?

Serena nu răspunse. Şoldurile bine împlinite nu reacţionau azi la încleştarea braţului lui. Mirosul de deodorant pe care îl folosea Serena i se păru de-o vulgaritate dezgustătoare, apatia femeii îl irita şi mai mult.

— Hîrtiuţele pe care mi le-ai dat par să fie instructive, zise Andi rar. Constată că altceva, cu totul altceva ar fi vrut să spună, nu găsea însă, nu reuşea să facă efortul de-a-i spune ce-ar fi vrut, sau *ar fi trebuit* spus, aşa, ca după o noapte de dragoste. Era o greşeală. Pentru o proastă ca Serena, cîteva cuvinte puteau însemna mult ; idioata asta, care putea încă să se dăruiască pătimaş, avea momente de sentimentalism desuet. Altceva aş vrea să te rog, continuă Andi, conştient că greşea în continuare, cerea fără a da, ori a ameninţa, încălcînd astfel reguli elementare. Ar fi putut-o „remonta" uşor pe proasta asta, cu două fraze numai, nu se simţea însă în stare la acea oră. Prinse o zbatere vagă a corpului pe care-l ţinea în braţe, un fior — de plăcere, teamă sau dezgust ? Vocea Serenei articulă apoi cu hotărîre :

— Nu „vorbesc" cu Mirela !

— Cu Mirela ? ! rîse Andi. Ascultă, doar nu-ţi închipui...

— Nu-mi închipui nimic, nu mă interesează, codoaşă nu sînt !

— Dar ce prostii îţi trec prin cap ! izbucni Andi, făcînd efortul de-a se ridica din fotoliu. Mirela e prietena lui Dan. Nici nu mă gîndesc să-ţi cer...

— Nu la un asemenea codoşlîc mă refer ! sublinie Serena cu un fel de băţoşenie, însă adăugă acum ca o ameninţare : Las-o în pace măcar pe ea !

— Bine, bine, promit, încheie discuţia Andi, convins că dacă nu interveneau elemente de gelozie, to-

tul era încă în regulă, scrupulele morale erau simple farduri fără importanță. E vorba de Dan. Treci pe la el pe la serviciu. Cere-i dosarul cu ofertele făcute de celelalte firme.

Serena își desprinse brațul din mîna lui, porni spre ușă, se opri, spuse apăsat, fără să-l privească :

— Nu !... Ar fi o prostie ! explică ea. M-a văzut aseară aici ! Și-ar da seama că-i cer dosarul pentru tine.

— I-l ceri cu împrumut, zece minute ! Notezi prețurile, ai dreptul, cred, să...

— Își va da seama că o fac pentru tine ! repetă femeia. Nu i-am cerut niciodată pînă acum așa ceva !

— Dacă își dă seama, dar ți-l dă, e minunat, rîse destins Andi.

Cîteva clipe femeia rămase nemișcată, se întoarse și îl privi, ceva din expresia feței ei semăna mai precis acum a dezgust decît a teamă.

— N-o să mi-l dea, Tedi, nu pricepi ? !

— Eu nu sînt chiar atît de sigur, zîmbi Andi. Aseară cînd a plecat de-aici, a acceptat un micuț împrumut. Iar eu nu am venit ca reprezentant al firmelor cu care lucrați, tu și Dan, nu i-am cerut niciodată pînă acum nimic. Ai să vezi că, într-un fel sau altul, are să meargă.

Ochii negri ai Serenei se îngustară, a ură de data aceasta. Da, era o proastă muierea din fața lui, incapabilă să-și ascundă sentimentele ; pe deasupra, începea să spună *nu*, cu fermitate, să-și permită să decidă în loc să execute. Pericolul se contura evident.

— Nu fac asta ! hotărî Serena și se întoarse spre ușă, făcu doi pași chiar. Vocea lui Andi o opri :

— Iubito !

Deschisese uşa deja, se întoarse totuşi încet, privi spre el. Andi răsfiră gînditor cele cîteva file înguste de hîrtie, pe care Serena le scrisese fără măcar să încerce a-şi deghiza caligrafia ei imposibilă, spuse pe un ton aparent rugător, de îndrăgostit nevinovat :

— Fă-o, Serena !... Încearcă ! Te rog eu.

*

Mircea Stoican sorbi încă o înghiţitură din ceaşca de cafea pe care i-o pusese pe masă barmaniţa şi se-ntrebă pentru a nu mai ştia cîta oară ce-or fi găsit oamenii la această „delicioasă" licoare.

Asta pe care-o înghiţea acum o fi fost bună — adică bine făcută — ori o fi fost proastă ? Nu obişnuia să bea cafea. Aruncă încă o privire spre măsuţa de lîngă fereastră ; scopul prezenţei lui în acest local simandicos era acolo, întrupat într-o tînără care i se părea... că seamănă cu Geta. Aceeaşi privire vag absentă, uşor ironică, acelaşi profil puţin obraznic, aceiaşi zulufi blonzi-castanii...

Cine era de fapt această Mirelă, cum de nimerise în compania lui Andi Garan ?

De ce-i dăduse colonelul Dumitrescu misiunea asta, Vlad ar fi fost, desigur, mult mai indicat ? ! Încercase să protesteze întrucîtva în acest sens; colonelul mormăise ferm,: „Ce-i aia nu ştii ? Un ofiţer de securitate trebuie să ştie de toate. Las' că ai să te descurci !"

O fi trebuit să ştie un ofiţer de securitate „de toate", numai că el, uite, la acostat, şi încă tinere de-astea emancipate, nu se pricepea neam ! Asta, chit că, de cînd se pomenise, avusese ceea ce se

chema trecere la fete, constatase adică, deseori, încă de la școală, din comuna unde copilărise, că fetele îl plăceau, el doar era tont, mult prea puțin îndrăzneț, „mult prea serios, bleg de serios“, cum îi spusese un coleg cîndva ; chiar și cele cîteva legături pe care le avusese, pasagere, mărunte, privite retrospectiv întrucîtva penibile, asta fusese prin ultimul an de liceu și apoi în timpul școlii militare, nu fuseseră rezultatul unor inițiative ale lui.

Pe Geta numai... Da, cu Geta el încercase să intre în vorbă, Geta îi plăcuse din prima clipă, îi plăcuse altfel decît celelalte fete, femei, care erau la revelionul acela. Și-atunci însă debutase prost, stîngaci, Geta îl pusese la punct din două vorbe. Asta-l înfuriase : femeia pe care o gîndea, o credea el, n-ar fi trebuit să procedeze așa ; se înșelase, zvîrlise și el alte două vorbe aproape jignitoare, îi întorsese spatele, convins că totul se terminase, definitiv.

Și poate tocmai asta o făcuse pe Geta să-l caute apoi ? Să-l caute prin tot motelul, la un motel erau, undeva la munte, să intre ea în vorbă cu el și să se certe... încă de atunci începuseră. Poate tocmai „așa trebuia să te porți cu femeile, fără pic de timiditate, de rezervă, indiferent cu care, dacă vrei să le placi“, cum zicea Vlad ? !

Și-acum mersese, înainte de-a veni aici, la Vlad, „să-i ceară sfatul“. Pe Zețaru îl umflase rîsul :

— Va să zică, „ai misiunea dificilă“ s-o acostezi pe fetița aia și nu știi cum ! se strîmbase Vlad amuzat și continuase pe tonul lui flegmatic : Cînd dispui de-o mutriță simpatică și cîrlionțată cum ai, cînd nu ești nici fraier, că nici fraier nu ești decît în anumite privințe, totul e să ai tupeu ! Nu-ți faci nici un „plan“, te-apropii și spui ce-ți vine-n minte, oricît de „in-

abordabilă" ar părea creatura în cauză, ea, săraca, atîta așteaptă ! Ifosele, chiar dacă apar, fac parte din scenariu !

„Creatura în cauză" mînca liniștită, cu mișcări de pisicuță, o înghețată. Era îmbrăcată într-o bluză de un oranj cald și-n pantaloni negri, părea însă al naibii de sobră și distantă. Mircea se întrebă totuși... cum să intre în vorbă cu ea.

„Te-apropii și spui ce-ți vine-n minte !"

Se ridică de la masă, își potrivi nodul cravatei în dungulițe. Mirela se ridică în aceeași clipă, abandonîndu-și lingurița pe cupa cu înghețată abia începută, scotoci puțin în poșetă, se îndreptă spre telefonul public, așezat lîngă ușa cofetăriei, introduse o monedă, începu să formeze un număr.

— Mai doriți ceva ?

Lîngă el apăruse fata care-i adusese cafeaua. Drăguțică, îl privea cam printre gene ; sensul, nuanța întrebării i se păru echivocă, poate pentru că-și aminti fulgerător o scenă similară. În avion era, împreună cu Vlad, se-ntorceau de la Oradea parcă, ceruseră cîte o citronadă. Stewardesa le-o adusese, pusese aceeași întrebase — minus tonul —, Vlad o privise însă lung, răspunsese cu un fel de întrebare abia auzită, surîzător : „Pe dumneavoastră se poate să vă dorim?"

Iar el, lîngă Vlad, simțise aproape că roșește ; femeia în uniformă avea un fel de distincție profesională marcantă, impresionantă, fusese convins că-l va pălmui pe Vlad sau va spune ceva. ceva...

Nu spusese însă decît un „Nu în timpul serviciului" liniștit, aparent distant, însoțind însă cuvintele de un zîmbet fin, care putea fi luat oricum.

La aeroport se despărțise de Vlad, adică Vlad „mai rămăsese puțin". Cum decursese mai departe poves-

tea nu știa, Zețaru n-avea obiceiul de a face confesiuni de acest gen. Mircea se întrebă acum ce răspuns trebuia să-i dea barmaniței ? Murmură un „Nu, mulțumesc" și se reașeză pe scaun. Fata aruncă o privire spre Mirela, luă scrumiera de pe masă, dispăru fără un cuvînt.

Nu apucase, din cauza ei, să rețină numărul de telefon făcut de „creatura în cauză". Numai că nici cel — sau cea — căruia îi dăduse telefon nu răspundea. Mirela agăță receptorul, își recuperă moneda, reveni la măsuță, mai luă o linguriță din înghețată, scoase apoi din poșetă un pachet Kent, alese o țigară și începu să scormonească după chibrituri... cu ceva din gesturile Getei !

Mircea hotărî că momentul nu trebuia pierdut. Se ridică din nou, înregistră privirea ironică a barmaniței, se apropie, prin spatele Mirelei, aprinse bricheta peste umărul ei.

O clipă doar fata încremeni. Duse apoi țigara la gură, aprinse, nu întoarse capul spre el, zise doar un „Mersi" atît de banal încît Mircea se-ntrebă dacă nu-l luase drept un băiat din local, un fel de chelner.

Rămase nemișcat. Mirela mai trase un fum, privi spre fereastră, simțea desigur prezența, privirea lui, se încăpățîna însă în mod evident să-l ignore. Sau îl provoca să-i spună... ceva ce ar fi trebuit să fie sigur „nostim", cum ar fi zis Geta, numai că lui nu-i venea în minte... nimic nostim !

Fata cu bluză oranj nu mai rezistă, se-ntoarse spre el, aruncîndu-i o privire interogativ-disprețuitoare, care părea să spună : „Ți-am zis mersi, ce mai vrei !?"

— De fapt, îi explicase Vlad cîndva — într-o altă conversație a lui „de inițiere", Zețaru părea dispus să-l formeze „pe deplin multilateral" —, de fapt, nici

nu-i nevoie să te obosești să faci conversație. Dacă te uiți ca un bou, iartă-mă, dar asta-i expresia, la una, e suficient ! Subiecte de conversație găsesc ele, creierul femeilor e mult mai specializat ca al nostru în materie de artă a comunicației.

Mircea procedă întocmai, sau aproape. O privea fără un cuvînt, surîzînd doar, cu sprîncenele ridicate doar puțin deasupra nasului, cum îl văzuse f.cînd pe Vlad, fata zvîrli fumul țigării pe nări, ca un mic balaur, și preveni pe un ton ostentativ plictisit :

— Să nu-mi vii cu trucul că m-ai mai văzut undeva !

— A. nicidecum ! o liniști Mircea și făcînd un pas spre masă, adăugă zîmbind : Eu mă gîndeam din contră, că mi-ar place să ne mai vedem !

— Nu zău ! pufni Mirela și îl măsură din creștet pînă-n vîrful pantofilor. Se pare că trecuse și examenul ăsta, că nu-i displăcea nici „mutrița lui cîrlionțată", pentru că fata își înăbuși replica pe care voise s-o dea, rosti doar așa, ca o remarcă : Îm ! Asta oricum, e altceva !

— Așa zic și eu ! rîse Mircea, aprecie că, după sfaturile lui Zețaru, putea prelua ferm inițiativa, trebuia adică să se-așeze acum cu tupeu la masă, lîngă ea. Locotenentul întrebă totuși punînd doar mîna pe spătarul scaunului alăturat : Îmi dai voie ?

*

— Și tot nici un rezultat ! se auzi în receptor vocea răgușită a maiorului Stoenescu, se referea la identificarea celui de-al doilea amic al lui Garan, la acel bețiv.

Dumitrescu încercă să se stăpînească. Încă de dimineață maiorul îl iritase. După raportul colectiv, Stoenescu mai rămăsese zece minute, vrînd să-i explice că într-o întreprindere de comerț exterior e „prea puțin posibil“ să existe un om care să „bea des și mult“ — cum menționase inginerul ce le făcuse prima sesizare — fără ca la întreprinderea ori instituția unde lucra acel bețiv să nu se știe nimic. După Stoenescu, un asemenea om nu putea practic să ascundă față de colegi că e un alcoolic, i se părea deci exclus ca un asemenea individ, dacă ar fi existat, să nu fi fost, fie dat afară, fie bine cunoscut. Iar el nu găsea nimic.

Trecuse numai un ceas de la discuția aceea, maiorul îi telefonase acum, să-i raporteze că în continuare nu dispune încă „de nici un rezultat“. N-avea chef în mod clar să continue cercetările, nu credea în ipoteza aceasta.

— Uite ce e ! începu Dumitrescu pe tonul lui apăsat. Omul care ne-a sesizat *nu a greșit pînă în prezent cu nimic* ; în tot ce ne-a spus ! Căutați-l deci în continuare pe alcoolic ! E clar ? !

— Am înțeles ! făcu moale Stoenescu.

— Atunci executarea, succes ! zvîrli Dumitrescu și închise.

Constată că Vlad aștepta în fotoliul din fața biroului său, nemișcat, cu ochii pe fereastră.

— Da ! Ce voiai să-mi spui ?

— Magda am înțeles că nu va veni pînă la prînz, începu Vlad.

— Nu va veni. I-am dat eu o misiune. Și ce-i cu asta ?

— A telefonat acum jumătate de oră o cunoștință de-a ei, voia s-o întîlnească neapărat ; venise la

București special pentru asta, lansă Vlad la fel de plat.

— Pînă în prînz imposibil s-o găsească. I-am dat ordin Magdei să se ocupe de acea fată, Mirela și nu mai știu cum o cheamă ! făcu Dumitrescu agasat. Ceruse despre Mirela, prin telefon, cîteva date elementare din orășelul din care picase în București eleva asta, iar informațiile întîrziau, dracu știa de ce.

— Mirela Rădulescu o cheamă ! îi aminti Vlad. Și tocmai de-aici începe povestea.

— Ce anume ? Care poveste ?

— Această cunoștință a Magdei, Ioana Mareș se numește, a fost amestecată anul trecut într-o afacere. Magda „a salvat-o" atunci, a demonstrat de fapt, în ciuda evidențelor, că femeia era nevinovată. Au rămas într-o relație de amiciție...

— Bine, și ?

— Ioana, întîmplător, simplă coincidență, se pare, e colegă de uzină și vecină de bloc cu Maria Rădulescu, mama vitregă a Mirelei.

— De unde știi ?

— Magda nefiind aici, motivă Vlad, m-am gîndit să vorbesc eu cu Ioana. Susținea că e ceva important și urgent.

— Aha ! făcu Dumitrescu.

— Și este într-adevăr, zise Vlad la fel de liniștit. Foarte important, cred.

— O mai lungești mult ? ! se înfurie Dumitrescu. Faptele mă interesează ! Care sînt ? Mai pe scurt !

— Perfect, acceptă Vlad. Faptele sînt următoarele: Victor Rădulescu, soțul Mariei, e de vreo jumătate de an plecat în străinătate la o specializare. Maria a fost acostată ieri dimineață, din cîte spune Ioana, de-un individ cu alură de străin. Au intrat într-o

cofetărie, a văzut-o venind acasă abia după două ore, cu o sacoşă de plastic, pe care o purtase necunoscutul. O clipă încă, nu-i tot ! îl opri lunganul blond, simţind că e pe punctul de-a fi întrerupt. Pe Maria Rădulescu o cunosc binişor.

— Cît de „binişor" ? mîrîi colonelul, gata să explodeze. Totul îl irita în dimineaţa aceasta, i se păru că era mai nervos ca niciodată. Punctul declanşator fusese Magda, adică ideile ei despre Mirela, Mirela care, culmea ! avea acelaşi nume cu propria lui fiică şi cam aceeaşi vîrstă. Urmase o şedinţă neplăcută cu alţi şefi de servicii, apoi întîrzierea informaţiilor despre Mirela, această Mirelă care începuse să-l preocupe şi pe el, apoi o încurcătură cu nişte hîrtii care ar fi trebuit să fie la procuratură şi nu erau gata, telefonul lui Stoenescu şi acum Vlad, care, parcă pentru a pune capac la toate, renunţase tocmai azi la stilul lui concis, de raport, pentru a-i prezenta o poveste întortocheată. Dacă nu cumva, naiba mai ştia, n-avea şi altceva de mărturisit în legătură cu Maria.

— A, nu ! îl linişti Vlad. Niciodată cu nevestele prietenilor ! Iar Victor Rădulescu mi-a fost asistent la politehnică, era singurul asistent foarte apropiat de studenţi şi foarte isteţ, cu care-am rămas în relaţii excelente.

— Asta-i mai pe scurt !? oftă totuşi uşurat colonelul.

— Nu, recunoscu Vlad. Vreau să spun că am cunoscut-o pe Maria acasă la ei, în preziua trimiterii lui Victor la specializare. Pleca pe o durată mare de timp, aflasem asta ; e un inginer foarte bun, inventator. Le-am spus deci cîteva lucruri elementare ce mi s-au părut demne de reţinut. Printre altele, i-am lăsat Mariei numărul meu de telefon, de la ser-

viciu şi de-acasă. I-am cerut să mă cheme imediat ce s-ar ivi cea mai mică problemă.

— Poate că o sacoşă cu cine ştie ce fleacuri primite din partea lui bărbatu-său nu i s-a părut o problemă ! lansă tot mai atent colonelul. Se întrebă deodată, dacă, întîmplător sau nu, fiica lui Victor Rădulescu se afla acum în compania lui Ander Garan. Era o concidenţă ? Da, erau *cîteva* coincidenţe ciudate, iar în meseria lor coincidenţele erau rareori întîmplătoare, Vlad intuise desigur şi el asta.

— Ar putea fi aşa, tovarăşe colonel, numai că... Maria lucrează în săptămîna aceasta în tura de noapte, anunţă Vlad în stilul lui, aparent fără nici o legătură. Ioana la fel. În noaptea trecută, Maria a fost extrem de nervoasă, neatentă chiar. Din vina ei, era cît pe-aci să se producă o explozie.

— Zici că „o cunoşti binişor“ ! Maria Rădulescu e un tip de-ăsta de savant distrat ?

— Tocmai, că nu ! replică Vlad. E, în mod paradoxal, surîse lunganul blond, o femeie nu numai frumoasă, ci şi inteligentă, un „cap organizat, care vede lucrurile inginereşte“. Şi care, cum spunea Ioana, „n-a greşit pînă azi niciodată, nimic“.

— Am înţeles. Vrei să discuţi cu Maria. Fă-ţi ordin de serviciu, sînt de acord, hotărî Dumitrescu. Apucase deja receptorul, pentru a reveni asupra cererii de-a primi odată informaţiile despre Mirela, Vlad însă îl opri din nou, cu surîsul lui imperturbabil :

— Nu pot.

— De ce nu poţi ? !

— Am aflat că de cazul soţilor Rădulescu, de o invenţie se pare foarte importantă a lor, se ocupă căpitanul Dănăilă.

— Dănăilă ? !... De cînd ? Şi de unde ştii ?

— Am vorbit cu el, zise evaziv Vlad. Şi mi-a pus în vedere să nu m-amestec ! E „lucrarea lui“, a luat, zice, toate măsurile de siguranţă în acest caz şi aşa mai departe.

Dumitrescu îşi ţuguie buzele nemulţumit. Dănăilă făcea parte acum din alt serviciu ; şeful acelui serviciu lipsise la şedinţa de dimineaţă, nu era deci în Bucureşti. Lucrurile se complicau.

— Îhî. Şi ce propui ? mormăi colonelul.

— Să ne ocupăm în continuare de caz, răspunse Vlad cu liniştea lui aproape enervantă. Chiar cu riscul de-a ajunge la un paralelism, chiar acum, cînd sîntem în criză de timp.

N-avea deci încredere în Dănăilă. Asta era... era grav, era neplăcut, era oricum, dar, din păcate, Dumitrescu avea aceeaşi părere. Iar miza se contura mare, o intuia dintr-o dată importantă, tot jocul acesta din care descoperiseră doar cîteva cărţi i se păru că merita...

Ce merita ? Şi cum trebuia procedat ? La şedinţa din dimineaţa aceea se discutase despre evitarea paralelismelor, a risipirii inutile a forţelor. Ceva îi spunea însă, ca şi lui Vlad, probabil, că jocul acesta îl depăşea pe Dănăilă ; chiar dacă luase Dănăilă „toate măsurile de siguranţă“.

— Îmi permiteţi să plec totuşi acolo ?

— Nu, zise colonelul, sigur acum că în cazul acela trebuia găsită „o soluţie neortodoxă“ de genul Vlad-Magda. Uite că şi el mai avea cîte ceva de învăţat de la subalternii lui. Urma să îndeplineşti altă misiune pentru ziua de azi ; cu acea Serena, care a fost ieri la Ander Garan ! Află cine e şi ce învîrte. În ce priveşte cazul soţilor Rădulescu, n-o să ne ocupăm de

el, dacă e a lui Dănăilă. Noi să mergem pe ce-am început. Lasă-i o notă Magdei : rezumatul discuţiei cu Ioana. Eu n-am să fiu în Bucureşti.

— Plecaţi ? sclipi ceva în ochii lunganului flegmatic.

— Da. Să mă ocup de Mirela, anunţă Dumitrescu cu seninătate şi adăugă : Informaţiile pe care le-am cerut despre ea întîrzie nepermis de mult, e o legătură apropiată a lui Ander Garan, iar Ander Garan e cazul nostru, nu ? În plus, fata mă interesează, poate pentru că o cheamă la fel ca pe fiică-mea. Voi fi, eventual, acuzat de sentimentalism, dar asta s-a mai întîmplat. Fiecare trebuie să aibă un defect, nu? încheie el şi ridică receptorul : Aneta, vezi, te rog, ce număr de telefon are Mircea acasă şi fă-mi legătura!

*

Da, încercarea avea să fie un eşec ; indiscutabil ! Serena înainta pe coridorul aglomerat, era ora la care, de regulă, oamenii mergeau la bufet, iar bufetul era chiar în capătul culoarului. Îl zări pe Marcel Pătraş, colegul de birou al lui Dan Cristescu şi se îndreptă glonţ spre el.

Pătraş era un ochelarist înalt, cu păr cîrlionţat, veşnic ciufulit, cu aspect de somnambul. Gurile rele spuneau că e zgîrcit, atît de zgîrcit încît în excursii întreba „cine se înscrie cu el la o sticlă de bere“, îşi aducea de-acasă sandvişuri cu muştar, pregătite de maică-sa, pe care prefera să le înghită pe coridor.

Serena se apropie de el cu un aer preocupat, întrebă grăbită :

— Dan Cristescu e-aici ?

— ...Da, inghiţi Marcel un dumicat şi încercă să-i întoarcă spatele.

De ce ? Mălăieţul ăsta căutase cîndva să-i facă un fel de curte stîngace, o evita însă de la o vreme, se ferea pur şi simplu din calea ei.

— Ce face ? ! Cu cine e ? !

— ...Un referat, cu Dineasca, mormăi indispus ochelaristul şi se îndepărtă repede, cu mişcări cumva dezarticulate şi, bizar, parcă aeriene totuşi. Scosese deja dintr-un şerveţel de hîrtie alt sandviş.

Asta nu era bine deloc. Pentru ce voia ea, n-avea nevoie de martori. În plus, Artemiza Dinescu era o fată tînără, urîtă şi isteaţă.

Serena intră în biroul inspectorilor. Din fericire, nu era nimeni acolo, ridică receptorul şi formă numărul din încăperea alăturată.

— Daa ! se auzi vocea nemulţumită a Artemizei.

— Tovarăşa Dinescu ? ! îşi ascuţi glasul Senera şi, căutînd să imite cît mai bine tonalitatea nevricoasei secretare, adăugă repede, fără drept de apel : Veniţi la tovarăşul director numaidecît ! Numaidecît, aţi înţeles ? ! făcu şi mai îndrăcită Serena, — era expresia preferată a secretarei. Închise apoi, ieşi pe coridor şi se pierdu printre oamenii care aşteptau în holul din faţa bufetului.

Din biroul unde lucra Dau nu ieşea nimeni. Serena se întrebă dacă nu cumva Artemiza bănuise o farsă şi verifica acum. O văzu totuşi pe fata uscăţivă şi blonzie ieşind cu o agendă în mînă şi pornind cu pas repede, înfuriată probabil de cine ştie ce, spre capătul opus al coridorului.

Pînă să ajungă la director, pînă se se lămurească lucrurile, aveau să treacă măcar trei minute. Serena parcurse cei zece metri de coridor şi intră în biroul

lui Dan Cristescu, arborînd același aer grăbit, preocupat.

— A, bine că ești aici ! Dă-mi, te rog, dosarul cu ofertele, lucrăm la un material pentru conducere.

Dan ridică spre ea o privire absolut absentă. Calcula încă în minte ceva, cu toate astea păru să realizeze că i se ceruse un dosar, se ridică automat de la masă, se îndreptă spre fișet.

— Ți-l aduc imediat înapoi, anunță Serena înaintînd spre el.

Evident, Dan era cu gîndul încă departe. Se întoarse la birou, notă pe o bucată de hîrtie două cifre, — abia acum păru să se desprindă din ideile referitoare la hîrțoagele cu care lucra, — parcurse iarăși drumul pînă la fișet, însă, întrebă privind-o nedumerit :

— La ce material lucrați ?

— Lasă, că-ți spun, dă-mi-l repede, că m-așteaptă ! făcu Serena cu privirea plecată în dosarul cu care intrase în mînă și în care răsfoia nervoasă niște file. Cu coada ochiului, constată că Dan deschisese fișetul, pusese mîna pe un biblioraft, dar se oprise din nou, întoarse capul, o privi parcă descoperind abia acum că-i acolo.

— Veniseși la București s-aduci restanțele pe anul trecut, își aminti el. În ce colectiv lucrezi ?

— Nu fi fleț, dacă-ți spun că am nevoie de dosar, am ! făcu pe un ton iritat Serena, închise mapa pe care-o avea în mînă, se apropie de fișet, încercînd să-și ia singură dosarul cu oferte.

Și atunci, brusc, ceva se declanșă în mintea lui Dan. Mîna lui împinse brutal ușa fișetului, închizînd-o și răsucind cheia.

— Nu-l am aici !

Privirile li se întîlniră, ochii lui Dan erau cu totul alţii decît cei din urmă cu două clipe. Serena înţelese că totul era pierdut, însă întrebă luînd cel mai uimit aer din lume :

— Ai înnebunit ? Ce-i cu tine ? Cum nu-l ai aici?

Dan o privea lung, atent, sucit din mijloc puţin, cu mîna încă pe mînerul fişetului pe care abia îl închisese.

— Nu-l am aici, repetă el.

Serena aruncă pe un ton mai jos, conştientă că pierduse partida, că totul ieşise în definitiv aşa cum prevăzuse ea, că avea să urmeze poate şi altceva, mai neplăcut, asta însă începea să n-o mai intereseze :

— Minţi !

— Eu ? ! replică scurt Dan Cristescu.

Se aflau aproape, foarte aproape unul de altul, se priveau drept în ochi, în momentul următor pe uşă îşi făcu apariţia fantomatică Marcel Pătraş. Clipi de cîteva ori din ochii miopi şi înlemni, cu expresia unuia conştient că a intrat într-un moment total nepotrivit.

VI

CU CĂRȚILE PE FAȚĂ

Primele două strofe ale poeziei vorbeau de-un împărat „sătul și gîrbovit de trai", de-o „fată mîndră" cu care se-nsurase împăratul și de-un tînăr paj care „purta rochiile de mătase" ale nefericitei regine. Strofa ultimă era cu bucluc: „Știți cîntecul cum s-a sfîrșit? / E vechi și plin de întristare. / Pe amîndoi i-a omorît / Iubirea lor atît de mare."

Magda închise cartea cu un gest scurt. Finalul ăsta o fi scos din banalitate poezia, o fi spus el multe, dar nu-i plăcea, așa cum — după cîte vedea și auzea zilnic — începuse să nu-i prea mai placă, să nu mai suporte finaluri triste nici în filme, piese, nicăieri! Și dracu știe cum se făcea că mai toate cele văzute în ultimul timp se-ncheiau prost. Oare de ce?

I se păru că aude pași pe scară, aruncă o privire repede în cameră. Nu, garsoniera lui Mircea era în perfectă ordine, de mirare la un burlac. El era autorul sau Geta își făcea drum pe-aici? Avea cheia Geta? Nu cumva avea să apară ea acum?!

Magda sări de pe brațul fotoliului direct în pantofi și puse cu grijă cartea la loc. Drăcia dracului, din cîte-o știa ea pe Geta, s-ar fi putut ca dăscăleala

de ieri a colonelului să nu fi fost infailibilă şi... Prin telefon vorbiseră de multe ori ; Geta ştia că Mircea „are o colegă, Magda", ar fi fost dificil să-i explice însă acum... foarte pe scurt — Mircea putea pica oricînd — *ce căuta aici !*

Se umbla la yale, da, cineva descuie uşa, Magda oftă uşurată, o voce care nu era a Getei sporovăia cu dezinvoltură de fetişcană :

— Nici nu ştii că puteam fi vecini ! Adică mai am o mătuşă, — nu asta la care stau, — locuieşte într-un bloc, doar o alee mai departe de blocul tău.

Mirela era. Intrase cu nonşalanţă, cu geanta aruncată pe umăr, zvîrli o privire circulară prin cameră. Abia în ultima clipă a inspecţiei sumare ochii ei se opriră în ochii Magdei.

Momentul de uimire trecu imediat. Pe Mirela o pufni un rîs deschis, tineresc :

— Opa ! Darling, mi se pare că-ţi programezi prost vizitele ! anunţă ea întorcîndu-se spre Mircea, care, în micul hol, încuia uşa de la intrare.

Aştepta în mod vizibil încîntată să vadă mutra pe care avea s-o facă Mircea. Magda curmă scena, punîndu-i în faţă legitimaţia.

— Hait ! făcu nici de data asta impresionată Mirela. Cercetă mica bucată de carton, fotografia Magdei, constată :

— Poliţistă ? ! Şi eşti iubita lui ? !

Mircea reuşise să încuie, închise şi a doua uşă care dădea în micul hol, şi spune cam printre dinţi, fiindcă rolul pe care-l jucase nu-l încînta în mod clar :

— Colega.

Evident, Mirela înţelese cu totul altfel uşoara lui încurcătură. Îl cercetă pe tînărul care evita s-o pri-

vească, se-ntoarse spre Magda și se interesă cu un surîs forțat :

— *Și* colega ?

— Numai colega, Mirela ! preciză ușor iritat Mircea, făcu cîțiva pași spre masă, trase un scaun, invită pe un ton de-a dreptul oficial : Ia loc !

Magda își vîrîse la loc, în poșetă, legitimația, constată că surîsul dispăruse de pe fața Mirelei, care continua s-o studieze cu un interes vădit. Nu era însă numai interes în privirea ei, pieptul mic al Mirelei începuse să urce și să coboare repede, repede. Tînăra adusă de Mircea mîrîi :

— Așa stau lucrurile deci ? ! Îhîhî !... Și dacă nu vreau să iau loc ?

— Vei aștepta cam mult în picioare, interveni sec Magda. Pînă vine tatăl dumitale din străinătate poate să dureze ! preciză ea și constată că țintise bine. Mirela izbucni imediat :

— Tata ? ! Ce-ați înnebunit ? ! Se-ntoarse apoi spre Mircea gata să-l pălmuiască : Ți-am spus că vin la tine, dar „să nu-ți faci iluzii" ! Da sau nu ? ! Răspunde, da sau nu ? !

— ...Da, recunoscu Mircea corect. Asta mi-a spus într-adevăr, îi explică el Magdei.

— Dacă da și sînteți de la moravuri, e-o provocare murdară ! se zbîrli Mirela. Știu eu ce...

— Nu sîntem de la moravuri ! silabisi Mircea, apucînd-o de braț și conducînd-o spre scaunul din fața măsuței mici, pătrate, din centrul camerei. E o poveste mai complicată, sublinie el. Așază-te, e mai bine.

Aceasta era deci Mirela, Mirela Rădulescu, din cîte-i spusese la telefon Dumitrescu, în urmă cu un

sfert de ceas. Arăta bine, foarte tînără, proaspătă, spontană, isteață. Atît ?

— Ce poveste ? ! făcu înfuriată Mirela, zmucindu-și cotul din mîna lui. Pentru ce să-l chemați pe tata ?... Pentru Tedi ? Pentru că-i străin ? intui ea dintr-o dată.

— Ai început să înțelegi, anunță Mircea, puțin mai sumbru decît era cazul. Mirela se destinse însă dintr-o dată, pufni în rîs, se așeză cu vădită bună dispoziție pe scaun, scoate din poșetă un pachet Kent, își aminti ceva, i-l întinse Magdei, oferindu-i o țigară, cu o degajare deplină :

— Fumezi ?

Magda nu reacționă, o privea pe tînără, de cînd intrase pe ușă, cu senzația că se înșelase, că toate informațiile — e-adevărat încă puține — obținute de ei despre mica zăpăcită păreau să fie contrazise de această comportare, prea degajată pentru a ascunde lucruri care să-i intereseze pe ei sau miliția chiar. Nu, puștoaica asta nu juca teatru, în mod cert... Sau juca foarte bine ? !

— Uite ce e, dragii mei ! începu Mirela scoțîndu-și o țigară din pachet. Îi privi pe rînd, stăteau amîndoi cam derutați în fața ei. Mircea constatase pesemne și el că povestea părea să fie „mai complexă decît o consideraseră la prima vedere". Mirela declară pe același ton liniștit : Îmi place să joc cu cărțile pe față ! E clar ? ! Îi privi iarăși, cînd pe unul cînd pe celălalt, să vadă dacă asta au reușit să priceapă, adăugă net : Cu Tedi nu m-am culcat, dacă asta vă interesează.

Culmea, în clipa aceea Magda simți că ar fi putut să jure că era așa ! Da, prin cine știe ce joc al soartei, eticheta simplificatoare pe care ei o aplicaseră

acestei fete — care totuşi mersese cu Garan prin restaurante, acasă la el chiar — se dovedea falsă ; adevărul se contura mai alambicat.

— Dar şi dac-aş fi făcut-o, aruncă Mirela cu spontaneitatea şi impertinenţa vîrstei, nu văd ce dramă ar fi fost ? ! Am 18 ani, sînt liberă să fac în definitiv ce vreau, nu ?

Magda se aşeză pe un scaun în faţa Mirelei, fără s-o slăbească din ochi ; ceru simplu :

— Buletinul, te rog !

Mirela stătea nemişcată, cu ţigara neaprinsă între degete, declară cu o notă de iritare :

— N-am ! Nu-l am la mine !

Minţea în mod evident, se simţea cînd minţea, asta era important.

— Ba-l ai, Mirela ; în poşetă. L-am văzut cînd îţi căutai bricheta ! făcu agasat şi nemulţumit Mircea.

Mirela îşi întoarse capul spre el, îl cercetă cu dispreţ, scoase apoi cu gesturi repezi buletinul, îl aruncă pe masă, în faţa Magdei, duse ţigara la gură şi se răsuci spre Mircea din nou.

— Un foc, darling ! *Please !* se strîmbă Mirela, pentru că Mircea nu reacţionase.

*

Ianis Torgen privi neliniştit în oglinda retrovizoare. Avea impresia că o maşinuţă verde reapăruse în urma lui. Asta ar fi fost ceva total neplăcut. Opri la un stop, cercetă cu privirea locul de parcare din apropiere ; Taunusul lui Ander Garan se afla acolo. Nu era nimic, Garan putea să mai aştepte.

Stopul se schimbase. Ianis demară, ocoli pe vreo zece străduțe, se convinse că „broscuța" dispăruse din urma lui. Reveni în locul de unde plecase cu cinci minute înainte, își parcă mașina, intră într-un debit, ieși apoi și căscă gura la cîteva vitrine. Totul părea în ordine. Intră în primul pasaj, îl parcurse cu pas lejer, ieși în altă stradă, se apropie prin spate de locul unde zărise mașina lui Garan.

Era tot acolo, Garan, pe trotuarul vecin cumpăra ceva de la o tonetă cu răcoritoare. Zece secunde mai tîrziu privirile li se întîlneau ; porniră în același timp, urcară în Taunusul care demară rapid.

— Cu Maria Rădulescu totul e O.K. I-am înapoiat materialele, e convinsă că ești în prezent în anchetă. Peste trei zile, „cînd se va termina procedura", i-am spus că am s-o caut din nou. Mîine însă ar fi mai bine s-o ștergem !

— Cred că am și eu ce-ți trebuie ! anunță Ander Garan. Răsuci volanul, autovehicolul se înscrise pe o străduță îngustă și aproape pustie.

— Să văd ! mormăi Ianis.

Mîna lui Andi dibui într-o ascunzătoare de sub scaun, scoase trei foi înguste de hîrtie, întrebă însă înainte de-a i le da :

— Cum rămîne cu propunerea pe care ți-am făcut-o ?

În oglinda retrovizoare nu se zărea nimic. Ianis își întoarse privirea spre profilul de medalie al bărbatului brunet de la volan ; întrebă potolit :

— Ce vrei, de fapt ?

— Să mă susții numai. Firma voastră să mă numească reprezentant în locul tău. Ai spus că te retragi.

Ianis luă hîrtiile, le parcurse în fugă ; păreau interesante, fără a fi însă esențiale. Întrebă aparent neatent, la fel de scăzut :

— De ce ? Ții să mai vii aici ?

— Nu-i vorba numai de România ! silabisi Ander Garan. Firma la care lucrez acum e un smîrc, plin de indolenți și proști. Spune-le ălora de la voi să mă angajeze ; am să le obțin prețurile pe care le vor, fără nici un comision pentru mine !

Cîteva clipe, Ianis Torgen citi mai departe hîrtiuțele zgîriate parcă de-o ghiară de pisică ; scrisul părea de femeie. Dacă cei de la firma unde lucra Garan erau niște indolenți și proști — fapt posibil, firma „era pe dric" de aproape un an —, Ander Garan se dovedea în schimb un mare fraier. Ar fi fost o greșeală din capul locului să renunți la orice comision ; asta nu numai că ar fi creat un precedent nedorit pentru întreaga branșă, dar ar fi și bătut la ochi imediat. Cercetă încă o dată fața senină a bărbatului de lîngă el, întrebîndu-se dacă nu i se întindea totuși o cursă, iscodi plat :

— Și ce cîștig ai avea la asta ?

— Ce obțin de la români, de la parteneri în general, peste prețul pretins de firmă, să fie partea mea, anunță modest Garan.

A ! Acum se lăcomea prea mult. Și-n plus, clădea pe himere, constată Ianis terminînd de citit. Întrebă fără nuanță :

— Crezi că ai să obții ?

— Poate ! făcu sibilinic Garan.

— Dacă cel pe care te bazezi că te va informa... îți va da date de valoarea ăstora, n-ai să cîștigi prea mult.

— Sînt chiar atît de slabe ? surîse Garan și Ianis se întrebă iritat dacă întreaga tărășenie nu vizase cumva tocmai țelul ăsta, poate că omul de lîngă ei voia să afle doar valoarea informațiilor pe care le obținuse și să-l verifice astfel pe cel — ori pe cea — care mîzgălise foile înguste de hîrtie, pentru a vinde partea esențială a informațiilor altui reprezentant, la un preț mai bun.

— Peste două zile, am nevoie de-o cifră exactă. Știi care ! zise scăzut și rece Ianis. Nu de floricele ! Îmi stabilești cifra, te susțin. Hîrtiuțele astea ia-ți-le-napoi, nu fac două parale !

*

— Adică ? se interesă repede Magda.

Capul blond și frumos al Mirelei se clătină, mîna subțire zăbovi o clipă pe frunte. Trăsăturile feței arătau obosite ; nu mai era nici pe departe fata vioaie care intrase cu o jumătate de oră înainte în garsonieră.

— Că „trebuie să-mi cunosc valoarea“ ! Asta mi-a spus, se strîmbă Mirela și întrebă : Pot să mai fumez o țigară ?

Magda aruncă o privire iute spre el. Mircea îi aprinse țigara tinerei ce arăta acum cu zece ani mai mult ; constată că intransigența lui se topise. Mirela continuă după primele două fumuri, pe un ton detașat, care acum semăna mai repede a indiferență :

— După Tedi... sau Ander Garan, mă rog, cum ziceți că-l cheamă, fiecare om avea valoarea lui... Poate fi „un om de cinci dolari“. Care... se angrenează, riscă stupid, într-o afacere ieftină.

Mircea își îndreptă spatele, simțea nevoia să intervină, să-i explice proastei ăsteia mici că totul era o lucrătură, subtilă, o pregătire psihologică, prin care Ander Garan, cu un tact calculat, o „îndoctrina" de fapt, fără ca ea să bănuiască măcar. Vru să înceapă o frază pe un ton liniștit, Magda îl opri însă cu o privire, ochii ei albaștri deveniră duri :

— Sau o femeie de cinci dolari, nu ?

Nu înțelegea cum de Magda nu pricepe că aveau în față totuși o victimă, nu o complice a lui Garan, că nu era ce crezuseră ei. De ce se purta Magda atît de rece ? Mirela protestă moale, dar evident contrariată :

— V-am spus că nu sînt iubita lui.

— Ne-ai spus, și încă de multe ori ! sclipiră ochii Magdei. Așa cum ne-ai spus că „nu ți-a pretins niciodată nimic" ! Decît „să-ți cunoști valoarea" ! Să-nveți să pretinzi ! Să-i ceri lui Dan cît mai mult ! Să-l faci să se simtă obligat să-ți ofere, știi că-i îndrăgostit de tine ! Da sau nu ? repetă ea pe același ton cuvintele fetei.

Mircea aproape că tresări. Ăsta era... era un aspect care lui îi scăpase. Dan Cristescu ? Îndrăgostit de Mirela ? Mirela tăcea.

I se păru caraghios. Mărunțelul personaj creț, insignifiant, îndrăgostit de... ? Drace, Garan juca mult mai tare, deci ! Dan Cristescu, economist, care lucra în comerțul exterior... Nu era doar o pregătire a Mirelei pentru viitor. Andi o folosea chiar acum, o ținea „prietenește" pe lîngă el, o întreținea aproape, dorea să „i-o paseze" însă lui Dan... care nu avea, desigur, banii de care dispunea Andi... bani pe care însă... *i-ar fi putut procura !*

— Te-aș ruga acum să nu taci ! toarse vocea inflexibilă a Magdei. Nici să mi te pui pe bocit ! Proastă nu ești ! Cum ai știut să povestești totul, ocolind esențialul, relatează-mi acum ce ne interesează, de la început !

— Zău dacă știu ce vă interesează !

— Tot ce i-ai spus exact despre tine și părinți, cum ți l-a prezentat pe Dan și eventual pe altcineva, cine a mai venit în apartamentul acela, cum ți-ai dat seama că Dan te iubește, — asta pentru început ! stabili Magda. Ascult ! încheie ea pe tonul lui Dumitrescu.

*

Stăteau întinși unul lîngă altul, cu fața în sus, cu ochii în tavan, fără un cuvînt. De undeva doar, dintr-o curte vecină, se distingeau abia auzite hămăiturile repetate, baritonale, ale unui dulău impacientat probabil de vreo pisică.

Andi Garan se ridică în sfîrșit într-un cot, stinse țigara ; privirea rătăci și se opri în grădinița îngrijită, plină cu trandafiri, ce se zărea prin perdeaua ușoară. Își aminti din nou că ar fi trebuit să ude mîndrețea asta de flori. Da, trebuia s-o facă, azi, altminteri doctorul era în stare să-i refuze pe viitor orice ospitalitate.

Alături de el, Serena parcă nici nu mai respira. Încercă s-o sărute, constată că femeia îl evita, fără ostentație ; gestul părea mai repede de plictiseală agasată. Oricum, asta era ceva cu adevărat nou la ea. Îi întoarse capul spre el, pentru a-i vedea ochii. Spuse liniștitor :

— Nu-i nimic, mai avem timp cu tînărul Dan, nu-ţi fie teamă.

Avu impresia că vorbea unui cadavru. Ori unei drogate ? Serena nu părea să fi recepţionat nimic, ochii erau goi, imenşi, nu clipea măcar. Andi o bătu pe obraz, reluă încercînd să dea vocii nuanţe şi mai tonice :

— Nici o nenorocire, înţelegi ! ? Vorba e că va trebui să faci, azi încă, un drum pînă la Cluj.

Ceva se aprinse în sfîrşit în privirile de cărbune.

Serena încercă să se ridice, spuse repede, bruscat, ca o constatare :

— Ai înnebunit ! Abia peste trei zile plec, să ştii.

Andi o prinse de braţ şi-o aduse cu o mişcare smucită înapoi lîngă el, zise apăsat, surîzînd însă :

— Este necesar, draga mea, să pleci azi ! Mîine vei fi înapoi, în Bucureşti. Am nevoie de-o simplă cifră... pe care bărbatu-tău o ştie.

Cu o grimasă, Serena se desprinse din mîinile lui, se ridică de pe pat, începu să-şi strîngă cu mişcări pripite, nervoase, buclele negre care scăpaseră din cocul greu ; aruncă scurt, cu ochii în oglindă :

— Nu pot să plec la Cluj de capul meu, nu înţelegi ! ? Nu pot !

Andi îşi căută halatul. Îl descoperi, il îmbrăcă, se apropie înnodînd cordonul mare cu ciucure, se opri în spatele femeii, interpuse între ea şi oglindă o brăţară subţire, de aur, făcînd să joace micul şarpe de metal în lumina slabă a încăperii :

— Nu ?

Şi iarăşi Serena se strîmbă, şi-asta era ceva nou, de obicei bijuteriile, oricît de neînsemnate, o înviorau imediat ; da, reacţia asta era şi ea absolut nouă şi extrem de neplăcută.

— Nu ? repetă Andi.

— Nu !

— ...Atunci, nu ! zise el simplu, strecură brățara în buzunarul halatului, se îndreptă cu pas lent spre micul birou al doctorului, alese un plic, începu să scrie pe el o adresă.

Mai mult simți încordarea, încremenirea femeii, care îl urmărea acum prin oglindă, cu pieptenul în mînă. Andi ridică privirea, surîse, scoase din sertărașul biroului un alt plic, pe care-l introduse în primul, le aruncă deodată în sertar și închise cu o mișcare grăbită. Serena se azvîrlise spre el cu un avînt de sălbăticiune. Intenția fusese desigur să-i smulgă plicul. Doamne, ce proastă putea fi totuși ! Andi reuși să-i răsucească dintr-o mișcare brațul, o întoarse cu fața spre el, își lipi obrazul de obrazul fierbinte al femeii care scîncea de furie, întrebă pe tonul lui amuzat :

— De ce te prostești, scumpa mea ? Pentru ce ?

*

— Sînteți complet „săriți" ! izbucni Mirela ridicîndu-se brusc de pe scaun.

Magda nu reacționă, aruncă o privire spre Mircea care fixa cu privirea tăblia mesei, posomorît. Rolul pe care-l jucase îi displăcea din ce în ce mai mult. Simțise și el, desigur, că se înșelaseră asupra zărghitei ăsteia, care, după primul șoc, al surprizei, revenea la atac, cu un patos, cu o vivacitate remarcabilă, rod nu numai al tinereții, ci mai ales al faptului că nu se simțea vinovată.

— Înțelegeți odată că sînteți... sînteți deformați profesional. Asta-i expresia ! făcu satisfăcută Mi-

rela. Nu sînt „spioană", cum probabil credeţi, n-am furat secrete, n-am dus microfilme, să le pun în ascunzători sau cine mai ştie unde ! Iar pe Tedi, Ander, mă rog, l-am cunoscut... ei bine, pe şosea !

— Cum „pe şosea" ? ! se enervă Mircea.

Magda se gîndi că ar fi fost mai bine să-l expedieze. Deşi de învăţat Mircea avea ce învăţa şi el din povestea asta, atitudinea tînărului locotenent începea s-o îngrijoreze încă mai mult decît starea Mirelei. Fata se apropiase de fereastră şi ezita să răspundă, dar asta nu era „o problemă" ; poate avea să-nceapă să plîngă, nici asta nu însemna nimic.

Mircea însă era, devenea o problemă !

Greşise Dumitrescu încredinţîndu-i această misiune ? Era prea tînăr ?

Ce-i drept, de rodat trebuia să se rodeze, iar Dumitrescu era de părere că „cel mai bun mijloc de-a învăţa să-noţi e să te-arunce cineva în apă". Cu ea făcuse la fel, în urmă cu doi ani, şi nu-i stricase ; azi-dimineaţă însă Mircea încercase să refuze misiunea, propunînd nu s-o acosteze pe Mirela, ci să se legitimeze şi s-o conducă pentru o discuţie la sediu.

— Frumos ! Corect ! apreciase Dumitrescu. Dar spune-mi şi mie ce faci, dacă, după ce te-ai legitimat, apare Ander Garan sau Dan Cristescu, ori altul care-i cunoaşte ? ! Ştim doar că azi la ora nouă Mirela va fi la un anumit bar de zi, nimic altceva. Mai spune-mi dacă, atunci cînd o aduci aici, poţi face în aşa fel încît să fii *sigur* că n-o vede nimeni, nici unul din prietenii lui Garan ?

— Atunci s-o ducem în altă parte, nu aici, sugerase Mircea. Dar pe stradă, măcar cînd ajung în

apropierea blocului unde-o duc, să-i spun totuși în ce calitate...

— Păi iar nu-i bine ! mormăise colonelul. Habar n-avem ce hram poartă această Mirelă, pare să aibă însă temperament. Dacă face un pic de circ pe stradă ? Întreabă-l pe Dănăilă ce-a pățit procedînd așa, cu una care i-a făcut o panoramă, de-a adunat tot cartierul ! Nu, Mircea, te legitimezi *numai dacă*, discutînd cu ea, îți dai seama că nu-i una de-asta. Și *numai dacă* e necesar, strict necesar, dacă nu vrea adică să intre în apartament la dumneata altfel !

— La mine ? ! făcuse uimit, speriat Mircea. Dacă află Geta ...Am o vecină care... o cunoaște pe Geta și...

— Cu atît mai bine ! apreciase colonelul. Știu de vecină. Dar eu am vorbit cu Geta ; dacă va crede și-acum ce-i zice vecina, nu ce-i spui tu, ei bine, eu te sfătuiesc să nu te-nsori ! Clar ? Ea *în tine* trebuie să creadă și să te-nțeleagă, *orice-ar fi*, pricepi ?

O fi fost posibil ? Omenește, femeiește era posibil ca Geta să creadă numai ce-i spunea Mircea ?

Ca-ntotdeauna, Dumitrescu îmbinase două treburi cu totul diferite, soluția de-a o aduce pe Mirela părea să fi fost nu numai o modalitate originală de-a discuta pe deplin discret cu Mirela, ci și-un fel de ultimă verificare a Getei. În plus era și-o formă de cunoaștere a Mirelei. Dacă fata avea să accepte să meargă acasă cu un om pe care abia îl cunoscuse, era una, dacă nu accepta și Mircea ar fi trebuit să se legitimeze, alta.

Logic totul era perfect, constată Magda, realizabil cu „o maximă eficiență“ ; uite însă că realitatea era încă mai complicată, uite că Mirela simțise în Mircea un băiat de treabă, venise, dar prevenindu-l

„să nu-şi facă iluzii". Pe Vlad l-ar fi pufnit rîsul auzind asta, convins că Mirela făcuse doar „mofturile de rigoare", ea însă credea în această mică nebună, care avea încredere în oameni — era oare rău, ruşinos asta ? Venise riscînd, desigur, prosteşte, multe plătiseră scump asemenea încredere, dar...

— De ce taci acum ? se nelinişti Mircea.

— Ce vreţi să vă spun ? reluă Mirela, întorcîndu-se spre ei. M-am hotărît să vin la Bucureşti, sînt nişte cursuri de pregătire pentru admitere la facultate. Bani n-aveam. Am oprit un camion, unul din cei doi măgari s-a dat la mine, l-am pocnit cu cotul în nas şi-am sărit aproape din mers. Ander Garan venea din urmă. Ei bine, nici nu m-am uitat ce maşină era, i-am făcut semn, m-a luat, nu s-a purtat cu mine ca cei doi, nu, cîtuşi de puţin !

— L-ai prevenit, pesemne, „să nu-şi facă iluzii" ! rîcană Mircea.

Da, era tot mai îngrijorătoare starea lui. În primele momente cînd intrase cu Mirela pe uşă, Mircea fusese realmente încurcat, jenat de faptul că abuzase de încrederea fetei, de aspectul, de tinereţea lui chiar, pentru a o aduce aici. Apoi, ceva din naivitatea ei care ar fi putut s-o coste deja în relaţiile ciudate cu Ander Garan şi cu Dan Cristescu începuse să-l înfurie. Avusese o discuţie în urmă c-o zi cu Geta ? La sfatul lui Dumitrescu, Geta îi mărturisise povestea cu „micile atenţii" primite de la studentul străin ? Nu gelozia, ci faptul că fusese minţit — Geta nu adusese vorba, desigur, pînă atunci de acele mici atenţii — îl transformase ? Mircea era oricum azi alt om decît cel pe care-l cunoştea. Acum, această Mirelă redeschidea o rană, îl făcea „să sară peste cal" în direcţia opusă. De unde la început cău-

tase s-o apere, s-o scuze pe Mirela, Mircea devenise acum aprig, intervenea fără tact, cu întrebări nepotrivite.

— Dacă vrei ! I-am spus într-adevăr lui Ander Garan ceva în genul acesta, numai că el a înțeles ! sublinie Mirela. A zis într-adevăr că sînt „un exemplar cum nu credea să mai existe", dar a acceptat să jucăm cu cărțile pe față ! Și, în privința asta, cel puțin pînă azi...

— Bun ! Înțeleg că te-ai urcat în mașina lui, te-a adus la București, la mătușa aceea, perfect ! Dar te-ai întîlnit a doua zi cu el ! se înfurie Mircea, cu logica lui masculină și Magdei i se păru că locotenentul avea cumva senzația că vorbește... c-o altă Getă ! Hoinărelile cu mașina lui ! continuă el caustic.

— Nu cunoșteam Bucureștiul !

— Restaurante, baruri !

— Și muzee ! Am văzut trei muzee împreună, așa ne-am întîlnit de fapt a doua zi...

— „Întîmplător" ! zvîrli Mircea.

— Nu întîmplător, îmi făcea, pur și simplu, plăcere să merg cu el ! Mi-a explicat o mie de chestii de-acolo, din muzee, pe care nu știu cine mi le-ar fi spus ! Și era un om... realmente agreabil ! Și la un restaurant de lux, ori la un bar nu mersesem niciodată ! Ei bine, am mers !

— Au urmat cadourile ! aruncă Mircea de-a dreptul cu patimă. Recunoaște, intui el, că ai primit și cadouri de la Ander Garan !

— O brichetă, pe care deja cred c-am pierdut-o ! Bluza asta, ...îmi plăcuse, e foarte frumoasă, nu ? Cîteva pachete de țigări !

— Bine, dar....

— Uite ce e, ca să încheiem ! tăie Mirela agresivă. Dacă pentru toate astea m-aş fi culcat cu el, aş avea cu dumneavoastră, stimaţi tovarăşi, o bază de discuţie. N-am făcut-o, secrete v-am spus că nu i-am vîndut, — ambele afirmaţii se pot verifica, — aşa că mi-a părut bine de cunoştinţă ! încheie fata pornind-o spre uşă.

Mircea înlemnise, total derutat. Magda nu se clinti nici ea, întrebă doar pe un ton scăzut :

— Şi chiar nu ţi-ai pus întrebarea de ce-l interesezi pe Ander Garan atît de mult ?... De ce nu ţi-a cerut, niciodată, absolut nimic ?

*

— Bine că n-aţi plecat încă ! zise Vlad.

Colonelul, care blestemase pînă în urmă c-o clipă telefoanele ce-l obligaseră să nu părăsească biroul, îi făcu semn să se-aşeze, Zeţaru se aşeză pe scaunul din faţa mesei lui de lucru, continuă, din fericire pe tonul lui sec, expeditiv :

— Prima veste drăguţă ! Am aflat că, acum două ceasuri, Ander Garan s-a întîlnit, în maşina lui, cu Ianis Torgen, reprezentant străin, venit, de asemenea, în România pentru tratative.

— Asta-i tot ? făcu nedumerit Dumitrescu.

— Am spus că-i prima, strecură lunganul imperturbabil. A doua, soţul Serenei lucrează la o întreprindere de comerţ exterior din Cluj. E inginer-şef acolo. Întreprinderea urmează să încheie un contract zilele acestea cu firma pe care-o reprezintă Ianis Torgen. Trei ! Serena trebuia să rămînă, din cîte mi s-a spus, în Bucureşti, pînă poimîine, delegaţia e fă-

cută pe patru zile. Numai că în prezent Serena e de... opt minute, în rapidul de Cluj.

Da, veştile erau interesante. Colonelul se întrebă cum de reuşise să le adune atît de repede omul din faţa lui, care, după cum zicea maiorul Stoenescu „nu ştia să se grăbească" ! Vlad nu se grăbea, într-adevăr, niciodată. Mişcările lui de vlăjgan flegmatic, tonul tărăgănat zeflemitor, nicicînd precipitat îl păstrase şi-acum, cînd dăduse cele trei „veşti drăguţe" ce explicau în realitate mult, foarte mult. În legătură cu această relaţie triplă, se puteau pune multe întrebări ; în legătură cu scopul plecării neprevăzute a Serenei altele. Răspunsurile privind modul în care trebuiau să acţioneze ei în continuare, pentru „a nu zgîria absolut nimic", a lăsa lucrurile să continue „firesc", dar a nu risca, a preveni totuşi o eventuală pagubă economică mare — erau şi mai multe. Unul singur se contura ca fiind „soluţia optimă", pentru aceasta ar fi avut nevoie însă de timp.

Faţa prelungă, osoasă şi bronzată a lunganului blond era imobilă, indiferentă, Vlad rămăsese în întregime nemişcat, spuse numai, pe tonul lui impasibil :

— Ştiu că pleacă un avion spre Cluj, peste jumătate de oră.

Ştia ! Asta de unde ? Colonelul se întrebă dacă în mintea „computerizată" a lui Vlad, cum îi plăcea Magdei să spună, figurau şi toate cursele Tarom ? Se părea că da. Nu avea vreme acum „să analizeze problema" ; dacă Vlad spusese aşa, înseamnă că aşa era, după cum reieşea că Vlad avea deja în cap „soluţia optimă" pe care o gîndise şi el. Se mai putea ridica într-adevăr *încă* o întrebare : dacă într-o jumătate

de ceas Vlad avea să izbutească să fie instalat în avionul care decola spre Cluj.

— Să nu-l pierzi ! zise Dumitrescu. Întoarse capul şi constată că Vlad era deja în picioare, abandonase fără probleme, pe masa şefului său, hîrtiile cu care venise, salută şi dispăru pe uşă ca o umbră.

Mda ! Cînd era cazul, lunganul ăsta, care „face parcă economie la fiecare mişcare sau vorbă" — după cum zicea Stoenescu —, *ştia să fie operativ.*

O calitate pe care maiorul nu o aprecia la justa valoare. Poate tocmai pentru că el, maiorul, n-o avea ?...

*

— Apropo de acele cursuri de pregătire pentru examenul de admitere, îşi aminti Magda. Pentru care ai zis că veniseşi în Bucureşti. Ai fost la vreunul pînă azi ?

Mirela stătea deja cu năsucul în jos, cu un braţ pe masă, celălalt atîrnînd pe lîngă corp. Făcu doar o grimasă mică, singur răspuns, care pe Mircea îl enervă. O urmărea cu atenţie, părea gata să izbucnească din nou ; Magda era cam în spatele lui, făcu un pas, puse mîna, ca în treacăt, pe umărul locotenentului, care tăcu. Mirela reluă, cu privirea rătăcind pe fereastră :

— Dacă e cum spuneţi, dacă rolul meu era... să-l fac pe Dan să împrumute bani... ca să dea după aia informaţii, înţeleg. Deşi nu cred. E logic, foarte logic ce mi-aţi explicat, dar nu cred ! Poate e o confuzie, poate Tedi... Sînteţi siguri că-i una şi-aceeaşi persoană cu Ander Garan de care vorbiţi ?

— Da ! sări Mircea de pe scaun. Închipuie-ţi că *sîntem siguri*. Nu mai pricep însă ce-ai înţeles atunci,

din moment ce nu crezi, nici acum, că băiatul ăla de treabă, cumsecade ca un frate mai mare, amabil, galanton, cu mașină — am uitat vreo calitate ? se zbîrli el cu o patimă strict masculină, de parcă Geta ar fi fost în fața lui —, că escrocul ăla *sentimental* n-a avut cu tine decît „cele mai bune intenții".

În mod paradoxal, izbucnirea asta — total neindicată, nepermisă, Mircea învățase doar că trebuie să-și păstreze calmul în orice împrejurare, cînd „discută cu un civil implicat" — avu un efect nebănuit.

Mirela îl privea chinuită, afectată de reacția lui. Era o ființă totuși sensibilă, în ciuda aerelor cinice pe care și le dădea. Sensibilitatea o făcea să recepționeze, probabil, chiar dacă nu știa de Geta, zbuciumul lui Mircea, furia lui împotriva lui Garan, și-a ei, a prostiei ei ; Mirela îl privi cu ochi de cîine bătut, buzele îi tremurau ușor, nu izbucni în plîns totuși. Spuse scăzut, cu o voce din adînc :

— Înțeleg... Că dacă i-ar fi izbutit... Dacă-l făcea pe Dan să-i dea informații, oricît de puține... Tata e în străinătate, i-ar fi spus că i-am ajutat într-o treabă de spionaj... Un fel de șantaj, nu ? Tata era, probabil, scopul final.

— Asta înțelegi, deci ! tresări Mircea. Dar nu crezi, nu accepți, „cu intuiția ta feminină" — păru el să-și amintească, deși Mirela nu pomenise de-așa ceva — că Andi Garan te folosea ca momeală ! Asta nu crezi!

Aceeași grimasă ușoară, marcată doar de colțul gurii, strîmbă fizionomia fetei. Cu un calm obosit acum, cu ochii în gol, Mirela spuse abia auzit :

— Ba da... E posibil... Mi-am amintit, încă în prima zi, imediat după ce mă urcasem în mașina lui, în pri-

mele discuții... Mi-a spus că... „în viață totul se plătește".

— Și numai acum ți-ai amintit de vorbele astea ! Pînă azi nici nu ți-au trecut prin minte ! rîcană Mircea pornit.

— Mi-am mai amintit, recunoscu Mirela. De data asta spre surprinderea ei chiar, Magda împietrise, cu senzația că doar un cuvînt al ei, cea mai mică mișcare putea rupe relația asta ciudată, care se țesuse în ciuda oricăror reguli, a oricărei logici, între „nepriceputul, prea nervosul anchetator" și fata asta „emancipată". O auzi pe Mirela zicînd : M-am gîndit că ar fi posibil să-mi și ceară vreodată ceva, știam că-i străin, că tata... În sfîrșit, m-am gîndit. Numai că eram convinsă... spuse Mirela și se opri.

De ce se oprise ? Magda se întrebă dacă nu cumva, la diferența de numai vreo șapte ani care o despărțea de Mirela, nu devenise prea... aspriță, prea „matură", pentru a o mai înțelege pe fata asta, logica ei îi scăpa, gîndurile Mirelei i se păreau imprevizibile, mobilurile, reacțiile la fel.

— Ce ? Ce erai convinsă ?! răbufni cu năduf Mircea.

Și atunci, umerii fetei se ridicară abia perceptibil, cu un zîmbet schițat, de autoironie tristă, Mirela anunță :

— Că am să-l fentez.

VII

TACTICA VORBELOR FĂRĂ SENS

— Iată deci unde se-ascundea domnul Victor Rădulescu !

Vocea uşor cîntată, vag ironică, dar cu inflexiuni amicale plăcute îl trezi pe Victor din visare. Întoarse capul, în spatele său apăruse silueta zveltă a Norei Soreni. N-o mai zărise în ultimele zile. I se păru schimbată — poate rochia aceea de seară ? — parcă şi obosită, nu însă mai puţin frumoasă.

— M-ascundeam ? ! Ei, nu chiar, mărturisi el. Admiram doar această seră. M-a cucerit de cînd am venit aici prima oară.

— V-a „cu-ce-rit“ ! exclamă Nora. Sera ! Dumneavoastră aţi cucerit patru doamne respectabile, care vă caută, cu disperare, fără să bănuiască măcar că, în locul lor, preferaţi compania acestui...

— Gardenia radicans ! preciză Victor, cu ochii la planta din faţa lui. Aşa o cheamă.

— Gardenia ? ! rosti femeia şi poate faptul că graseia puţin îl făcu să-i pară că pronunţase numele plantei ca şi cum ar fi fost vorba de o rivală. Ia te uită, nu mi-aş fi imaginat că un om al cifrelor exacte

e preocupat de... A ! Soția dumneavoastră, nu ? ghici Nora. Ei îi plac foarte mult florile.

— De unde știți ?

— Mi-ați spus chiar din prima zi cînd ați venit la patronul meu ! ridică un umăr Nora.

Ziua aceea și-o amintea bine. Făcuseră vreo zece, cincisprezece minute anticameră, tot colectivul român venit la specializare. Nora Soreni fusese foarte amabilă cu ei, se interesase într-adevăr de România, și de flori vorbiseră, despre nevastă-sa însă și dragostea ei pentru flori nu reținea să fi spus ceva. Se vede totuși că da ; ori poate unul din colegii lui zisese, — patru din ei o cunoșteau pe Maria, lucrau la aceeași uzină.

— Aveți și-n România o asemenea seră, probabil.

— Una ca asta ? ! îi veni să rîdă lui Victor. Ei nu ! Avem o terasă, destul de bună, închisă, pe care, după planurile Mariei, am transformat-o... într-un fel de seră. Ni se pare de-ajuns, lucrăm foarte bine acolo.

— Lucrați ? În seră ? ! făcu ostentativ uimită Nora. Credeam că lucrați la uzină !

— La unele proiecte... La ultimul mai ales, s-a-ntîmplat să lucrăm deseori și-acasă.

— A, da. Proiectele soților Rădulescu ! păru să priceapă acum femeia.

— Florile, plantele în general, sînt, cum să spun, un „catalizator“ excelent ! găsi el. Maria m-a învățat asta. E de-ajuns să le privești ! Totul la ele este desăvîrșit ; eficient și frumos în același timp ! Dar constați și atîta risipă magnifică de fantezie în... Mi se pare însă că vă plictisesc ! se opri Victor.

Nora se plimba gînditoare, îl asigură repede :

— A, nu, nu ! Vă ascultam cu atenție. E de-a dreptul măreață descoperirea asta a dumneavoastră

cu florile „catalizator al creației științifice". V-aș sfătui, dacă-mi permiteți, să nu pierdeți totuși prilejul pe care-l aveți azi.

— Care prilej ?

Nora stătea cu capul puțin plecat, îl cercetă lung, începu deodată pe alt ton, mult mai scăzut, mai net, vocea căpătase tonalități de mezzo-soprană :

— Am făcut tot posibilul să v-aduc la această serată, domnule Rădulescu... Da, eu. E unul din micile avantaje pe care le am ca secretară particulară a patronului meu. N-aș vrea să ratați totul, rămînînd aici, în compania Gardeniei și mai cum ?

— Ce să ratez ? nu realiză într-adevăr Victor.

Nora îl privi ca pe un exponat ciudat, continuă mai convinsă, cu o vagă patimă chiar :

— Trei dintre colegii dumneavoastră... s-au dat peste cap să primească o invitație ! Și fuseseră incluși pe listă. Numai că eu... am uitat să le trimit plicurile.

— Ați uitat ?

— Nu pricepeți chiar de ce ? își reduse și mai mult glasul Nora. Bun !... Să zicem atunci... pentru că nu-mi plac oamenii incapabili, care se vîră peste tot. Din cauza unora ca ei am plecat din țară. Cei trei colegi ai dumneavoastră și nu numai ei ar fi știut, v-asigur, să folosească de minune ocazia de-a fi în preajma cîtorva oameni influenți, aflați astă seară aici.

Hm ! Parcă o auzea pe Maria. Și după Maria, majoritatea colegilor lor erau fie „incompetenți, arivisti, meschini, ipocriți", fie „blegi, făcuți să tragă la jug prostește, cu capul între urechi". Își aminti că Nora îi mai strecurase cîndva ideea aceasta, mult mai voalat atunci, argumentînd-o cu într-adevăr incalifica-

bila comportare a unuia din colegii lui, mult prea preocupat de a primi de la firmă un minicalculator de ultim tip, sub formă de „reclamă comercială". Insul era de fapt meschin-hrăpăreț pînă la nerușinare. Victor se amuză însă :

— Ar fi trebuit deci... să profit de ocazie ? ! constată el, întrebîndu-se dacă era reală afirmația Norei privitoare la cauza plecării din România.

Își aminti că într-o zi, după o discuție aprinsă, cînd unul dintre proiectele lor, poate cel mai bun de pînă atunci, fusese respins de-un neisprăvit, Maria izbucnise strigîndu-i că-i vine să dea dracului totul, să se ducă, nu mai suporta ca „ideile să fie trecute prin mașina de tocat a prostiei" ! Nora, din cîte știa el însă, nu era ingineră. Ce-o fi fost, ce pregătire avea, în definitiv, femeia asta „de-a dreptul provocatoare" susțineau pe șoptite colegii lui, ce făcuse cît timp trăise în România ?

— Domnule Rădulescu ! Sînteți un bărbat izbutit și știți asta. Cu o cultură profesională excelentă, cu idei interesante ! Un om care vine dintr-o țară care îi preocupă pe mulți, enumeră Nora. Am văzut că, atunci cînd vreți, știți să purtați și-o discuție agreabilă. Pe ce lume trăiți însă ? Ce rău vedeți în a vă face... relații utile, cu prilejul acestui sejur în străinătate ?

Sejur ? ! Avea o optică originală asupra specializării lor. E drept că nu era singura, cîțiva dintre inginerii români păreau să fi înțeles cam la fel, lipseau des de la programul zilnic, nu însă și de la micile agape oferite de gazdele lor... surprinzător de amabile !

— Ar trebui să nu-mi pierd, așadar, timpul și să o invit urgent la dans pe una din doamnele...

— Cît timp ați lucrat la primul dumneavoastră proiect de invenție, domnule Rădulescu ? tăie Nora, supărată că-i bagateliza sfaturile.

— La primul ? Doi ani.

— Și cît a trecut pînă *l-ați brevetat, domnule* Rădulescu ?

— A fost o coincidență nefericită, rîse Victor, căutînd să elimine din ton orice urmă de amărăciune. Vedeți însă...

— Îmi puteți zice Nora ! V-am mai spus, nu sînt decît una din neînsemnatele secretare ale patronului meu, motivă femeia. Tonul lui, poate într-adevăr prea rezervat, părea s-o agaseze.

— Am realizat opt invenții pînă-n prezent, Nora. Șapte sînt brevetate totuși, cinci deja aplicate...

— În România ! punctă scurt femeia. Una însă nu este brevetată. Deși ați înaintat proiectul de trei ani. Alta este brevetată, cea mai importantă idee a dumneavoastră, dar nu-i aplicată nicăieri !

— Cum de știi atît de exact toate astea ? făcu nedumerit Victor.

— Credeți că-i chiar atît de greu de aflat ? ! Credeți că toți colegii dumneavoastră sînt atît de reticenți ? ! V-asigur că măcar trei dintre ei ar face orice li s-ar cere pentru a le fi achiziționate aici, unele din banalele lor brevete. Care ar aduce practic valută în țară. În România.

— Drace ! rîse Victor. După cum văd, ar fi un gest de-a dreptul patriotic din partea mea s-o invit la dans pe soția patronului, ori pe...

— Și patriotic, dacă doriți ! expedie gîndul acela cu un gest Nora. Ați putea avea oricum o vilă ca aceasta, în România ori aiurea, dacă ați învăța și să vă valorificați ideile, e și asta o artă, și nu de neglijat.

A, ajunsese și-aici ! La vilă — „vilă", auzi ! cînd erau într-un adevărat castel, ce i-ar fi trebuit lui un muzeu ca ăsta ? ! — la piscină, mașină, mai făcuseră și alții aluzii, ori îi făcuseră propuneri directe, din a doua săptămînă cînd ajunsese în străinătate. Victor se întrebă însă cine puteau fi acei „măcar trei" colegi ai lui, care...

Nora nu părea să exagereze, informațiile ei se dovedeau în majoritate precise, pe unul din cei trei îl știa și el. Ilie Fălcănoiu desigur ! Aceeași pușlama care se zbătuse să obțină minicalculatorul reclamă, se agita acum, penibil, încercînd să explice unor buni specialiști ai marii uzine occidentale cît de importantă era jalnica lui „ultimă" invenție. Era și prima lui invenție în realitate și se spunea că la ceva asemănător lucrase un bătrîn inginer, mort în urmă cu douăzeci de ani. Cum ajunsese oare acest Fălcănoiu în lotul de specialiști ? Și cine erau ceilalți doi ? Între timp, Nora trecuse sistematic de la „descrierea avantajelor materiale" la stimularea orgoliului, la flatare — Zețaru parcă-i descrisese metodologia asta, da, Vlad Zețaru, cu o zi înainte de-a pleca —, o auzi spunînd :

— Știți bine că faceți parte din oamenii rari, care... sar peste timpul lor ! Care gîndesc *soluții pentru viitor* și dumneavoastră sînteți conștient de asta !

Ieșiseră din seră, se aflau acum pe unul din coridoarele mohorîte ale castelului ; Nora se opri în fața unei ferestre deschise, prin care se zărea, dincolo de curtea interioară, sala unde avea loc petrecerea.

— Iar soția patronului meu, despre care se spun multe și pe care o disprețuiți, ar putea aranja cîte ceva în acest sens ! reveni Nora la punctul de plecare al discuției.

Concret, despre tînăra soție a patronului se spunea că e nimfomană.

— Ce v-ar costa să dansați cu ea ?

Victor Rădulescu arboră un aer nefericit.

— *Din păcate habar n-am să dansez.*

O clipă, Nora ezită. Ochii îi rîdeau. Spuse cu o spontaneitate care îndulcea afirmația :

— Minți, dragul meu domn ! Ai dansat, nu grozav, ce-i drept, dar ai dansat, acum trei săptămîni, la recepția unde-ai fost invitat, după inaugurarea platformei trei.

Era adevărat. Dansase atunci, cu o fată nostimă, foarte tînără, cu ochi de copil, rătăcită parcă acolo, o dactilografă, ori așa ceva, care dispăruse în mod misterios din chiar ziua următoare. Întrebase, i se spusese că fata se îmbolnăvise subit.

— Ești bine informată ! recunoscu Victor.

— Altfel n-aș mai fi secretară ! Și dacă iei în rîs sfaturile mele, te privește ! Eu te previn doar ! Te-ai putea întoarce în țară, după ce ai aranjat aici un contract bun ! Să mergem !

— Unde ?

— Să te prezint doctorului Ionas, oftă Nora. Cu el nu va fi cazul să dansezi, vrea doar să te cunoască. Refuzi ?

— E-aici și doctorul Ionas ? !

— Închipuie-ți ! Dacă intuiția nu mă-nșeală, și mă-nșeală rar, s-a ascuns în sala armelor. Un ursuz la fel ca dumneata.

Se vede că ăsta era un fel de „factor comun al inventatorilor de marcă“, — Maria spunea așa, — să „nu se-amestece în tărîțe“, să rămînă „singuri cu ei“. Ionas era unul din marii creatori în domeniul de

care se ocupau el şi Maria, unul din pionierii în acest nou domeniu.

— Da, zise Victor. Pe Ionas mi-ar face plăcere să mi-l prezinţi. Îl consider unul din novatorii în...

— A fost ! tăie scurt Nora. A fost unul din posibilii mari novatori. Cîţi mai ştiu măcar că trăieşte ? !... A ratat momentul. A îmbătrînit, a obosit... E... o stea care a apus, fără să apuce a străluci vreodată. Pe-aici ! făcu ea plat.

O porniră pe alt coridor, luminat de data aceasta „a giorno".

Din nefericire, Nora avea încă o dată dreptate. Ionas fusese uitat pînă şi de studenţii lui de odinioară, dintre care unul susţinuse cu tărie, prosteşte, într-o discuţie cu el, chiar în urmă cu cîteva zile, că Ionas „a decedat demult".

— Apropo ! A primit soţia dumitale trusa de machiaj pe care i-am cumpărat-o ?

— Oh, iartă-mă, uitasem ! se scuză Victor. Îţi mulţumesc, sper că-i exact ce-şi dorea.

— I-a plăcut ?

— Cred că da. I-am trimis-o printr-un cunoscut, acum cîteva zile. Nu înţeleg însă de ce-ai spus „apropo" !

— Nu-i nimic, ai tot timpul să înţelegi, surîse Nora.

Asta îl derută, îl irită puţin. Să fi fost ceea ce Zeţaru numise „ tactica vorbelor fără sens, aparent fără sens, care însă, prin acumulare, duc la-ndoială" ? Femeia schimbă rapid direcţia discuţiei, anunţînd :

— Presupun că n-ai să te-apuci să-i vorbeşti lui Ionas despre invenţia dumitale !

— De ce nu i-aş vorbi ?

— Pentru că, nenorocitul, a ajuns să fure idei, zvîrli cu dispreț Nora. Vorbele i se amplificară. Treceau acum printr-o sală uriașă, în care orice sunet căpăta realmente ecou. La ce te gîndești, Victor Rădulescu ?

— Auzisem și eu ceva despre Ionas, mormăi el. Mi se pare trist. Și ciudat.

— La dreapta, pe scară ! îl ghidă Nora. Nu știu pe unde-o fi comutatorul. Te înspăimîntă ideea că m-aș putea sprijini de brațul dumitale ?

— Eu mă înspăimînt mai greu, rîse Victor. Simți brațul femeii strecurîndu-se ca un șarpe pe sub brațul lui — un șarpe fierbinte, hm, bizară senzație ! Se-ntreba mereu ce vrusese să zică Nora în legătură cu Maria, cu acel „apropo“, la ce apropo ? Nici nu-și mai aducea aminte. Cum se făcea însă că Maria fusese atît de prezentă în discuția lor, cum de știa Nora despre Maria atît de multe și de ce femeia asta frumoasă, cu un parfum discret, dar... foarte plăcut...

— „Trist“ înțeleg. „Ciudat“ însă de ce ?

— Ciudat ? A, pentru că tot dumneata, Nora, acum o săptămînă, îmi spuneai să nu manifest „atîta reticență“ ! În a vorbi despre proiectul pe care l-am început în țară.

— Era vorba de firma noastră, nu de Ionas ! Care lucrează pentru „Jupiter“, o firmă sfîrșită ca și el.

— Diferența-mi scăpase, explică poznaș Victor.

— Îți scapă multe, dragul meu, remarcă Nora și, dincolo de cuvinte, i se păru că sensul acrișor, amărui, batjocoritor chiar, se referea nu atît la „ocaziile“ de toate genurile pe care le pierdea el, cît la ceva în legătură cu... Maria ! De ce avea senzația asta, ce insinua femeia de lîngă el ? Ori lui i se părea ? !

Se opriră în capătul de jos al scărilor, în sala ar-

melor se vede că ajunseseră în sfîrșit ; lucirile armurilor negre ori arămii, în clar-obscurul vastei încăperi și purpura draperiilor dădeau atmosferei „un ce de mister“ ! Și de încă ceva, nedefinit, iritant, de care parfumul Norei nu părea să fie străin.

— Ți-am spus că aici, cu mine, poți discuta ca între prieteni, șopti Nora cu convingere, deși nici asta nu-și amintea să-i fi spus. Chiar dacă nu crezi nici acum ! încheie ea. Aștepta parcă „o capitulare“ a lui. Victor explică pe un ton savant :

— Probabil, aici mă influențează decorul ! Atîtea arme și nici urmă de doctor Ionas ! De data asta, se pare că flerul, ori intuiția dumitale de secretară te-a înșelat.

— Toți ne înșelăm ; măcar o dată-n viață ! lansă Nora.

Și-asta i se păru — ori era ? — o aluzie. De ce dracu, tot spre Maria simțea că se îndrepta aluzia, cum de-i intrase-n cap gîndul ăsta ? Poate din cauza unor glume cretine ale lui Ilie Fălcănoiu ? De cîteva zile, omulețul șters, blonziu, dolofan și afabil, cu voce înaltă ca de tenor, se-ntreba mult prea des ce-o fi făcînd scumpa lui soție, singură singurică ? Și-avea o nevastă toantă de altfel, de-a dreptul puhavă, pe care era greu de imaginat că cineva ar fi putut-o dori.

— Eu, de pildă, mă-nșel, manifestînd reticență în a discuta despre proiectul la care lucrez, vru să se verifice Victor.

Nora ezită, spuse apoi rar :

— Crezi că, dacă o firmă ca a noastră, ar vrea chiar să știe ce-i cu proiectul M-3, n-ar afla ? Cu atîți coautori cîți ai acum ?

Stăteau față-n față, foarte aproape unul de altul ; parfumul, și privirea, și tonalitățile joase ale vocii Norei erau... seducătoare. Victor se întrebă însă de unde știa de M-3 ? El nu rostise numele acestui proiect ; realiză că nu era totul, că trebuia mers mai departe, pentru a afla. Sfidă deci, rîzînd deschis :

— Da ! Cred că asta ar fi imposibil, chiar și pentru colosala voastră firmă !

— Oh, prostule ! scăpă foarte familiară acum Nora. Progresase rapid de la acel „dumneavoastră" cu care începuseră discuția ! O spusese însă al naibii de firesc, cu o nuanță de regret dureros. Ce urmărea ?

— Vrei să vii cu mine puțin ? întrebă brusc Nora. Nu-i așteptă însă răspunsul, făcu doar cîțiva pași, descuie o ușă ascunsă în spatele unei draperii, intră, aprinse o lampă de birou cu lumină verzuie. Nu te teme, Victor Rădulescu ! Vreau doar să te trezesc la realitate. Ești un om prea cumsecade pentru secolul nostru, iubitule ! Ia loc ! Ia loc, să nu cazi !

Meșterea acum la cifrul unei case de fier mascate ingenios în perete, scoase de-acolo o mapă maronie, îl privi.

— Ai pălit ? De ce ți-e frică, de fapt ? Că ar putea intra cineva și ne-ar surprinde vînzîndu-ți secretele firmei ? ! Ei bine, s-ar fi putut aranja asta, totul se poate aranja, între prieteni se fac însă altfel de confidențe. Chiar dacă uneori neplăcute.

Pălise oare ? Nora îi întindea o foaie de hîrtie ; xeroxată ori fotocopiată. Lumina asta nu numai lui nu-i pria, fusese o mică eroare de regie, fața femeii arăta deodată trecută, obosită foarte. Cîți ani putea avea în definitiv ? Victor întrebă cu ochii în ochii care-și pierduseră fascinația :

— Ce-i aici ?

— Rezultatele codificate ale experimentărilor, partea cea mai secretă a proiectului M-3 ! zvîrli Nora cu o simplitate dezarmantă.

— Cine-a scris asta ? făcu indiferent Victor, deşi recunoscuse dintr-o privire coloniţele de cifre şi... şi nu numai atît, scrisul, cifrele cinci şi opt... da, cifrele acelea... Nora pufni în rîs ca de-o şotie. Iarăşi greşise, venele, pieliţa de pe gît trădau şi ele îngrijorător vîrsta.

— Lasă prostiile ! zise ea luîndu-i din mînă hîrtia. O puse la loc în dosar, dosarul în casa de fier ; aerul pe care-l arbora era de dezgust trist. Anunţă apoi, pe acelaşi ton familiar, degajat : Stai, odată, jos ! Acum cred că putem discuta, în sfîrşit, deschis. Nu dramatiza, nu eşti nici primul, nici ultimul bărbat de pe mapamond care...

Se-ntrerupse, îl privi, şi expresia lui se vede că era stranie. Nora făcu o strîmbătură mică :

— Oh ! Doar n-ai să leşini ! Fii fără grijă, n-ai văzut nimic, nu ţi-am spus nimic, hîrtia aceea nu există, nimeni nu se va servi de ea vreodată !

Limpede, începea actul trei ! Peste-o săptămînă urma să se-ntoarcă în ţară, tipii accelerau. „Dacă nu vor reuşi altceva, punctul ultim, şantajul ! Diversificat, uneori subtil, totul se modernizează", îşi aminti Victor.

— La revedere, Nora ! zise el simplu şi fu surprins de cît putea să-i rămînă de liniştită vocea.

Femeia ocoli repede masa, veni spre el „îngrozită". Ce-avea să urmeze oare ? Plastografia marcase în scenariul acesta rolul „punctului culminant", ori mai venea ceva ?

— Ascultă ! Sper că n-ai să faci o criză de isterie ! ? şopti Nora precipitat. Şi să mă bagi la apă, pentru că ţi-am arătat hîrtia aia !

Oh ! O combinaţie c-un şantaj sentimental ! Săraca, „riscase pentru el“ ! Îl credeau totuşi idiot.

— Îţi repet, nu va fi folosită niciodată, nu te speria !

— Folosită ? ! păru nedumerit Victor.

— Ştii la ce mă refer ! Vreau să-nţelegi atît, că ai în mine o prietenă, că ar fi ridicol să-ţi ratezi cariera, încăpăţînîndu-te să lupţi cu morile de vînt... Chiar vrei amănunte ?

Amănunte în legătură cu Maria, desigur. Ei, nu, ar fi fost prea mult, ar fi sfîrşit prin a o plesni pe „tinerica“ asta, n-avea rost. Şi de fapt, amestecînd-o pe Maria rataseră toată povestea, aici fusese încă o greşeală în scenariu.

— Nu, zise Victor. Am convingerea că amănuntele sînt impecabile ! Cutremurătoare, ori picante ! Sau toate trei la un loc. Îţi apreciez sinceritatea, Nora, continuă el. Şi parfumul ! Scena următoare care să fie ? Aha ! Ai fi dispusă şi să mă consolezi ? Intră în nota globală sau...

— Nu crezi, deci ! luciră sălbatic ochii femeii.

— Ba da, draga mea. Tot ! La raportul pe care-l vei da, menţionează că am plecat absolut dărîmat.

Cum, totuşi, cum reuşiseră să ştie de caseta codificată ? Imitarea scrisului Mariei nu era o problemă, ordinea însă, dispunerea în pagină a coloniţelor de cifre...

Codificarea ! Îi ajutase să realizeze trucul, n-avea la el cheia, deci nu putea verifica autenticitatea cifrelor, pe asta mizaseră. Cineva le spusese însă, cum arată, exact, caseta cu lanţul de numere ! Cine vor-

bise, pe cine îmbătaseră, drogaseră ? ! Altceva, mai mult, nu-i venea să creadă, să suspecteze nici în legătură cu Ilie Fălcănoiu. De altfel scapetele ăla nici n-avea acces la dosar.

Nora nu mai părea dispusă a-i face alte confidențe. În ciuda celor spuse de el, femeia rosti sacadat, cu o liniște rece, care abia acum i se păru alarmantă :

— Nu-i nimic ! Ai timp să te convingi. Reține însă, Victor Rădulescu ! Odată întors în țară, s-ar putea.. să nu fie vorba doar de carieră.

*

Vlad ieșise tocmai din clădirea aeroportului și se îndrepta către autobuzul în care urcau pasagerii abia sosiți.

— Vă numiți cumva Vlad Zețaru ?

Un tînăr cu mustăcioară apăruse ca din pămînt lîngă el, îl cerceta cu ochi neastîmpărați.

— Să zicem că da, admise Vlad această posibilitate.

— Locotenent Neacșu, se prezentă abia distinct cel care îl abordase. Adăugă pe un ton și mai scăzut, de conspirator : Tovarășul colonel Dumitrescu ne-a telefonat că veniți. Ce vă interesează la noi ?

Dacă avusese timp să-l descrie, Dumitrescu le zisese precis și cam ce-l interesa, ca să cîștige timp. Realiză însă că acum, întrebarea era un fel de parolă, la care trebuia să răspundă. Tînărul lui coleg recurgea la ea pentru a evita o dublă legitimare în public.

— Parcă o doamnă șarmantă, pe nume Serena, își aminti Vlad.

— E perfect. Sînt cu mașina, vă conduc, anunță de data asta cu o voce normală reprezentantul autorităților locale.

Se îndreptară spre „Dacia" ce aștepta la cîțiva metri de ei.

— Ați călătorit bine ? își aminti să întrebe locotenentul.

Călătorise în cabina piloților.

— Da, zise Vlad, instalîndu-se în mașină. Excelent.

Însoțitorul său demară ca la un raliu, dar începu colaborarea cu un deplin scepticism :

— Mă tem că vă înșelați.

— Păi de ce ? se interesă Vlad.

— Nu eu am vorbit la telefon cu tovarășul Dumitrescu. Dar, dacă am înțeles bine, lucrați la București, pe linie de contraspionaj. Această Serena nu-i doar „o doamnă șarmantă", ci și o femeie deșteaptă, corectă. Bărbat-su la fel. Îi știu de trei ani, adică de cînd am venit la Cluj. Doi copii reușiți, o casă frumoasă, mașină. Amîndoi sînt foarte apreciați la serviciu, nici un fel de probleme, de nici un gen. Nu pricep de ce-ar da informații cuiva ! Mi se pare absurd !

Vorbea cu accent mai repede moldovenesc, de pe unde-o fi fost de loc ?, părea dezghețat, sigur pe opiniile lui, tot ce spunea era în definitiv logic. Din păcate, viața era compusă și din fapte absurde ; ori care păreau așa.

— Ai idee cum se înțeleg în familie ?

— Foarte bine ! zise Neacşu. Adăugă însă după o clipă de ezitare, mai puţin sigur de data asta : Le sînt vecin de bloc, totul e în perfectă ordine.

— Ce-i bărbatul Serenei ?

— Tot inginer.

— Gelos ?

Locotenentul nu răspunse imediat, întrebarea i se părea poate gratuită, se hotărî să spună şi mai derutat însă :

— Gelos ? !... Nu ştiu, dar... E cu vreo 15 ani mai mare decît dînsa. Credeţi că are vreo importanţă ?

„Dînsa", adică Serena, avea 35 de ani. Vlad se mulţumi să arunce acru, ca şi cum ar fi dispus măcar de dublul vîrstei pe care-o împlinise :

— Las-c-ai să vezi, cînd ajungi la jumătate de secol !

*

Nora Soreni străbătea cu pas iute sala armelor. Se opri deodată în faţa uneia din cele şase armuri întunecate, ce compunea un cavaler medieval, teribil de impozant, în mîini c-o uriaşă spadă.

Pe vremea aia, se pare că mai existau încă bărbaţi. Bărbaţi adevăraţi, nu pocitaniile pe care le lăsase bălăcindu-se în piscină, beţi ca nişte porci, porci în haine de seară ! Cum era totuşi posibil ca oamenii care mînuiau ca pe nişte piese de şah sute de fiinţe testate şi paratestate, cu un indice de inteligenţă peste medie, antrenate şi instruite sistematic, pentru ceea ce se chema „arta obţinerii informaţiilor", să fie nişte creaturi atît de groteşti, cum era posibil

pînă să se şi-mbete, atît de uşor, să-şi piardă controlul pînă la a nu mai şti nici unde sînt ? !

Băuse şi ea. Băuse cu încrîncenare, voind să se ameţească, să capete măcar doza de bună dispoziţie necesară pentru a-i putea suporta. Nu reuşise ! Nu, se simţea lucidă, limpede, nu acumulase, înghiţind atît alcool, decît un imens dezgust pentru... pentru cine ?

Pentru ea, în primul rînd ? ! Din moment ce se lăsa condusă, manevrată, de...

Dar ăştia or fi fost într-adevăr bărbaţi ? Cum de erau armurile din faţă ei atît de perfecte, — nici o zgîrietură măcar pe luciul metalic, — ale cui fuseseră aceste armuri, ale căror bărbaţi ? Dracu ştie !

Nora deschise uşa camerei unde cu un ceas înainte îl adusese pe Victor Rădulescu, voia să-şi ia de acolo mantaua şi să plece, se opri nedumerită în prag.

Burns ! ? Burns ori cum l-o fi chemat în realitate, unul din oamenii de încredere ai patronului, stătea răsturnat într-un fotoliu, cu o ţigaretă maronie între dinţi. Păru să nici nu bage de seamă că intrase. Nora aruncă repede, pe tonul ei de comandă :

— Ce cauţi aici ? !

Burns îşi scoase încet, foarte încet, ţigara din gură, întoarse abia acum ochii spre ea, catadixi să spună cu o strîmbătură :

— N-a mers, deci.

— Ce ! ? întrebă Nora, trînti uşa şi merse la fotoliul pe care-şi lăsase mantaua.

Vocea lui Burns o făcu să încremenească o clipă :

— Cu Victor Rădulescu.

Ştia ? Cît ? Care era de fapt menirea, ce învîrtea, în fond, acest om de încredere al patronului ?

Burns puse pe masă un aparat care i se păru o tabacheră.

— Totul e aici, zise el, ducînd ţigara din nou la gură. Practic, acţiunea e prăfuită. Iar de costat ne-a costat ceva, după cum ştii.

O ascultase ? Înregistrase chiar discuţia ei cu Victor ? De ce ? ! Şi unde era microfonul emiţător ? Pe ea, ori pe Victor prinseseră acul ? Nu era indiferent de ştiut acest amănunt, deloc, cum nu era indiferent scopul în care o înregistraseră.

— Crezi ? zvîrli Nora smulgîndu-şi mantaua de pe fotoliu. O pornise deja spre uşă. Vocea lui Burns şopti însă cu un soi de satisfacţie dementă :

— Irene !... Irene Constantiniu, aşadar.

De unde ştiau numele ăsta ? ! De unde îl aflaseră, îi propusese lui Rons, încă de cînd o convinsese să se strecoare aici, să le-ascundă cît mai puţin din trecutul ei. Numai că Rons o asigurase, idiotul bătrîn, că „nu vor afla niciodată“, că „dacă ar şti, ar suspecta-o de agentă a românilor“.

— Ce-i cu „Irene Constantiniu“ ? ! Despre ce-i vorba ?

Burns îşi scoase cu aceleaşi mişcări lente, enervante, ţigara din gura cărnoasă, o strivi, deşi nu era decît pe jumătate fumată, spuse rar :

— Ai fost prevenită, încă de la angajare, că nu ne plac jocurile duble.

Ander Garan ? Raportase la centru ? Nu cumva credeau întradevăr că lucrează pentru români ? ! Nora simţi un curent rece pe spate, nu, nu era o impresie. Pe uşă intrase un alt bărbat, pe care nu-l văzuse niciodată. Burns făcu doar un semn, aproape imperceptibil, necunoscutul se retrase la fel de discret.

Intrase prea devreme ! ? Aştepta cumva afară ? Pe ea o aştepta ?

— Ascultă ! începu Nora cu aplomb. Dacă asta numeşti o verificare, lucrezi prost !

— Verificarea s-a terminat ! punctă Burns. Ultima dumitale şansă s-a risipit ; ai ratat-o.

— N-am ratat nimic ! sări ca arsă Nora. Blegul ăla își iubește prea mult nevasta, lovitura primită l-a năucit. Peste două zile o să mă caute el. Şi-am să-l joc eu atunci.

— Dacă nu cumva se va spovedi unui coleg.

— N-are s-o facă, l-am studiat bine ! rîse Nora.

— Asta o să vedem. I-am trimis chiar acum „un coleg" ; o să vedem. Prost e că a cerut legătura cu România, telefonic.

— N-are importanţă ! Maria Rădulescu îl va deruta și mai mult. Îi va confirma tot !

— Uite, aici te înșeli ! Maria te-a păcălit, zîmbi sumbru Burns. E părerea experţilor noștri.

— Poftim ? !

— Da, te-a păcălit, cu femeile n-ai prea avut noroc niciodată.

Minţea ? Cum s-o fi păcălit, pe Andi Garan şi pe Ianis de fapt, cum să-i fi păcălit Maria ? ! Dar dacă nu minţea ? ! Dacă acţiunea eșuase și-i deranja pierderea banilor investiţi ? Le trebuia un ţap ispăşitor ? O găseau pe ea ? De ce ? Se ascundea altceva aici, altceva ; nu din cauza ratării ăsteia se iscase toată povestea, nu, descoperiseră *altceva !*

— Și cu Emilia Ionescu ai capotat. Prostește !

— Cum am capotat cu Emilia Ionescu ?

— L-ai subestimat pe Ander Garan ! Mult. Și-a dat seama că trișezi, ai scăpat în discuția cu el ceva despre un eșec al serviciului lui Rons ; cu acel Vlad

Zețaru. Zețaru, care de altfel a fost informat, de Emilia Ionescu, asupra vizitei pe care i-ai făcut-o. L-a prevenit. I-a spus că ești Irene Constantiniu.

Ce-l prevenise ? ! De unde știau ei ce vorbise Emilia cu Zețaru ? Emilia ? Era agenta lor ? ! Ori Ander Garan își luase unele măsuri, strecurase cumva în casa Emiliei un microemițător ? Dar de unde știa Emilia că pe ea o chemase cîndva Irene Constantiniu ?

Ciudat ! Numele ăsta îl simțea străin, i se părea că trecuseră secole, nu două decenii de cînd se lepădase de el, de cînd începuse practic „adevărata ei carieră“, pentru care toți o asiguraseră atunci că „era făcută“ !

— Suspiciunile lui Ander Garan ne-au făcut să verificăm. Banii, Nora ! Ca întotdeauna, banii ! rînji Burns. În contul tău „secret“ a fost vărsată, pe 14 din luna trecut, o sumă apreciabilă ; pe care nu noi ți-am dat-o. Restul a fost simplu. O discuție agreabilă cu unul din oamenii lui Rons, serviciu contra serviciu, la un pahar de coniac. Pînă la vîrsta ta, ar fi trebuit să știi că nu poți juca mult timp pe două tablouri.

Era și ăsta un truc. Să-i arunce în față, plat, toate cîte le aflaseră despre ea, pentru a o face să se prăbușească, pentru a le spune restul, pe care *n-aveau cum să-l știe !* Ei bine, greșeau, Rons era încă puternic, mai puternic decît ei ; dacă își ținea gura, Rons avea să o scoată, mai devreme sau mai tîrziu, din...

— Te sfătuiesc să spui tot ce ne interesează, Nora, ori Irene, ori cum te-o fi chemînd. Inclusiv despre colaborarea cu românii ! Știi că, pînă la urmă, vei spune oricum !

Imbecilii, cretinii, profesioniști deplorabili ! Cum credeau scorneala, supoziția lui Ander Garan, pe ce se bazau ? ! Ar fi avut de spus multe despre acești patru ani de cînd lucra aici, condusă din umbră de însuși Rons, *nu asta însă !* Aveau s-o tortureze ? Ca să mărturisească o colaborare inexistentă ? ! Ea, care îl lichidase pe lunganul ăla ? Care pusese la punct, impecabil, tot jocul cu Maria, cu Mirela Rădulescu, pe ea voiau s-o ucidă, mai rău, s-o chinuie, pentru a mărturisi colaborarea... cu serviciul român de contrainformații ? !

Era ridicol. Era o ironie a soartei, în care simți însă că se ascundea ceva, o lucrătură, pe care... dacă Rons n-o afla la timp... Ultima ei șansă era Rons ! Dacă Rons ar fi aflat și ar fi preluat afacerea ! Merita, zău că merita !...

Dacă acel „isteț" Ander Garan s-ar fi grăbit puțin ! Dacă Mirela ar fi fost deja aici, atunci să-l fi văzut pe domnul Victor Rădulescu... Da, Rons cunoștea în detalii planul ei, nimic nu era încă pierdut ! Le putea dovedi că ea...

— Nu miza pe Rons, ghici zîmbitor Burns. Ziarele de seară vor aduce o știre tristă, foarte tristă, în legătură cu el.

VIII

UN OM CU SIMȚUL PERSPECTIVEI

Cineva deschisese ușa, apoi o închise, repede.

Victor Rădulescu nu reacționă. Stătea pe scaunul foarte comod, cu spătar înalt, pe care-l întorsese cu fața spre fereastra prin care se vedea peisajul ce-i era acum cunoscut ; al străvechiului burg, devenit metropolă industrială.

Auzi însă pași. Pași parcă furișați, în spatele său. Cineva intrase deci în cameră, se îndrepta spre noptieră. Răsuci scaunul turnant, dădu cu ochii de Ilie Fălcănoiu, care încremenise.

— Ptiu, ce m-ai speriat, domnule ! Ce m-ai speriat ! strigă Ilie cu vocea aceea acum și mai ascuțită, ca de muiere. Venisem să caut dacă n-ai un antinevralgic, mă doare capul îngrozitor. Da' ce-ai plecat, dragă, așa, val-vîrtej, după ce te-ai încuiat două ceasuri cu tipa aia în seră ? schimbă rapid sensul discuției Ilie. Se apropiase de el, degajat, vioi ; dacă asta era mina unui om pe care-l durea capul „îngrozitor", atunci și el era mareșal !

Victor vru să-i spună cîteva vorbe, nu apucă. Omulețul plinuț și zîmbăreț îl înghionti cu familiaritate, chicoti :

— Hi, hi ! Hai, mă, că nu te spun Mariei ! Ce rost ar avea, zău așa, să le spunem chiar tot ? Parcă ce, mie nevasta o să-mi zică tot ce-a făcut în lunile astea ? !

Subit, revelatoare, Victor avu senzația că jocul continua ! Că nu *începuse* în seara aceasta, că dialogul lui cu Nora *se integrase* doar într-un ansamblu, că acest Ilie, colegul lui de uzină, inginer ca și el... ducea mai departe, după ce anticipase, scena Norei ! Ce căutase Ilie în camera lui, ce voia acum, de cînd își permitea Fălcănoiu să fie atît de familiar, de cînd apăruse între ei acel „mă". javra asta avea poate impresia că-l „are la mînă" pentru că „se-ncuiase cu Nora în seră" ? ! Încuiase oare Nora una din ușile serei cînd intrase ? Bine, și ? Asigurarea scapetelui „hai, mă, că nu te spun Mariei" semăna oricum, suspect de bine, cu acel „hîrtiile nu vor fi niciodată folosite" al Norei. În ambele exista un limpede „dacă" ! Și amîndouă discuțiile o vizaseră pe Maria de fapt, ori și mai exact, vizaseră să-i mineze încrederea în ea. Ori exagera el ? Ilie doar se temea ?

Îl prevenise cu o săptămînă în urmă pe Ilie, văzînd că altă soluție nu exista, că-i va comunica directorului comportarea acestei lichele, imediat ce vor ajunge în țară. Își pregătea acum „apărarea" amărîtul ăsta ? Voia să-i impună să tacă ? Era numai atît ?

— Figura urîtă a fost, continuă Ilie, că ai șters-o, țac-pac, fără să zici măcar „bună seara" ! Asta nu se face, dom'ne ! Nu se face ! Reprezentăm țara, ce Doamne iartă-mă, nu ? ! Pe lîngă faptul că Ionas, auzi, Ionas întreba de tine ! Îți dai seama ? Începi să miroși a celebritate, frumosule, și tu stai singur

în camera asta de hotel ! Ce, s-a întîmplat ceva ? se arătă îngrijorat Fălcănoiu.

— La revedere ! zise Victor, reuşind încă să se stăpînească.

Telefonul sună în aceeaşi clipă ; Ilie se-ndreptă repede spre noptieră.

— Nu pune mîna ! mîrîi Victor, fără să se clintească.

Ilie rămase cu mişcarea suspendată, se-ntoarse spre el :

— Nu ? ! De ce ? !

— Pentru că sînt în camera mea, explică măsurat Victor. Şi presupun că mă caută pe mine.

— ...Da ? Bine, frate, răspunde atunci ! renunţă Ilie, însă se aşeză pe un taburet.

Victor preciză printre dinţi, tot fără să mişte măcar un deget :

— E un telefon pe care-l aştept. O convorbire personală.

— A, te deranjez cumva ?

Ar fi putut pierde legătura cerută, cu Maria trebuia să vorbească, din cauza acestei jalnice canalii. Victor ţîşni de pe scaunul turnant, îl apucă pe Ilie de ceafă, îl zvîrli pe uşă ca pe-o cîrpă, se repezi la telefon.

— Alo !

I se păru întîi că nu înţelesese el bine vocea clară, alta parcă decît cea a centralistei, pentru că glasul acela străin, în limba străină, zisese cu mult regret :

— Ne pare foarte rău, dar convorbirea dumneavoastră cu România nu se poate încă realiza. Nu putem obţine legătura, e o defecţiune pe releu.

— Și unde-i comoara acum ? întrebă Dumitrescu.

— L-am adus la sediul miliției, răspunse pe un ton posomorît maiorul Ene, manevrînd să scape mai repede cu mașina din piața aglomerată a gării. Ne-așteaptă ca pe ace, adăugă el. Peste două ceasuri are „o afacere de zile mari", la un bar din oraș. Din cîte-am aflat, are să preia de la niște italieni un stoc ; mărfuri de contrabandă.

— Și-l lăsați ?

— L-am fi lăsat, nuanță Ene, încruntîndu-se. De arestat, puteam să-l arestăm și pînă azi, dar avem interesul să curgă afacerea liniștit, ca să tăiem toată creanga. Că nu-i vorba de unul, doi. Ne interesează cui va preda „spre valorificare" ce ia de la italieni, explică maiorul. Sile e un simplu intermediar. De-asta mă tem că...

— E-n regulă, n-am să vă stric ploile, anunță Dumitrescu. Sper ca într-o jumătate de oră să termin cu ce mă interesează să-mi spună. Și o să-i dăm drumul, să zburde, băiețașului, eu sînt mai grăbit decît el. Ce știți despre acest Sile Caraleț ?

— E-o poamă relativ pașnică, începu mai relaxat maiorul. Îmi făcuse o impresie bună chiar, părinții sînt oameni muncitori, de treabă ; el, tînăr, n-are nici 20 de ani. Cîteva luni, cît a lucrat în comuna aia a lui unde-i sînt părinții, a lucrat bine, numai c-a plecat de-acolo. Am încercat să-l reîncadrăm pînă acum de patru ori, aici în oraș, la diferite întreprinderi, că-i lăcătuș. Și nu unul prost. De două ori am fost eu cu el pîn-acolo ! Din cinci cîți am încadrat ultima oară, trei par să se fi dat pe brazdă. Ăsta însă

și încă unul, Baragiu, care deja a ajuns iarăși în penitenciar, pămînt ! Nu s-au lipit de ei măsurile de reeducare nici cît apa de gîscă. Și n-au să se lipească, mi-a spus-o-n față.

— Cum așa ? se interesă colonelul.

— Așa ! Aflasem că are totuși „simțul onoarei", pramatia ! Ultima dată cînd am vorbit cu el, acum vreo două săptămîni, l-am pus să-și dea cuvîntul că se face om. Ei bine, n-a vrut ! Imaginați-vă numai puțin scena ; pîn-atunci îmi jurase cu lacrimi în ochi că va fi un om model. Poate părea paradoxal, dar pentru el onoarea-i una, legea și normele morale alta. Mi-a explicat cu impertinență că e un „inadaptat social", că niciodată n-o să promită ce știe că nu poate face. După ce-o să-i aflăm plasatorii, îi ridicăm pe toți. O să ajungă la penitenciar iar ; a mai fost o dată, vreo trei luni.

— Părinții ce zic ?

— Taică-su e plecat cu lunile. Cînd se-ntîlnesc pe-acasă, îl deznoadă pe Sile, dar... Se-ntîlnesc în ultimul timp tot mai rar. Mă-sa, mamă, de, a venit la mine c-o falcă-n cer și cu una-n pămînt, să mă înghită nu alta, că știe de ce l-am arestat pe Sile-al ei, că „n-a vrut să-i toarne pe alții". Asta i-a spus Sile, asta crede ; degeaba am încercat să-i probez eu ce făcuse băiatul cel bun...

— Și de ce ziceai că-i „pașnic" ? vru să știe Dumitrescu, care privea distrat străzile orașului de provincie.

Ene răsuci volanul mașinii, motivă :

— În comparație, spre exemplu, cu Baragiu, e. Vreau să spun nu-i bătăuș, scandalagiu, tîlhar ; Sile Caraleț e doar bișnițar și escroc. Are grijă să nu se vîre în afaceri riscante ; după cele trei luni de con-

damnare se ferește grozav. Știu că i s-a propus de curînd o afacere cu aur și valută. A refuzat. Preferă țigările, fîșurile, umbrele, casetofoane, ceasuri, cel mult !

— Cu Mirela cum a intrat în legătură ?

— A, cu fata inginerului Rădulescu ? ! Asta a fost pe-o filieră secundară ; accidentală. Altă podoabă locală, adică Baragiu de care ziceam înainte, a organizat o așa-zisă „grotă", un fel de club de muzică și dans ; subteran la propriu și la figurat. Unde se-adunau tot soiul de haimanale, dar și debusolați, de tipul acestei Mirele ; care se plictisiseră, pesemne, de bine în familie și „căutau ceva nou". Mă rog, grota aia am lichidat-o, că l-am arestat pe „lider", așa-și zicea ; pentru tîlhărie și viol.

— Aha ! se strîmbă Dumitrescu. Și Mirela frecventa deci „grota" asta ! S-a cunoscut cu Sile Caraleț și...

— Exact ! Amîndoi s-au găsit întîmplător acolo în aceeași zi, nu erau printre „membrii permanenți ai selectei bombe", dar au făcut cunoștință rapid. Sile nu-i lipsit de-un anumit șarm. O să-l vedeți de altfel imediat, c-am ajuns.

Trei sferturi de ceas mai tîrziu, Dumitrescu simțea că „începeau să-l apuce pandaliile", cum s-ar fi exprimat maiorul Stoenescu. Era mult prea presat de timp, pentru a-și permite o discuție lejeră cu bișnițarul escroc. Caraleț arunca priviri furișe la ceas, dar părea dispus „să-l plimbe cu preșul". Iar lui îi trebuiau date sigure despre Mirela, minciunile lui Sile nu i-ar fi ajutat cu nimic.

Pușlamaua îi povestise de toate, cu aplomb, cu umor chiar, mărturisise cum a plecat el de-acasă, din comuna lui, unde mai bine-ar fi rămas, printre „pei-

zance“, zicea Sile cu un regret spăsit; unde avea nu numai familie, dar și-o iubită „de inimă“, cu care-ar vrea să se-nsoare, dacă... n-ar fi fost tentațiile „de groază“ ale orașului, în care „anonimatul îl fascina“. Redase cu multă culoare și „cum fusese cu încercările de-a-l integra în muncă“, vorbise și despre „farmecul serilor petrecute la bar“, despre oamenii care „dacă-s proști și se lasă păcăliți, ba unii îl provoacă chiar să-i păcălească“, el de ce să n-o facă, dacă „nu păgubește statul cu nimic“! Exemplificase asta cu o serie de chilipirgii, care-i puseseră în mînă bani grei, ca să le faciliteze obținerea mai rapidă a unor mașini, alții ca să le obțină pașapoarte de plecare în străinătate, ori butelii de aragaz. Sile nu refuza nici o ofertă, le lua banii și aștepta cuminte, fără să întreprindă nimic. Dacă omul primea butelia ori mașina sau i se elibera în timpul sperat pașaportul, îi rămîneau frumușel banii. Dacă nu, Sile restituia banii „cinstit“, explicîndu-le, cu regret, că „de data asta nu s-a putut“. Pînă și „iubitei de inimă“ îi luase banii, el nu voise, „pe cuvîntul lui de onoare“ că nu voise, dar ea insistase, îl rugase, trebuise pînă la urmă să-i ia.

Toate acestea erau însă de domeniul trecutului și constituiau, desigur, aspecte deja cunoscute de miliția locală, colonelul realiza că bate pasul pe loc, pentru că de afacerile în curs, despre italieni, „grotă“ și prieteniile legate acolo Sile nu-și aducea aminte decît mărunțișuri. Da „la grotă“ fusese o dată doar, nu mai reținea însă pe cine cunoscuse, nu fuseseră oamenii pe care spera să-i întîlnească, adică *fii sau* fiice ale unor „tipi cu bani“; pe el ăștia l-ar fi interesat. Baragiu fusese un „pitecantrop fără imaginație“.

— Uite ce e, Sile! se hotărî Dumitrescu. Tu eşti un băiat isteţ, care ai ştiut să te fereşti pînă azi de-ncurcături mari, ca de foc.

Escrocul surîse flatat, dar deveni atent. Colonelul continuă domol, rezemat în spătarul scaunului :

— În ce-mi povesteşti acum însă, ai cam zbîrcit-o. Nu vrei să zici ce ştii că mă interesează şi-atunci eu.. să vezi cum aş putea să fac.

Sile nu mai zîmbea, tonul măsurat al colonelului s-ar fi spus că nu-i convenea defel ; asculta cu ochii mijiţi, privindu-l cam dintr-o parte.

— Aş putea să-ţi dau drumul. Prefăcîndu-mă că te cred băiat „curat" şi sincer, să mă las adică aparent prostit de tot ce mi-ai îndrugat. Şi peste-o oră şi ceva, la băruleţul pe care-l ştii, să vă luăm ca din oală, pe tine şi pe italienii cei drăgălaşi, care-ţi aduc „marfa".

Sile pălise, mîna ce se sprijinea de scaunul pe care şedea lunecă, fusese mai-mai să cadă jos. Despre italieni nu bănuise, desigur, că au aflat.

— N-am să mă opresc însă aici, continuă Dumitrescu. Şi să-ţi spun de ce nu. Cu tine, Sile, s-a încercat tot ce era posibil. S-au zbătut oamenii ăştia să te încadreze, ţi-au vorbit omeneşte, muncitorii de pe unde-ai fost te-au primit, tu ai spus-o, bine, chit că aveau şi ei sarcinile lor de plan ; pentru care luau bani, pentru familii. Nu le ardea, cinstit vorbind, să facă dădăceală cu tine. Drept mulţumire, ai încercat să-i fraiereşti, să-i atragi la jocuri de noroc, pe cîţiva i-ai păcălit deja, altora le-ai luat bani cu împrumuturi miloage şi-ai dispărut ca un om fără pic de onoare. Colegii mei de-aici te-au pus şi în discuţie în faţa muncitorilor, te-au apărat, să nu te scarmene

acolo, cum tare mă tem că ai fi meritat-o. Au încercat să te trimită și-n penitenciar, să te cuminţeşti, rezultatul a fost însă nul, nici „cura" aia nu ţi-a priit. Acum, eu îţi vorbesc, iar tu, în clipa asta, te gîndeşti cum să faci să nu te mai prezinţi la întîlnirea cu italienii, dar să nu pierzi totuşi afacerea, asta pentru că eşti parşiv şi vrei să profiţi de sinceritatea mea.

— Nu ! N-am să mă mai întîlnesc cu ei niciodată ! strigă Sile. Eram sigur din prima clipă, mi-a spus mie ceva c-au să mă vîndă macaronarii !

— Te-nşeli ! surîse Dumitrescu. Nu te-au „vîndut", dar italienii ăştia sînt „de comitet", din cîte ştiu. Luna trecută l-am anchetat pe unul, îl prinsesem cu marfa asupra lui şi cu încă ceva care nici el nu ştia că e în „marfa" aia. Mi-a mărturisit şi ce făcuse cu trei luni în urmă, tot, tot, deşi venise prima dată în România, de l-am întrebat eu la urmă, de ce mi-a spus atîtea, obosisem notînd. A zîmbit şi mi-a spus : „Domnule colonel, dac-aţi şti ce bătaie-am mîncat la început, cînd eram prost şi-o ţineam cu «nu ştiu, nu cunosc». Acum am învăţat. Cum mă prinde poliţia, spun tot frumos, de-asta o să se ţină seama"... Ei bine, Sile, nu mă-ndoiesc, italienii cu care te-ntîlneşti tu au să fie şi ei băieţi deştepţi. Ţie n-am să-ţi dau drumul azi, că tot nu te-ai mai duce la băruleţul acela, pe ei am să-i ridic însă, cu marfă cu tot, la ora stabilită, cînd te vor aştepta pe tine.

— Să nu faceţi asta ! sări de pe scaun Sile. Mă curăţă, dacă îi ridicaţi, iar eu nu-s acolo. Au să-şi închipuie că...

— Stai jos, linişteşte-te, n-au să te cureţe ! îl asigură colonelul, — că o să avem noi grijă de tine.

— Cît o s-aveți ? ! Aici e vorba de perspectivă, dom'ne colonel, observă Sile cu tupeu. Ăștia mă găsesc oricînd, mi-au pus-o în vedere, sînt sicilieni !

— Zău ? ! Nu te gîndiseși la așa ceva cînd ai intrat în combinație ? ! Sau ai crezut că cei din miliție sînt tîmpiți și au să te lase o viață să-ți faci mendrele cum vrei ? !

— Dom'ne colonel, vă rog ! izbucni Sile. E totuși vorba acum de viața mea ! Miliția trebuie să apere viața oamenilor ! își aminti Sile, luminîndu-se la față. Nu puteți face asta, sînt totuși cetățean român !

— Păi o să te apărăm, nu ți-am spus ! ? pufni Dumitrescu. Sau vrei să-i lăsăm pe-ăia să facă ce vor aici, la nesfîrșit, numai „ca să nu te stricăm cu ei" ? ! Nu, Sile, și așteaptă că n-am treminat. Ce-i mai nostim acum urmează !

— Vă promit că mă fac om ! imploră Sile. Amicii de afaceri se pare că-l speriaseră binișor, arăta sincer îngrozit. Jur pe viața mea că...

— Ai mai jurat, Sile, ai mai jurat. Nu ești om de onoare, n-am ce-ți face, cuvîntul tău ai dovedit că nu valorează doi bani. Așa că eu am să fac o notă, păru să încheie Dumitrescu.

Sile îl privea năucit.

— ...Ce să faceți ? ! întrebă el, crezînd că n-a înțeles.

— O notă. Scurtă, de vreo două pagini. În care am să înșir toate potlogăriile pe care le-ai făcut. Am să iau cu mine cîțiva din oamenii escrocați, de preferință din fabrica unde-ai lucrat ultima oară ; și-o să mergem în comuna în care ai familie și pe „iubita de inimă". Am să le citesc nota și-am să-i invit să te judece ei, de data asta, că al lor ești, de-acolo ai plecat, de ce să umblăm prin străini ? Și tu ai să fii

acolo și să asculți ce zic oamenii și maică-ta, că pîn-acum despre ce faci și despre motivul pentru care te-ai odihnit trei luni le-ai spus basme.

— Nu ! izbucni Sile, ridicîndu-se iar de pe scaun. Asta nu, domnule colonel, mai bine mă trimiteți în pușcărie !

— Fleacuri ! N-ajută, am constatat. Ai fost pe-acolo. Și ? Stai jos !

Sile Caraleț se așeză pierit pe scaun. Dumitrescu îl lăsă în paza unui plutonier, reveni peste zece minute, așteptă pînă ce subofițerul ieși, stabili sec :

— Sile ! După unii fac o greșeală, n-ar trebui, dar eu mai încerc o dată. Dacă și-acum ai să trișezi, s-a sfîrșit. Ți-o promit, și eu îmi țin promisiunile, să știi ! Ai aici hîrtie și-un pix. Scrii șmecherii prin care trebuia să plasezi marfa, „legăturile tale de afaceri", tăinuitori, intermediari, tot, tot. Nu povești, scurt, numele, porecla, unde poate fi găsit, ce rol joacă — sau a jucat — în învîrtelile tale. Pînă la unul mi-i dai, cu viața asta de băiat vesel, ai terminat-o de azi, definitiv ! Ești lăcătuș, de lucru pentru tine s-o găsi ceva în comuna aia de unde-ai plecat, am să te sprijin la angajare eu. În ce-i privește pe italieni, o să aranjăm treaba să nu te curețe ; în minuni de-astea mă mai pricep. Ai încredere în mine ?

— Da, zise Sile... În dumneavoastră am.

— Și-ai să scrii, fără să trișezi, în nici un fel, pe cuvîntul tău de onoare ? !

Sile ezita, spuse apoi mușcîndu-și buzele, să nu rîdă :

— Pe cuvînt de onoare, dar să știți că ăla nu face doi bani. La noi, schiță el un gest care părea să indice „branșa", se zice pe cuvînt de om. Pe cuvînt de om, deci. Chestia cu refuzul de data trecută... am ju-

cat-o așa, pentru cînd m-o prinde mai la colț... să-l mai duc o dată pe domn'maior, recunoscu Sile.

— Văd că lucrezi într-adevăr în perspectivă ! observă colonelul, întrebîndu-se cum de maiorul nu știuse argoul local. Ofițerii de miliție erau la curent, vrînd-nevrînd, cu mai toate expresiile „clienților" lor. Își aminti că Ene lucrase pînă nu demult în cu totul alt sector, asta era, se vede, explicația. Interesant și faptul că Sile avea într-adevăr „simțul perspectivei". Aspectul nu era de neglijat, infractorii ordinari erau lipsiți de așa ceva, gîndeau în prezent, trecutul și viitorul chiar pentru ei existau prea puțin. Da, nu era, *poate*, pierdut complet băiatul ăsta !

Sile luase în mînă pixul, Dumitrescu îl opri :

— Încă ceva, înainte de-a te apuca să scrii. E poate un fleac, dar... A dispărut o fată de-acasă. Una care frecventa și ea „grota" aia, spuse degajat colonelul, urmărindu-l însă pe Sile atent. Mirela Rădulescu o cheamă. Știi ceva de ea ?

*

— Alo ! Alo, nu întrerupeți, vă rog ! Victor ? ! Victor, m-auzi ? !

Nu distinse întîi, la capătul celălalt al firului, decît păcănituri repetate, apoi slabă, foarte slabă, vocea răzbătu pînă la ea :

— Foarte prost te-aud... Maria, uite de ce te-am chemat.

El ? ! De ce ? Înfrigurată, calmul ei admirat, perfectul echilibru de odinioară dispăruseră, Maria izbucni nervoasă, întrerupîndu-l, întrebînd, fără rost :

— Eu te-am chemat, Victor ! Mă chemaseşi şi tu ?
— Da, se auzi ceva mai bine vocea cumva nedumerită a bărbatului, a bărbatului ei. Victor ezita parcă, întrebă la rîndul lui : Mi s-a spus că nu se poate obţine legătura. Tu de ce m-ai chemat ?
— Aşa ! Aşa, voiam să ştiu cînd vii ! rîse Maria. Nu găsea acum, se gîndise bine, îşi construise cu grijă, aşteptînd să primească legătura, toate frazele ce ar fi vrut să i le spună, totul cît mai iscusit, cît mai imposibil de înţeles de către „altcineva care ar fi ascultat convorbirea" ; ce idioţenie de care îi venea să rîdă ; — descoperea dintr-o dată că nu mai ştia, nu-şi mai amintea nimic. Victor răspunse nehotărît, se aşteptase probabil la o altă întrebare :
— Maria... Asta... asta depinde de multe... Ce mai e pe-acolo ? ...Ai mai lucrat ?
Care erau acele „multe" de care depindea dacă el avea să vină ? ...Să vină, desigur, mai devreme sau mai tîrziu ! Ce s-aştepta să fie pe-aici, cum să nu mai lucreze ea ? A, de proiect era vorba ?
— Sigur ! zise Maria înviorată. La M-3 ? scăpă ea. Se-ntrebă repede dacă nu greşise spunînd măcar şi numele acesta. Da, ceva am mai lucrat. Te-aşteptăm pe tine. Cînd vii ?
— Se-aude mai bine acum, constată parcă pentru a ocoli un răspuns Victor.
Se-auzea într-adevăr bine, distingea tonalităţile vocii, timbrul cunoscut al lui Victor, nu se putea să nu fie el, i se spuseseră prostii. Maria insistă deci :
— De ce spuneai că depinde ?
— Maria, nu pot vorbi... prea mult ! sublinie Victor, sensul era clar, „prea multe nu-mi pot permite să-ţi spun". Aceste „mult" şi „multe" reveneau mereu, în ciuda faptului că-şi puteau spune atît de

puţin. Vreau să ştiu doar, de-asta căutasem eu să-ţi telefonez, să ştiu dacă... în ultimul timp... zise rar, cu o concentrare deosebită Victor, încercînd, dincolo de cuvinte, să-i transmită cu totul alt mesaj, cu încrederea că ea îl va înţelege. Dacă în ultimul timp, reluă el, ţi-ai făcut... ai făcut ceva, ai scris... despre ce vorbeam înainte, ştii la ce mă refer !

Nu, totuşi nu înţelegea, nu pricepea încă nimic, i se părea totul un dialog absurd. Tăcu chinuită, simţind în mod straniu că ceva plutea în aer, ori se acumula în blestematul de fir, că o ameninţa, nevăzut, un pericol. Victor limpezi, cu inima îndoită cumva, pe un ton mai net :

— Maria, am văzut aici... nişte mîzgăleli... Pe aceeaşi hîrtie, sublinie el din nou, ca cea pe care-mi scriai... pe care mi-ai dat tu scrisoarea aceea, cînd ne-am cunoscut. O filă era. O filă şi jumătate ; pe verso adică. O copie de fapt.

Simţi în clipa aceea că se prăbuşeşte ; că se ducea mereu, într-un hău. Aceeaşi hîrtie cu... da, *era* aceeaşi hîrtie, cu mici haşururi, o filă şi jumătate, numai că nu nu era posibil, exclus să fi ajuns totuşi hîrtia aceea la Victor, acolo, în străinătate deci, nu, nu se putea, pentru că Dănăilă i-o dăduse înapoi !

Copia ? ! „Copia“ spusese Victor. Ce fel de copie ?

— O filă şi jumătate ? făcu pierită Maria. Nu se poate !

— Dacă nu se poate, e bine, zise uşurat Victor. Şi eu mi-am închipuit că e, că era... o hîrtie care semăna ! Dar că nu, nu era aceeaşi hîrtie, înţelegi ?

Voia să spună, *spera* acum că nu era scrisul ei, credea asta !

— Stai puţin, Victor ! Stai puţin !

— Da... Ce s-a întîmplat ? se interesă pe alt ton, îngrijorat, bărbatul.

Maria întrebă cu senzaţia că mergea pe o sîrmă foarte subţire, întinsă undeva sus, sus de tot, deasupra oraşului :

— Au ajuns... hîrtia aceea a ajuns ?... Nu ştiu cum să spun, Victor, nu ştiu, nu mai înţeleg nimic, nu trebuia ! Eram convinsă...

De ce era convinsă de fapt ?

Totul începea să se învîrtească, gîndurile, întrebările, să se întretaie cu o iuţeală nebună, *era chiar convinsă ?!* Nu, minţea, se minţise, bănuiala începuse să se strecoare din clipa cînd Dănăilă îi pusese în mînă, îi restituise hîrtia scrisă de ea. De ce i-o dădea, din moment ce era „un corp delict", nu ?, atît de important, esenţial, hotărîtor, pentru proces ; el îi explicase asta, de ce i-o restituise atunci, nu înţelegea... Dacă nu cumva... *doar pentru a o linişti.* De ce dispăruse „Dănăilă" acela ?! de ce-i spusese că abia peste cîteva zile o va căuta din nou ?! cine era Dănăilă şi ce făcuse, dînd hîrtia aceea, ce-i făcuse ea lui Victor ?! Dumnezeule !

— Vino, vino acasă, te rog ! izbucni Maria, simţind că o podidea un hohot de plîns, că pierduse, risipise, prosteşte, tot. Strigătul scurt, stupefiat, speriat, dezgustat al bărbatului o făcu să priceapă că el înţelesese :

— Maria !

— Da, Victor, da ! scînci ea cuminte.

Vocea de la celălalt capăt al firului întrebă acum cu o consternare împinsă dincolo de limite, ca şi cum omul care vorbea primise vestea că Pămîntul „s-a oprit de ieri din învîrtirea lui".

— Maria, ai scris... ai scris tu pe hîrtia aceea ?!

Și convorbirea aceasta se-nregistra ? Probabil. Era poate singurul adevăr spus de Dănăilă, de acel fals Dănăilă ; se-nregistra desigur. Victor poate nu știa asta, sau știa ? Ea cum și ce să-i spună și, dacă nu-i spunea, cu cît era mai rău, mai grav, ori, dacă-i spunea, cu cît era mai bine, ce înțelegea el prin „depinde de multe cînd vin", ce trebuia să-i răspundă, Doamne, și cum ?!

— Victor, nu știu, nu pot să-ți spun nimic ! Am bănuit doar, cînd cineva am văzut că... Cineva mi-a dat înapoi, înțelegi, de dat mi-a dat înapoi scrisoarea, nu scrisoarea, hîrtia aceea, dar... N-ai cum să-nțelegi !...

— Maria... Cum ai putut face asta !? rosti moale, rătăcită, uluită, vocea lui Victor.

Ea izbucni în plîns, disperată, neînțelegînd realmente cum putuse, cum de putuse să fie atît de proastă :

— Nu știu, Victor !... Nu știu, n-am cum, n-am cum să-ți explic prin telefon ! Nu pot !

— Liniștește-te ! se auzi acum glasul bărbatului. Foarte bine se auzea, devenise calm dintr-o dată, hotărît, hotărît la ce ? Cum, în ce împrejurări îi fusese pusă lui în față copia aceea ? Banda cu discuția lor telefonică... și ea avea să fie folosită ? Era suficient de clară totuși, nu ?! Liniștește-te, repetă Victor, nu s-a întîmplat, auzi, nu s-a întîmplat nici o nenorocire ! silabisi el apăsat.

— Nu, Victor, nu ! se agăță de vorbele acelea Maria. Nu, sigur că nu s-a întîmplat. Cînd vii, Victor, cînd vii ?!

— Mîine ! se auzi din nou slab și depărtat. Mîine, azi, în noaptea asta, dacă pot ! Cu primul avion sînt acolo !

Cum adică *„dacă pot“ ?!* Cum adică ?

— Nu te nelinişti, Maria, nu-i nimic grav ! Mîine sînt acasă, vom vorbi atunci ! decise fără drept de apel bărbatul şi se auzi ţăcănitul ucigător, — receptorul fusese pus în furcă.

— Victor ! Victor !! ţipă Maria, însă nu se mai auzea nimic. Totul era liniştit şi gol în jur, în mintea ei, ba nu, telefonul sună. Vocea femeii, a centralistei, o anunţă ceva, despre durata convorbirii, ţăcănitul se repetă, ea simţea însă că nu mai putea nici să plîngă.

De ce să plîngă ?... La ce ajuta... să plîngă, cu sughiţuri, cu icneli, ca eleva aceea de şcoală, dintr-o anchetă radio, eleva cuminte pînă atunci, care mersese acasă cu primul necunoscut întîlnit pe stradă, fusese violată, de nu mai ştia cîţi „prieteni“ ai animalului acela şi plîngea, sfîşietor, ei şi ?! Conştientă — pentru că totuşi părea o fiinţă inteligentă şi sensibilă, ei şi ?! — că niciodată, nicicum, prostia ei şi... fapta aceea nu aveau să i se şteargă din minte.

Prostia în primul rînd, nu ? Ca şi prostia ei de-acum, care răsturna totul ca într-un joc de oglinzi ! De cînd se ştia i se spusese, taică-su, profesorii, toţi îi spuseseră că e o fiinţă inteligentă, o „femeie superioară“, ph ! nici prietene n-avea, n-avusese, nicicînd, i se păreau toate, toate colegele mediocre, meschine, zăpăcite, copilăroase, proaste ca nişte gîşte, prea proaste pentru ea, nu ? Colega şleampătă şi obeză era şi ea proastă, nu ? Colegii care se interesau cu o pasiune şcolărească de reviste sexi, de meciuri de fotbal, de măruntaiele automobilelor, toţi erau proşti, nu ? Dar de... vîndut, *de vîndut*, da, ea îi vînduse ! M-3 nu era doar al ei, nici măcar al lui Victor

și-al ei, încă cinci oameni „mărunți", mediocri, cu studii la „f. f." munciseră la acel proiect, pe care ea...

Ochii i se opriră pe o schiță de portret ; al Mirelei. Făcută de-un puști... de care avusese impresia la un moment dat că Mirela era îndrăgostită. Dar care... „a preferat să fugă cu girafa mea de prietenă !" o auzise pe Mirela spunîndu-i, aparent detașată, lui Victor. De ce mai păstra totuși, de ce mai păstra Mirela portretul făcut de el, dacă se simțise... *trădată* ?

Victor ! Avea să-i poată ierta Victor vreodată trădarea asta ?! Și dacă el ar fi iertat-o ? Undeva exista totuși, desigur exista, un Dănăilă, *adevărat*, venise doar cîndva, zicea colegul acela al ei, și discutase cu directorul, da, exista Dănăilă, și avea să afle Dănăilă, dacă nu aflase deja, avea să ancheteze acum...

Mirela ? Mirela n-avea să i-o ierte. Dacă lumea-ntreagă ar fi iertat-o, ceea ce nu era cazul, dar Mirela nu ! Mirela simțise — cine știe, cu un instinct de adolescentă, — simțise poate, că se strecurase între ei, în familia lor, că avea să facă... ce făcuse azi, să acopere de noroi adică, să-l tîrască prin anchete pe Victor, pentru...

Dricarii ! Revăzu deodată, fără să înțeleagă de ce, fețele acelea rînjitoare, dezgustătoare ale dricarilor, se tocmeau negustorește, cu ea, care nu mai avea nici un leu, pe stradă se tocmeau, pretinzînd „să le mai dea ceva, că plouase", asta ca să nu lase cosciugul în drum... Chipurile lor creșteau, se deformau, neverosimil, rînjeau și-acum...

O halucinație, desigur, e obosită. Da, obosită. Prea obosită, *nu e nimic grav*, așa spunea Victor, nu ? Nimic grav, trebuie să fie lucidă, ea a fost, *întotdeauna* a fost o ființă lucidă, s-a acumulat doar oboseala, din ultimele luni, oboseala, și tracasările, și

singurătatea, şi... De ce n-avea ea în definitiv pe nimeni, nici o prietenă ?

Asta nu ! N-avea şi gata ! N-avea şi basta, ce-i trebuia, la ce i-ar fi servit s-alerge, să bocească acum, pe umărul prietenei, căreia să-i spună *ce* ? ! Prietenă care să facă, după spovedania ei, ce ? Pe umărul „bunei ei prietene, Mireluş" poate ar fi trebuit să plîngă ? *Ce* ?! Ziua cînd se vîrîse între fata asta şi Victor ?!...

În portretul abia schiţat, din cîteva linii doar, Mirela surîdea îngereşte.

Şi colegii ei, colegii de uzină, cînd aveau să afle, pentru că de aflat, aveau să afle, urmau să surîdă ?... Tot îngereşte ?!

Şi Victor... Victor pe care-l iubea, pe care-l iubea pentru că nu se temea ! nu se temea că, aşa cum i se prezisese, „cineva avea să-i dea pînă la urmă lovitura", pentru că, dintre toţi oamenii pe care-i cunoscuse, era singurul... el, omul aparent liniştit, aproape timid, era... *fusese* singurul pînă atunci, pînă azi, care, prea stăpîn pe meseria lui, spunea, oricui, în faţă, ce-avea de spus, oricine-ar fi fost acel cineva !... Cum îl împachetase în trei fraze pe imbecilul de la minister ! Despre care toţi ştiau că plutea în viaţă călare „pe-o relaţie"... dar pe care doar Victor... îl dăduse pur şi simplu afară din laborator !

Iar lui Victor, uite că nici imbecilul acela cu care se certase, nici alţii... *Ea* fusese cea care-i „dăduse lovitura", ea !

IX

PENTRU A PUTEA PLUTI LIN, SFIDÎND ÎNALTURILE ALBASTRE

— Asta e adresa profesorului, zise Ene. Vă rog să mă iertați că nu vă însoțesc, dar...

— Vezi-ți de treabă, mormăi Dumitrescu. Supravegheați operația lui Sile cu italienii cu mare grijă, nu arestați azi pe nimeni. Filiera o aveți acum, îi ridicați frumușel, numai după ce intermediarul al doilea va prelua marfa de la cel căruia i-o va preda Sile. Și numai după ce au scos în vînzare primul casetofon.

— Am înțeles.

— Aș paria că italienii ăștia vor investi banii pe care-au să-i ia de la Sile în icoane sau argintărie. Lasă-i să cumpere. Dar vorbește cu colonelul Ștefănescu de la București. Spune-i că l-am rugat să se ocupe de ei foarte discret, pînă la graniță ; să vedem și noi ce relații mai au și cum procedează, înainte de-a-i caza. A, să nu uiți ! Adu-mi aminte să-i telefonez primăriței din comuna unde-o să se stabilească Sile. Zic să-și facă acolo condamnarea prin muncă, dacă atît cît a lucrat la ei a fost om. O să mă-njure, poate, primărița, dar o cunosc ; a strunit pramatii mai mari ca acest Caraleț. Și dac-am s-o rog, n-are

să bată toba-n sat despre cauza întoarcerii „fiului risipitor".

— Credeți ? se îndoi Ene.

— Da. În ciuda a ce se spune, femeile sînt mai discrete decît bărbații, dacă știu că au pentru ce. Iar asta-i o femeie deșteaptă și de inimă ; cu care, eu cel puțin, m-am înțeles, într-un caz mai complicat, din două vorbe.

— Totul ar fi în ordine ! mormăi Ene. Părea să știe el ce știe. Numai că, vedeți... Mi-e c-o să se sperie, i-am mai trimis acum patru zile o perlă de-asta. Adică am anunțat-o că va veni acolo pentru reintegrare, dar...

— Dar ce ?

— Nici n-a ajuns în comună. A sărit ca un cascador din mașina miliției și s-a agățat de-un tren. Nici azi nu știm unde-o fi.

— Ei, Sile are să se prezinte ! zise Dumitrescu. Și oricum, în meseria noastră, ca și-ntr-a ei, totul e să nu te sperii. Și, cît se poate, să-ncerci ! Merită !

Un ceas mai tîrziu, colonelul băuse o vișinată și-o cafea turcească excelentă și se simțea într-un cuvînt teribil de bine în compania fostului profesor de chimie al Mirelei Rădulescu. Omul mai avea un an pînă la pensie, era văduv de mult. Își rînduise gospodărește casa bătrînească și curticica flancată de liliac și măceși, prispa era invadată și ea de mușcate ; un cadru idilic, pe care Dumitrescu se întrebă dacă el avea să-l apuce vreodată ; de visat îl visa de mult.

— Vedeți, mie copiii mi-au spus de cînd mă știu „Molia de chimie", mărturisi dascălul bine dispus, poate și sub imperiul celor trei păhărele de vișinată pe care le sorbise. Colonelul îl cercetă printre gene și nu reuși să-și dea seama de ce-i dăduseră o ase-

menea poreclă. După el, bătrînelul aducea mai degrabă c-un şoricel simpatic, scos parcă din desenele cărţii „Alice în ţara minunilor“, — la copii, acasă, văzuse aşa ceva. În tinereţe, da, poate atunci, omuleţul acesta, acum cărunt, o fi fost cam spelb, iar puştii...

— Sînt o molie într-adevăr, un individ insignifiant, mărunt, depăşit de evenimente, de cunoştinţe chiar ! Dac-aţi şti cît învăţ, să nu rîdeţi, dar trebuie să tocesc, eu mai întîi, anumite noţiuni, uneori lecţii întregi pe care le predau. La vremea mea, ehehe ! altă fizică şi chimie se preda, totul era atunci simplu şi clar.

— E foarte bine că sînteţi preocupat să vă pregătiţi ! încercă Dumitrescu să intervină. Dascălul căpătase o dispoziţie straşnică de vorbă, de confesiuni chiar, îi mărturisise şi cum încercase una din elevele lui să-l seducă, pierzînd însă pentru asta o prinsoare, „săraca“, el nu mai putea fi sedus. Intra însă acum cu digresiunile lui într-un domeniu mai grav, mult mai grav şi mai vast, iar colonelul n-apucase încă să amintească numele Mirelei Rădulescu. Intuitiv, simţea totuşi că, în mod bizar, pătrunderea în acest univers al bătrînului îi era nu numai plăcută, ci şi absolut utilă. Simţea că e necesar să asculte, din cînd în cînd, aparent fără rost, „să stocheze informaţie balast“ ar fi spus poate Magda ; niciodată nu ştiai însă cînd îţi poate fi de folos să posezi nu atît date exacte, nu „informaţii certe, care se puteau introduce în sistemul binar“ — cum explicase cîndva tot Magda, la un fel de lecţie „sui-generis“ în care-şi *propusese să recicleze sistemul de utilizare a cunoştinţelor* serviciului. Nu asta însă, *atmosfera* mai ales era important „s-o respiri“, să ştii ce poate fi în

mintea unui om în pragul pensiei, ca și în capul cît mai multor oameni. Pentru a înțelege și a acționa eficient, era indispensabilă această cunoaștere... sufletească, în primul rînd, care... dracu știe dacă vreodată avea să poată fi „implementată în sistemul binar“ !

— E musai să fiu pregătit, n-am încotro ! exclama profesorul. Ăștia te-ntreabă ! Unii din găligani, ce-i drept, habar n-au, nu le pasă, au aflat că sîntem noi criticați, dacă-i lăsăm repetenți, și, pe chestia asta, nu-nvață nimic, nu-și dau seama că pe ei se păcălesc, nu realizează ! Alții însă știu mai mult decît e scris în manuale ! Mai ales cei ce se pregătesc pentru admitere, te distrug cu întrebări, citesc tot felul de publicații, se fac uneori că nu pricep, îți întind adevărate capcane și ai sfîrșit în ochii lor, dacă te prind că „ești pe dinafară“ !

Dumitrescu descoperea că trebuie să fi fost un mic război tacit în lumea aceea bănuit pașnică, între bătrînii profesori, care ajunseseră să împrumute unele expresii din argoul elevilor lor și dracii care deschiseseră ochii pe televizor. Cum se făcea totuși — stupid lucru — că aceste minți agere capotau atît de lamentabil uneori, în contact cu un Ander Garan sau Sile Caraleț ?!...

— Întîmplător am fost un om preocupat, toată viața am fost preocupat de noutăți, am vrut să fac cercetare la viața mea, confie bătrînul. N-am izbutit, șopti el cu liniște acum, poate n-am avut tăria, poate n-am avut șansa, că-n viață, orice s-ar spune, trebuie să mai ai și noroc. Și să mai ai și cine să te sprijine, să te orienteze la timp, să nu te lase să te înfunzi pe un drum sterp ! Cînd am venit în orășelul ăsta, un orășel era pe-atunci, necăjit, amărît de tot...

— Iertați-mă că vă-ntrerup ! interveni Dumitrescu. Simțea că nu trebuie pierdut totuși momentul s-aducă vorba de Mirela, din investigațiile sumare făcute de colegii din localitate aflase că tînăra fusese o elevă foarte bună, așa că plasă meditativ: Apropo de ce spuneați, îmi închipui că, dincolo de ștrengăriile, mai mici sau mai mari...

— Ștrengării ?! Pun la cale adevărate farse uneori, măgarii ! izbucni dascălul aprinzîndu-se. Dacă am să vă povestesc ce au fost în stare să-mi facă...

— Dar cred, nu se lăsă Dumitrescu, cred că vă dau și satisfacții ! Unii dintre ei. Că descoperiți și talente, viitori cercetători, poate, pe care aveți bucuria de a-i îndruma.

— A, da ! Păi asta e... lumina în meseria noastră, să știți ! Că altfel... Altfel n-ai supraviețui ! Foști elevi de-ai mei au ajuns departe, citesc despre ei uneori, studiez ce publică. Unii, rar de tot, mai vin pe-aici și-și amintesc... asta și mai rar, de mine.

— În fiecare promoție aveți astfel de tineri ? În ultima, spre exemplu, ați avut ?

— În ultima ? Am avut chiar un mic fenomen ! O fată foarte bună, isteață, isteață și la năzbîtii, dar mai ales la carte ! E drept, a avut și din familie ajutor, părinții sînt cercetători, amîndoi. Rădulescu îi cheamă ; lucrează aici, în oraș. Spun, a avut și-n familie mediul prielnic necesar, asta contează mult, dar are și-un cap de-a dreptul excepțional.

În ce privea mediul prielnic din familie, optica Mirelei părea să fie alta, bucuros însă că intrase în sfîrșit în subiect, Dumitrescu insistă :

— Credeți deci că... fata asta, să spunem, va ajunge, în mod cert, o cercetătoare de valoare ?

— În mod cert ? A, nu ! Asta nu poţi afirma niciodată ! E de altfel foarte greu să ştii ce-i în mintea copiilor ăştia minune, pentru mine, cel puţin, ei sînt nişte „necunoscuţi" ! Fiind foarte inteligenţi, recepţionează viaţa probabil altfel decît ceilalţi şi uneori asta... Ca să înţelegeţi mai bine... Uite, acum doi ani, am avut în promoţie două eleve extraordinare, eram convins că vor deveni adevărate somităţi, n-au reuşit însă măcar să intre într-o facultate !

— Cum aşa ?!

— Şansa ! Ori neşansa ?! Tot mai puţin, dar şansa asta acţionează încă, ce să-i faci !? Una din cele două, o fată frumoasă, talentată, n-a dat măcar examen de admitere ! Era dintr-o familie cu foarte mulţi copii. A plăcut-o un popă, din comuna ei, dacă l-a plăcut şi ea sau nu, nu ştiu, vorba e că a devenit „coana preoteasă"; pune acum murături. A doua a picat pentru o zecime de punct, media de intrare era peste nouă ! Nereuşita a năucit-o. Toţi pînă atunci erau convinşi că va izbuti, dar a ratat, s-a-ncurcat cu nişte pierde-vară pe la Bucureşti. Nu mai ştiu nici ai ei pe unde e şi ce face ! Culmea-i c-au intrat alţii, la aceeaşi facultate, alţii ce nu sclipiseră niciodată prin nimic, pe care părinţii i-au pompat însă cu meditaţii ! I-au dopat, pur şi simplu ! Cel mai grav ştiţi ce e ?

— Nu, recunoscu gînditor colonelul.

— Că ei au intrat în facultăţi pentru care n-au aplicaţie, nici tragere de inimă, e o dramă a lor ! Vor plăti, poate toată viaţa, e din ce în ce mai greu să te menţii într-o meserie care nu te pasionează. De-aici apar nevrozele, inadaptarea socială şi celelalte, să ştiţi ! Că au ocupat locurile altora e mult mai trist ! Mai cumplit însă e pentru cei ce sînt încă

în liceu și află că se-ntîmplă de-astea !... E demoralizant, înțelegeți ?! La 16, 17 ori 18 ani descoperi deja... că sînt căi ocolite, mai scurte decît linia dreaptă, deși, în toată școala, ai învățat că...

Telefonul întrerupse pledoaria dascălului, bătrînul se ridică, se scuză, intră în casă și reveni peste un minut, total nedumerit :

— Pe dumneavoastră vă caută. O fată. Magda a spus doar că se numește.

Cum îl găsise și-aici ?! Dumitrescu avu însă doar puțin mai tîrziu altă surprinză, cînd auzi glasul cunoscut spunînd răspicat, concis, în maniera pe care Magda și-o însușise în ultimul timp, o împrumutase chiar de la el :

— Sînt în oraș, am venit cu mașina, trec să vă iau peste cinci minute. Am motive să cred că trebuie să ne grăbim.

*

Melodia îndrăcită se întrerupse brusc. Se derulase pînă la capăt caseta. Mirela aruncă revista, se ridică de pe sofaua unde stătuse ghemuită, opri casetofonul, alese două pahare înalte, în care începu să amestece sucuri de fructe și rom.

Ander Garan rămăsese pe perna mare, așezată direct pe podea, cercetă cu priviri de cunoscător picioarele perfecte ale tinerei, care scormonea acum în vasul plin cu cuburi de gheață.

— Ce te uiți așa ?

— Știi că ești superbă ? lansă pe un ton admirativ Ander Garan.

— Mi-ai mai spus ! se strîmbă Mirela ; vocea părea sincer agasată.

Ciudat, n-o agrea pe maică-sa vitregă, dar... preluase, de la ea, în mod bizar, acea oroare pentru complimente, fapt cu totul rar la femei !

— Vrei chiar să te măriţi cu Dan Cristescu ?

— El vrea ! clarifică Mirela, veni cu paharele, îi oferi unul, se instală pe altă pernă, alături de el, îl asigură : Nu-ţi face griji pentru soarta mea, n-o să devin o gospodină grasă şi econoamă, n-am şanse !

— Cum asta ? se interesă Garan amuzat.

— El are o groază de datorii, eu abia încep facultatea: *Dacă* voi reuşi la admitere ! sublinie Mirela. Să stăm într-o casă cu maică-sa, care-i puţin sonată, n-am nici un chef, mi-ajunge maică-mea pîn-aici ! încheie ea indicînd cu mîna un fel de limită deasupra creştetului.

— Mi-ai spus că ai o mamă vitregă, nu nebună.

— E... ceva mai rău decît dacă ar fi nebună, explică Mirela. Sorbi din paharul înalt, ceva nu-i plăcea, se vede ; se ridică, reveni cu două paie, pe care le aruncă în pahare cu mişcări experte.

— Taică-tu, măcar, te iubeşte ?

— De ce te interesează ?

— Mă gîndeam, justifică Ander Garan, poate ţi-ar da el bani, să vă faceţi o casă.

— Tata ?! Pe naiba ! pufni Mirela. Zice să mă mărit *după* ce-mi termin facultatea ! Parcă el aşa a făcut !

Cel mai bun lucru cu care ar fi trebuit să demareze fata asta ar fi fost să devină barmaniţă ; băuturile le prepara excelent. Garan zise însă pe un ton de reflexie :

— Cred că are dreptate taică-tu...

— Probabil ! admise Mirela. Dacă nu m-ar fi „conceput“ atunci cînd avea 18 ani, nu i-aş strica acum viaţa. La noi în casă e un permanent război civil. N-am idee de ce, dar nu ne-nghiţim una pe alta. E singurul motiv, de fapt, pentru care mi-ar place să dispar din „viaţa refăcută“ a tatii.

— Dacă vrei, dacă ar vrea şi Dan, bineînţeles, v-aş putea plăti eu... cum se cheamă asta ? Primele rate ale unui apartament.

Constată că Mirela rămăsese uimită, îl privea cu ochi mari şi atenţi. Ander Garan se întrebă dacă nu mersese prea departe, prea repede, ori dacă, din contră, nu găsise, în sfîrşit, un drum pe care-l căuta de mult.

— Vrei ?! întrebă el simplu, apucă umerii Mirelei cu un braţ şi o scutură puţin, parcă pentru a o scoate din starea de consternare.

Mirela nu reacţionă, nu încercă să se desprindă ; întrebă ridicîndu-şi sprîncenele frumos desenate :

— Şi-am trăi, după aceea, într-o fericită tripletă?

— Ţi-am cerut vreodată aşa ceva ? se supără Garan, întrebîndu-se dacă nu greşea totuşi, luînd prea în serios promisiunea făcută. Jocul era însă ăsta, trebuia s-o determine pe Mirela să calce „convenţia“ lor. Asta avea să urmeze ? Sub braţul lui, umerii fetei rămîneau nemişcaţi, nu schiţau nici un gest de împotrivire.

— Mă-ntreb... De ce nu-mi ceri niciodată nimic, silabisi Mirela. Sorbea nevinovată din pahar cu paiul. El motivă strîngînd însă şi mai tare umerii puştoaicei :

— Mi-ai spus să jucăm „cu cărţile pe faţă“ de la început ! „Nu-mi ceri nimic, nu-ţi cer nimic !“

— Numai că tu îmi tot dai ! observă Mirela. Sorbi din nou, se desprinse cu o mişcare liniştită de el, îl privi cu atenţie, completă : Şi mă-ntreb de ce !

— Vrei chiar să ştii ? surîse Garan şi improviză repede, cu talent, — poveştile scoase din mînecă nu-i creau niciodată probleme : Ei, bine, am avut o soră. Era cam tot de vîrsta ta, cînd s-a înamorat de-un pîrlit. Tata avea ceva bani, n-a vrut să le dea însă nimic. Romeo ăla al soră-mi lucra la un calculator. A făcut o escrocherie inginerească, s-a umplut de bani. Numai că l-au prins. A încercat să fugă, a tras cîteva focuri de armă, cu gînd să-i sperie, numai că poliţiştii l-au împuşcat. Soră-mea s-a otrăvit, încheie Ander Garan întorcîndu-şi privirea, pentru a stabili ce efect produsese. De regulă, la femei, istorioare ca asta prindeau, începeau să ceară imediat amănunte.

— Nu-mi spuseseşi că ai avut o soră ! remarcă doar Mirela şi nu părea impresionată defel.

Da, altă generaţie, alt gen decît Serena, dracu le mai înţelegea.

— Nu ţi-am spus încă multe ! rîse Garan. Dincolo e o viaţă cam dură. Dacă n-ai bani, mai ales la început! Şi... nespus de tentantă !

— De ce nu i-ai ajutat tu, Tedi ? Pe soră-ta şi...

— Asta era acum patru ani ! Pe timpul ăla eram tot un pîrlit ca şi ei.

Mirela se întoarse, se sprijini cu braţul pe marginea canapelei, îl studia ca pe un exponat.

— Iar acum eşti un tip plin de bani ?

— Şi-asta se-ntîmplă în „Occidentul descompus", rîse Ander Garan. Să te umpli de bani, dacă eşti întreprinzător.

— Atît de plin de bani, îşi continuă gîndul Mirela, încît nu prea mai ai ce face cu ei ? Şi eşti gata să

comiţi un gest magnific şi să ne plăteşti... ratele la casă ! ?

— Cu împrumut, proastă mică ! preciză el, dădu paharul peste cap, adăugă : Sau, dacă vă hotărîţi să veniţi cu mine, tot cu împrumut v-aş da o sumă de bani, cu care să începeţi ceva.

— Ce ?

— Sînt mii de afaceri cu care poţi porni, totul e să nu alegi una falimentară sau... care să te ducă după zăbrele.

— Pari destul de priceput în treburi de-astea ! constată Mirela, depuse paharul gol pe măsuţa de lîngă ei, întrebă : Fleţul de Dan crezi că ar veni ?

— Pe el îl preocupă dacă tu ai veni ! rîse Garan. Eu nu mă bag, nu m-amestec, nu vreau să influenţez pe nimeni. Bani sînt dispus însă oricînd să vă împrumut. Poate judec greşit, dar mi se pare că, acolo sau aici, dacă n-ai bani la început, nu reuşeşti să te descurci nicicum. Într-o situaţie sau alta, important este deocamdată...

— ...Ce ?

— Să nu prea mai veniţi pe-aici ! preveni Garan cu un aer preocupat. Se ridică şi îşi puse un pahar de coniac. Încheie : I-am spus lui Dan deja, trebuie să înţelegi şi tu.

— De-asta n-a apărut azi ? De ce ? făcu Mirela nedumerită.

— S-ar putea, spuse Garan rar, ca cineva să nu vadă cu ochi tocmai buni prietenia noastră. N-ar pricepe-o nicicum.

— Cine ?

— ...Nişte băieţi cu cravate ! zîmbi el. Sînt foarte convinşi că între un bărbat şi-o femeie nu pot exista decît relaţii amoroase ; ori altceva şi mai rău. Mă-n-

treb ce le-ai zice dacă, plecînd astă seară de-aici, te-ar duce undeva şi te-ar chestiona în legătură cu mine.

— De ce să mă chestioneze ?

Aici ceva nu era în regulă. Reacţia Mirelei ar fi trebuit să fie alta ; întreba cînd ar fi trebuit să răspundă, întreba prea des. Orice pui de femeie trebuia să fi înţeles exact despre ce era vorba ; naivitatea i se păru deodată jucată.

— Ce le-ai spune ? insistă Garan.

— Habar n-am ! ridică din umeri Mirela. Mă tem însă că ai dreptate, stabili ea, privind paharul în lumina slabă. Adăugă scăzut : Da, n-am să mai vin pe-aici. N-am chef să fiu întrebată de „băieţii cu cravate". Nimic ! Nici să ajungă la urechile scumpei mele mame cine ştie ce ! Sînt sigură, ohoho !... că ar înţelege şi mai puţin !

Sări de pe pernă, mişcările îi rămăseseră precise, îşi căută poşeta, hotărîtă, pe cît se părea, să plece.

— Hai, nici aşa ! zîmbi Ander Garan.

Mirela îşi descoperise poşeta, o aruncă pe umăr, spuse cu o notă gravă, privindu-l în ochi :

— Ba da. Ai dreptate şi-acum. Tu ai dreptate, din nefericire, întotdeauna ! De mîine trebuie să mă apuc oricum de toceală. Ai fost un prieten adevărat, de care îmi voi aduce aminte cu plăcere, nuanţă cu o voce scăzută Mirela. Dar e mai bine, mult mai bine să ne oprim aici !

— Nu fi caraghioasă ! îngăimă el repede. Reacţiile bizare ale fetei ăsteia îl uimeau o dată în plus, tonul ei fusese prea ferm, vru să mai adauge ceva, soneria se auzi însă în aceeaşi clipă. Şi observă că Mirela tresărise. Ce-i cu tine ? Te-am speriat ?

— Cine-o fi ? şopti fata.

Poliţia o înspăimînta chiar atît de mult ? Greşise el ceva ? Mai avusese în viaţa ei de-a face cu „băieţii cu cravate" ?!

— Serena, probabil ! spuse liniştit Garan, merse la uşă, deschise, în cadrul ei apăru însă un bărbat smolit şi mărunţel, alături de care se zărea o siluetă ce abia se ţinea pe picioare.

Branea era. Într-un hal care depăşea toate aşteptările.

Ochii beţivului se deschiseră, prima întrebare fu gîtuită, de-o icnitură prevestitoare de ceva tare neplăcut :

— Unde-i baia ?

Ander Garan îl apucă de braţ, îl conduse repede în baie, tocmai la timp, auzi imediat zgomotele caracteristice ; idiotul băuse iarăşi de trei ori cît putea duce, şi-asta începea să fie periculos. Ianis Torgen avea dreptate, era timpul să-şi cam încheie treburile aici.

Omul smolit aştepta în hol. Mirela nu apăruse din camera de zi. Garan întrebă, încercînd să ia un ton degajat :

— Sînteţi un prieten ?

— Al ăstuia ?! făcu omul ca şi cînd s-ar fi simţit acuzat de complicitate la o crimă. M-a ferit Dumnezeu ! Sînt şofer de taxi, dom'ne. Nichipercea mi l-a scos în drum pe beţivul ăsta, iertaţi-mă, dacă vi-e rudă, dar... Mi-a zis că n-are un ban, că i-au oprit şi buletinul la restaurant, cînd l-au dat afară. Dom'ne, vă zic, fără supărare, dacă nu vă găseam acasă, eu la miliţie îl duceam... Sînt şofer bătrîn, am mai văzut beţivi, dar...

— Cît datorează ? îl opri Garan. *Părea înveselit*, în ciuda situaţiei ; se gîndi de cît de puţin putea depinde totul. Odată ajuns la miliţie şi luat la între-

bări, cine putea ști ce era în stare să spună Branea, în halul în care era. Da, trebuia s-o șteargă din România.

— Mie cursa, adică doar 53 de lei. La ăia, nu știu.

— Am să văd eu mîine, zise Ander Garan pe un ton consolator, puse în mîna omului două hîrtii de cîte-o sută și preciză : Am să te rog să-l duci și acasă...

— A, nu ! Nu, dom'ne !! se feri șoferul parcă i-ar fi cerut să transporte un lepros. Pe-ăsta nu-l mai iau în mașina mea cît îi lumea !

— E un inginer de valcare ! I-au murit nevasta și fetița într-un accident, acum două săptămîni, improviză Ander Garan cu convingere. Strecură încă o hîrtie în mîna șoferului, adăugă : Gîndește-te și dumneata !

— Dacă tot e cu taxiul, merg și eu ! se auzi vocea Mirelei. Apăruse în pragul ușii ; șoferul o privea nedumerit, încă ezita.

— Nu, Mirela, mai rămîi puțin !

— Nu mai rămîn ! zise simplu fata. La propunerile pe care ni le-ai făcut, *promit* să mă gîndesc. Am să vorbesc și cu Dan. Scoate-l pe ăla de-acolo ! făcu ea schițînd un gest de dezgust spre baie. Adăugă : Cred că a adormit !

*

— Bun. Toate astea le-am priceput, zise Dumitrescu. Stătea alături de Magda, în mașina ce se strecura pe străzile înguste ale vechiului oraș de provincie peste care cobora noaptea. Se interesă : Ceea ce încă nu înțeleg e ce te-a făcut să vii totuși atît de pe fugă aici.

— După mine, cei doi necunoscuți care au vorbit zilele astea cu Maria Rădulescu sînt unul Ander Garan, celălalt Ianis Torgen. Ambii au lipsit din București exact la orele în care Ioana spune că erau în orașul acesta, cu Maria. Ce-i cu domnii Ander și Ianis am început să ne lămurim, Vlad mi-a lăsat o epistolă, din care am aflat și de Dănăilă. Numai că pe Dănăilă n-am izbutit să-l găsesc nicăieri. Nici aici, la inspectorat nu se știe să fi venit, unde-a dispărut habar n-am.

— Mda. Și ? făcu aparent distrat colonelul.

— Și azi, acum trei ceasuri, Aneta spune că a primit un telefon, — din orașul acesta era dat : o femeie, a întrebat de Dănăilă, dacă are ochi de culoare kaki.

— Cum ? Ce fel de ochi !?

— De culoare kaki ! repetă Magda. Femeia părea cam ciudată ; Aneta presupune că ar fi fost beată, eu cred că într-o stare deosebită de surescitare. Nu-i însă tot. Înainte de-a pleca încoace, am primit eu un telefon, de la Ioana, care mi-a spus că azi, Maria Rădulescu era „ca de pe altă lume“. A încercat să-i facă o vizită, dar Maria i-a închis ușa-n nas, fără un cuvînt, cu un fel de indiferență stranie, cu o expresie rătăcită... Nu știu, posibil să mă înșel, poate am făcut drumul acesta degeaba, dar Ioana a reușit să-mi transmită o neliniște care s-a grefat pe discuția de azi-dimineață cu Mirela.

— Ce mai e iar cu Mirela ?

— Totul e foarte nebulos în povestea asta ! făcu iritată Magda. Recunosc, poate nu era un motiv să alerg aici, posibil să nu se fi întîmplat nimic. Dar Mirela a contribuit, cred, fără să-și dea seama, la

drama acestei Maria Rădulescu, pe care n-o suportă nicicum, o socotește o intrusă în familia lor. E fugită de-acasă acum; maică-si vitrege nu i-a spus unde pleacă, nu i-a dat un telefon de-o săptămînă, pare să nici nu existe pentru ea. Trebuie oricum să vorbim cu această Marie Rădulescu. Naiba să-l ia pe Dănăilă !

Dumitrescu își încreți nasul posomorît. Cel mai bizar lucru era că o rudă din București a soților Rădulescu nu părea să cunoască relația precisă dintre Mirela și Maria, că cei de la inspectoratul județean, Ene spre exemplu, o considerau pe puștoaică o zăpăcită care „se plictisise acasă de bine", bătrînul profesor aprecia și el că, în familie, Mirela avusese condiții excelente, „părinții fiind amîndoi cercetători"...

Singurul care cunoștea discordia ce domnea în familia Rădulescu era... Sile Caraleț !...

Ei, uite, Sile știa ! Escrocul bișnițar îi relatase că „un tip îl acostase într-o seară", îl descususe bine, îl făcuse posesorul unui radiocasetofon de ultim tip — nu din cele pe care Sile Caraleț le plasa curent — cerîndu-i în schimb doar atît : Să o cunoască pe Mirela Rădulescu și să-i spună că a primit radiocasetofonul de la un văr al lui Sile, fugit c-un an în urmă în străinătate. Sile n-avea un asemenea văr. Dar afacerea i se păruse avantajoasă, o filase, pur și simplu, pe Mirela de la adresa pe care i-o dăduse necunoscutul pînă la „grotă", pricepuse că Mirela obișnuia să meargă acolo, intrase după ea. Își debitase versiunea cu vărul, ascultaseră toți cîteva casete la aparatul minune, se lipise de Mirela binișor. Cît de mult trebuia s-o cunoască, Sile nu întrebase, intuise însă că afacerea era „cu schepsis", așa că, prudent, se mulțumise s-o conducă galant și corect pe Mirela

pînă acasă. Necunoscutul lipsise însă de la întîlnirea fixată, îl abordase pe Sile abia o zi mai tîrziu, mersese acasă la Caraleţ, discutaseră „la un pahar şi pe fond muzical", despre Mirela. Sile-i spusese tot ce aflase, adică despre mama vitregă a Mirelei, relaţiile pe care le intuise, despre dragostea Mirelei pentru taică-su şi altele. La plecare, necunoscutul îi luase înapoi radiocasetofonul, — Sile putea să jure că era aşa, — i-l înlocuise adică ; primul avea un mic semn particular, o zgîrietură. Asta după ce îl drogase „nemernicul", îl adormise, îi pusese în băutură ceva, — şi de asta Sile era ferm convins.

După descrierea lui Caraleţ, necunoscutul era Ander Garan. Primul radiocasetofon dispunea, desigur, şi de-un minimagnetofon ascuns, a cărui bandă îl interesa pe Garan. Nu acele aspecte le aprecie însă colonelul ca uimitoare, ci faptul că... din toţi cei care ar fi trebuit s-o cunoască bine pe Mirela, singurul care aflase, într-un timp record, ce era în sufletul ei... fusese Sile Caraleţ.

Dar aflase escrocul *tot* ce era în sufletul fetei ăleia ? Oare ce era, de fapt ?

— Dumneavoastră aţi descoperit ceva nou în legătură cu Mirela ? întrebă Magda.

— Că e o fată excepţional dotată ! Cu aplicaţie pentru ştiinţele exacte, un eventual cercetător de mare perspectivă, rezumă Dumitrescu. Eventual ! repetă el. După opinia unui profesor de-al ei, totul e o problemă de şansă.

Tăcură un timp, urmărindu-şi fiecare gîndurile. Oraşul se dovedea mai întins decît bănuise, centrul era blocat de-o filmare, trebuiseră să ocolească ; descoperea cu acest prilej o altă faţă a vechii localităţi

pe care n-o cunoștea, deși mai venise aici, chiar în ultimul timp, de două ori.

„Vizitele“ lui ! Drumul de la gară la inspectorat. Cele mai multe dintre aceste „vizite“ erau pe fugă, urgențele, graba începuseră să-l obosească, să-l deranjeze, mai mult decît necazurile zilnice ale muncii. Îmbătrînise el ? Nu se mai adapta ?!... Dimineața, cartierul ăsta nou trebuie că arăta grozav de frumos.

Ce gîndea femeia tînără și frumoasă de lîngă el, care conducea tot grăbită, căreia el îi imprimase stilul acesta de muncă, paradoxal, dar... el o adusese în minister, el o făcea să-și trăiască cei mai buni ani ai vieții într-o goană, din care avea să se trezească...

— Spune-mi, se auzi Dumitrescu zicînd — ca întotdeauna gîndurile îi fugeau pe două planuri și-acum acesta i se părea totuși mai important — știi ceva în legătură cu modul cum a pătruns „intrusa“ în familia Rădulescu ?

— Da, zise Magda. Mi-a spus Ioana. Acum cîțiva ani, trebuia să se realizeze un proiect, urgent ! S-a propus un colectiv care să-l elaboreze în două săptămîni. Maria a spus că n-are nevoie de colectiv, că-l va face ea, într-o săptămînă.

— Singură. Într-o săptămînă.

— Întocmai. Numai că Victor a cerut să-l facă el, pe motiv că ideea fusese a lui.

— Li s-a repartizat proiectul și așa s-au cunoscut! ghici colonelul.

— Li s-a repartizat proiectul, dar au lucrat fiecare separat, absolut independent, au muncit nebunește, zi și noapte, și-au dat pînă la urmă proiectul, fiecare pe cont propriu, în șase zile.

— Cu aceeași soluție ?!

— Excepţie mici detalii. Dacă vreţi, aşa s-au cunoscut. I-a încîntat pe-amîndoi această încăpăţînare, după mine absurdă. S-au căsătorit însă abia doi ani mai tîrziu. Cred c-am ajuns, zise Magda. Strada asta e, blocul Ioanei îl ştiu. Vizavi, „o mică vilă, veche"... Aia trebuie să fie !

Coborîră din maşină, se îndreptară spre vilişoara puţin mai retrasă, în care luminile ardeau şi la parter şi la etaj.

— La telefon nu răspundea nimeni ?

— Acum o jumătate de ceas, înainte de-a vă suna pe dumneavoastră, nu ! zise Magda.

Se apropiaseră, Dumitrescu sună. De partea cealaltă nu se auzea nici un zgomot. Repetă încercarea de două ori, cu un rezultat identic. Uşa era încuiată.

— Cunosc tipul ăsta de case, trebuie să mai fie o intrare, auzi vocea scăzută a Magdei.

Ocoliră, în spate era o curticică şi într-adevăr o uşă de serviciu, ca mai întotdeauna, deschisă.

— Propun să intrăm, zise Magda.

Colonelul nu răspunse, pătrunse într-un coridor, înaintă spre ceea ce trebuia să fie sufrageria, mobilată frumos, dar pustie. O scară interioară ducea la etaj.

Undeva sus, se auzi un telefon sunînd, nimeni nu răspundea, telefonul continua să plîngă însă. Colonelul o porni pe scară, Magda îl urmă.

Probabil dormitorul era camera în care suna telefonul. Dumitrescu făcu un semn de încuviinţare, Magda deschise uşa. Nimeni, ţipătul telefonului se făcu auzit acum din nou, mai strident, alt semn, Magda intră repede şi ridică receptorul.

— Da ! zise ea.

— Aici Ioana. Cine e ? distinse colonelul un glas precipitat. Magda reacţionă la fel de prompt, spunînd cu o voce pe care căuta s-o păstreze liniştită :

— Magda. Te rog, vino aici, Ioana ! Da ?

— Imediat ! se auzi răspunsul.

Magda închise, privirile li se întîlniră.

— Baia ! şopti Dumitrescu, pe deplin convins că nici Ioana, nici Magda nu se înşelaseră. Intuiţia asta feminină se vede că totuşi funcţiona inexplicabil de exact uneori, de ce numai uneori, asta era altă întrebare.

Aşteptă, ochii i se opriră pe un bilet aflat pe noptieră, cîteva clipe doar mai tîrziu vocea Magdei se auzi de pe coridor, gîtuită, înnecată de emoţie :

— Salvarea !... Chemaţi salvarea !

Colonelul ridicase deja receptorul, tonul nu venea, se întrebă însă dacă mai avea vreun rost. Din cîte ştia despre intuiţia feminină, chiar cînd „funcţiona inexplicabil de exact", acţiona cu întîrziere. „Altfel ar mai exista atîtea seduse şi abandonate ?" argumentase Vlad cîndva.

*

Vlad Zeţaru urca relaxat scara ce ducea la „apartamentul" lui. Era de fapt o cameră de mansardă, pe care şi-o amenajase, lărgind la aproape un întreg perete fereastra ce dădea spre grădina mare din spatele casei.

Se instalase acolo în urmă cu doi ani şi mai bine. Atunci, Dumitrescu îl adusese dintr-un inspectorat judeţean, în chip de „Eric", inginer şi radioamator. Cînd terminase jocul cu serviciile pentru care „lu-

crase". i se propusese să înlocuiască mansarda din vechea mahala bucureşteană cu o garsonieră la bloc. Refuzase. Camerele din garsonierele moderne nu aveau dimensiunile mansardei. Aici dispunea de spaţiu suficient pentru aparatele de radio — nu renunţase la radioamatorism —, pentru laboratorul foto şi biblioteca mare, pe care şi-o improvizase din geamuri şi lanţuri. În spatele blocului n-ar fi avut nici un nuc bătrîn, de ramurile căruia să-şi spînzure inele de gimnastică, unde să lucreze măcar cinci minute în fiecare dimineaţă. Nu, era păcat să piardă mansarda.

Fusese prevenit că era riscant să rămînă aici, după ce transmisese informaţii false în eter atîta timp. Vlad rîsese, convins că dacă „vechii lui prieteni" ar fi avut îndrăzneala să-l găsească, pentru „o răfuială", aveau să-l găsească oricum.

Ajunsese acum în capul de sus al scăriţei, auzi uşa din hol deschizîndu-se şi-un potop de voci vesele se revărsă.

„Madam Pricop" avusese pesemne musafiri. Musafire, mai corect spus, care plecau. Erau vreo patru băbuţe, una cu o pălărioară cu voaletă. Vorbeau şi rîdeau mai tare decît o făceau de obicei. Proprietăreasa lui atacase probabil un clondir vechi de „murinată", cum zicea ea. În paranteză fie spus, bătrîna se pricepea de minune la asemenea licori.

Uite, Madam Pricop era încă un avantaj, imens ! Pe care nu l-ar fi avut desigur la bloc. O dată pe săptămînă îi făcea curat, cu pasiune de proprietăreasă, aspect deloc neglijabil, pentru că învăţase şi să nu-i mute din loc nici unul din nenumăratele aparate şi nici cărţile, împrăştiate peste tot în mansardă.

Vlad descuie uşa, întrebîndu-se unde or fi putut fi totuşi toţi din serviciul lor ; cu o jumătate de oră în

urmă nu găsise pe nimeni în şirul de birouri. Din reflex, Vlad îndepărtă cu o mişcare scurtă covorul care se întindea pînă la uşă şi...

Opa ! Călcase oare Madam Pricop consemnul ? Intrase fără ştirea lui aici, să caute ceva ? În mod cert însă, mica, simpla, de-a dreptul rudimentara, dar tocmai de-aceea eficienta „capcană criminalistică" improvizată de el spunea că cineva intrase în cameră în lipsa lui. Da, cele cîteva coji de ouă bine distribuite sub covor fuseseră strivite de paşii cuiva.

Merita controlat sistemul „suplimentar", mult mai complex, electronic. Vlad deschise şi mai larg uşa, lăsînd să pătrundă în cameră lumina, cercetă întîi atent, nu, aici nu se umblase, firul de păr era la locul lui, trase binişor afară volumul gros de pe raftul cel mai de sus al bibliotecii, derulă banda, apăsă clapeta declanşatoare a aparatului ascuns în vechiul anuar.

Un ceas mai tîrziu, sub privirile consternate ale bătrînei proprietărese, trei oameni urcau scăriţa spre mansardă, cărînd după ei serviete voluminoase. Vlad înţelese micul semn făcut de colonelul Florescu, ieşiră amîndoi pe terasa din spatele casei.

Se-nnoptase. Era o linişte mirifică sub bolta crengilor de nuc ; o senzaţie de pace, odihnitoare, pe care hamacul o completa fericit.

— Bănuieşti a cui mînă poate fi ? se interesă scăzut Florescu.

Întrebarea nu era gratuită, în funcţie de autori, trebuia acţionat în consecinţă. Stilul şi mijloacele, scopurile vizitei neprevăzute puteau fi foarte diferite. Răspunsul era însă dificil de dat, orice ipoteză, hazardată. Că Vlad fusese „pianistul" unei reţele şi ulterior „lucrase" pentru alte două servicii care-l

„preluaseră“, Florescu știa ; fusese unul din puținii oameni cu care cooperase permanent în acel timp. Vlad aprecie deci că cel mai bine era să se rezume la fapte.

— Madam Pricop, zise el, spune că m-a căutat azi-dimineață, pe la ora nouă, o verișoară. Am o verișoară, dar în Sibiu. Am verificat adineauri, n-a părăsit orașul. Falsa verișoară a cucerit-o cu mici amabilități pe proprietăreasa mea, care nu-i deloc proastă altminteri ! I-a „mărturisit“ că a venit la București pentru că bărbat-su e internat la oncologie. Că n-a mai găsit nici un loc la hotel etc. A convins-o să o lase să m-aștepte în mansardă, deși o instruisem, și nu o dată, pe Madam Pricop în privința asta.

— Ai putut obține unele informații exacte privind înfățișarea „verișoarei“ ?

— Vagi, dar suficiente pentru a mă face să dau, tot din camera de jos, un alt telefon, unei cunoștințe, Emilia Ionescu, ce mă prevenise ieri c-a fost căutată de-o fostă colegă, Irene Constantiniu, care a încercat să afle dacă lucrez în securitate, unde stau, numărul de telefon etc.

— Irene Constantiniu ! Ce-nvîrte ?

— E plecată din țară de 20 de ani. N-a mai intrat, sub acest nume cel puțin, de-atunci ; așteptîndu-vă am verificat și asta. Din descrierile... foarte plastice, găsi Vlad cuvîntul, și subiective ale celor două femei, rezultă că avem de-a face c-o ființă pe care regret că n-am cunoscut-o, zîmbi el. Vreo 37—38 de ani, dar foarte picantă, tip meridional, statură potrivită... Vorbind, graseiază puțin, sigur, dacă nu simula asta.

— Zic să fii fericit că n-ai avut plăcerea s-o cunoşti ! Cine ştie dacă mai discutam acum amîndoi ! observă Florescu. Ai dat semnalmentele ei... ?

— Da, dar, dacă e ce presupun, cînd a venit aici avea în poşetă biletul de avion deja luat. Mă-ndoiesc să mai fie în ţară, maniera de lucru le-o ştiu.

— Îţi imaginezi cam ce-a căutat ?

— Nu cred că a căutat ceva. A stat puţin, nici zece minute, i-a spus „disperată" lui Madam Pricop că a dat un telefon la spital şi a aflat că bărbat-su e în comă, a plecat. De căutat, n-avea ce să caute. Dacă mă cunosc, şi mă cunosc, desigur, cei pentru care lucrează, ştiu că nu ţineam niciodată acasă nimic interesant, respectiv „compromiţător". M-aş mira să găsiţi măcar vreo amprentă. De lăsat, presupun că mi-a lăsat ceva, şi probabil foarte iscusit conceput, de-asta v-am rugat să veniţi. Preferinţa celor cu care-am avut de-a face e otrava ; dar şi ei ştiu că îi cunosc ; au încercat s-o folosească de două ori, deci s-ar putea să nu fie vorba de-aşa ceva.

— Cu dumneata au încercat, de două ori, să folosească otrava ? Şi-ai rămas aici ?

— Da, zise Vlad senin. O dată erau cît pe-aci să reuşească, norocul meu a fost că trăim într-un secol în care se face economie... pînă şi la otravă ! Am băut atunci doar o gură din ceaşca de cafea în care se pusese „doza", asta m-a făcut s-ajung la spital. Dar am supravieţuit, după cum se vede.

— Ai totuşi vreo sugestie în legătură cu ce şi unde trebuie să căutăm ? întrebă Florescu.

— Aţi ascultat banda. S-a meşterit ceva în colţul din fundul camerei, unde e patul şi telefonul. Microfonul e foarte sensibil, dar zgomotele sînt slabe. În

cămăruța de baie nu cred că s-a intrat, n-a fost deschisă ușa. Dacă adăugăm la asta faptul... A presupus, desigur, că Madam Pricop mă va informa... despre vizita verișoarei.. Ei bine, ce-ați fi făcut în locul meu, imediat ce intrați în cameră ?

— Un telefon la oncologie sau la rude, nu ? mormăi Florescu.

— Exact. Zic să nu mergem însă numai pe-această ipoteză...

— N-avea grijă, băieții mei știu ce-au de făcut, se strîmbă colonelul. Adăugă totuși : Mă duc și eu sus.

Vlad se instală în hamac. Se-ntrebă dacă, după această poveste, pe care era obligat să i-o raporteze lui Dumitrescu, avea să primească ordin să-și schimbe domiciliul. Nu i-ar fi convenit. Nu numai pentru că ar fi pierdut „foșnetul relaxant al frunzelor de nuc". Madam Pricop urma să învețe din toată tărășenia, iar el...

Uite, da — fiecare fapt cu reversul lui —, cînd Stoenescu avea să-l mai bată la cap „să se-nsoare odată", dispunea de un argument în plus. Zău că era bine ! De murit puteai muri în definitiv și picîndu-ți în creștet un ghiveci cu flori frumoase, cînd mergi pe stradă. Așa că, deocamdată, tot se făcuse cam rece, iar el era în cămașă, merita valorificat timpul ăsta, inelele îl așteptau.

Vlad balansă hamacul și sări jos. Își scoase cămașa, făcu primele mișcări de încălzire, apoi programul complet de exerciții ; se opri deodată, întrebîndu-se dacă-i atrăsese în suficientă măsură atenția lui Florescu asupra pericolului pe care-l prezenta cercetarea ce-o efectuau. Unele din dispozitivele declanșatoare folosite de ultimul serviciu pentru care „lucrase" erau

atît de ingenioase încît practic era imposibil să mai umble cineva la ele, pentru a le dezamorsa. De cunoscut, colonelul își cunoștea bine meseria, bănuia și cu cine aveau de-a face, totuși...

În clipa aceea, auzi bubuitura înfundată a exploziei. Ridică privirea ; pe fereastra deschisă a mansardei ieșea puțin fum, cîteva geamuri se sparseseră. Îngrozit, Vlad alergă spre ușa din spate a vilei, pătrunse ca o vijelie în micul hol de jos, dădu cu ochii de Madam Pricop, care înmărmurise cu mîna la gură, acoperindu-și-o parcă, pentru a nu striga.

În capul de sus al scăriței ce ducea la mansardă, Florescu și echipa lui stăteau, de asemenea, nemișcați ca niște statui. Din fericire, nu lipsea nimeni.

— Mda ! făcu Florescu. Își mîngîia maxilarul, și-l pipăia ca și cum ar fi primit un upercut puțin mai înainte. Mda ! repetă el, ai avut dreptate.

— În ce privință ? îngăimă Vlad.

— Am luat... „o măsură suplimentară de precauție" ; zise el luînd din mîna unuia din subalternii lui un capăt de sfoară. Sincer vorbind, credeam că rezolvasem problema, numai că... i-am subestimat. Lucrează frumos „prietenii" dumitale. Va trebui să te muți.

— E atît de mare dezastrul ?

— Nu știu, n-am intrat. Și n-o să intrăm încă, mormăi Florescu, începură să coboare toți scara. Dracu știe ! ridică el din umeri. Se vede că tipii te iubesc mult. Poate să mai existe un dispozitiv, cu declanșare întîrziată, inițiat sonic, de prima explozie. Asta pentru a șterge orice urmă și-a te lichida, în cazul în care ai fi fost în baie, ori jos și o prietenă, să spunem, ar fi ridicat receptorul. Par să se gîndească la tot. O să mai așteptăm puțin, e mai bine.

— Să mai așteptăm, atunci, acceptă Vlad, de mutat însă nu cred totuși că am să mă mut. Dacă Madam Pricop mă mai suportă, rîse el. Am să plătesc reparațiile... Adică jumătate din costul lor ! reveni Vlad — asta pe proprietăreasa lui avea s-o stimuleze mult mai puternic, în sensul sporirii vigilenței pe viitor — întoarse capul și-o privi pe femeia de lîngă el.

Nu se știe exact din care motiv, Madam Pricop se clătina. Vlad reuși s-o prindă la timp. Bătrîna nu juca teatru, realmente leșinase.

*

Prin megafonul montat undeva deasupra capului său, o voce moale, foarte plăcută, anunța o nouă plecare. Nu era însă, încă nu era avionul lui. Victor se ridică totuși de pe fotoliu, începu să se plimbe fără rost printre oamenii ce se grăbeau spre porțile de intrare ale aeroportului, se opri în fața ferestrelor mari, de sticlă fumurie, prin care se vedeau păsările uriașe de oțel. Unele încremenite, altele mișcîndu-se foarte lent, parcă stîngace ca niște albatroși siliți să se tîrască pe solul deasupra căruia... puteau pluti imperial !

Uite că ele, păsările acestea de oțel *învățaseră jocul !* Știau că, pentru a putea pluti, imperial, pentru a se desprinde de țărînă și a spulbera distanțele, e nevoie să te miști aici, pe sol, încet, foarte încet, cu maximă prudență.

Acum asta trebuia, trebuia neapărat să reușească și el, *chit că totul i se părea un coșmar*, un coșmar de roman absurd, al cărui erou devenise în mod inexplicabil. Niciodată nu-și închipuise, auzise destule,

dar nu-și închipuise că lui, lui și Mariei li s-ar fi putut întîmpla toate astea, se întrebă din nou dacă scrisese Maria într-adevăr acele coloane de cifre, cum şi de ce ? !

Îi reveni în minte ultima discuție purtată cu Burns, la hotel, în timp ce-și strîngea îndrăcit bagajele, după ce primise aprobarea de a pleca imediat în țară.

Burns încercase să-l șantajeze ; la fel de echivoc. Ca şi Nora, omul acela învăţase, pesemne, bine să-şi drămuiască vorbele, să amenințe zîmbind „prietenește". Cuvintele lui, dacă le-ar fi înregistrat chiar, nu aveau nimic compromițător, erau simple sfaturi, simple sugestii în aparență, al căror sens însă nu era greu de descifrat. Şi totul era absurd şi gratuit în același timp.

Nu avea de ce să se teamă ! Nu avea să se teamă de nimic, nu făcuse nimic ilegal, absolut nimic, cei din țară aveau, desigur, să înțeleagă, oricum ar fi răstălmăcit Burns totul ; cu Maria doar, cu Maria rămînea, înnebunitoare, întrebarea *de ce*, de ce scrisese ea, dacă scrisese, coloanele acelea blestemate de cifre.

— Victor ! Aici erai ! ?

Ilie Fălcănoiu apăruse lîngă el ; surîzător. Dacă cineva l-ar fi zvîrlit pe el din cameră, nu i-ar fi iertat-o niciodată. Uite însă că Ilie Fălcănoiu nu părea supărat, chiar deloc supărat, ori măcar jenat, fața rotundă a lichelei ăsteia radia, ca și cum s-ar fi despărțit de cine știe cît timp și-ar fi fost cei mai buni prieteni.

— Victor, băiatule, ce prostie vrei să faci ? ! Mă, ce Dumnezeu, doar nu te-ai supărat pe mine ? ! Am zis și eu chestia cu Nora numai așa. Dodea mi-a șoptit că te-ai încuiat în seră cu muierea aia. Parcă mare

lucru dacă chiar ar fi fost așa, nu ? Doar ești bărbat și tu. Dodea se atacă ; lui nu i-a mers. Pe creola aia numai foc i-ai suflat-o, acum două săptămîni, la fel. Atunci să știi că era chiar fiert, nenorocitul : spune c-ai îmbătat-o și c-a văzut el cînd ai dus-o pe sus în camera ta.

N-o îmbătase, n-o „dusese pe sus", creola venise într-adevăr într-o noapte, după o recepție, la el, prefăcîndu-se că greșise camera.

Dodea era altminteri un inginer tînăr, talentat și departe de-a fi o canalie de genul lui Ilie Fălcănoiu. Ce-i drept, era un fustangiu Dodea, ori măcar îi plăceau mult femeile. În țară fusese „amorezat lulea", zicea el, de Maria. Apoi, după căsătoria lor, vrusese să se însoare și el, dintr-o ambiție prostească, ridiculă, reacție de neimaginat la un „cuceritor" ca Dodea: Doctorița pe care o curtase însă „îi făcuse și ea vînt"! Da, Dodea putea fi un aliat prețios, inconștient, dar prețios, pentru Ilie.

Dodea avea să-i spună Mariei ceva ? Era în stare ca, montat cu grijă de Fălcănoiu, să-i spună și directorului uzinei despre „comportarea imorală a tovarășului Rădulescu" ? !

Ei și ? ! Directorul fusese cîndva marinar. Avea să înțeleagă ; lunile astea, aproape șase, petrecute în străinătate trecuseră greu, iar în ce-o privea pe Maria...

Cu Maria n-avea să aibă probleme, mai plecase din țară și-altă dată. Maria nici nu-l întrebase, măcar în glumă, dacă „o înșelase vreodată" ; nu-i pretinsese să n-o facă ; Maria aparținea genului rar de femeie care... dacă el ar fi început să-i mărturisească ceva, l-ar fi înțeles... probabil l-ar fi înțeles. Iubirea ei era altfel, cu totul altfel, nu s-ar fi împiedicat de-o aven-

tură... chiar dacă n-ar fi uitat faptul și dacă ar fi suferit pentru asta.

Ce credea oare jigodia asta meschină acum ? Ce voia „să uite“ el *în schimb* ? Se temea Ilie că-l va încondeia, pînă la întoarcere ? !

— Victore, de ce vrei să pleci înaintea noastră și de ce nu zici nimic ? Mă, să nu-ți închipui că eu, sau Dodea, ce dracu, și eu sînt însurat, dar... Sau s-a întîmplat altceva ?... De ce pleci, dom'ne, așa și ne lași baltă, te superi ca văcaru pe sat, acum la spartul tîrgului ? !... Hai, frate, spune-mi, dacă e ceva, oameni sîntem, se poate orice aranja !

Pentru a pluti lin, sfidînd înălțimile albastre ca vulturii imperiali, trebuia să te miști pe sol, lent, liniștit ; asta de la păsările mari de oțel învățase azi. Javra asta părea pornită să-l descoasă ; și să-l irite. De ce și *de cine* fusese pus, asta era o întrebare. Se mulțumi să surîdă, cînd i-ar fi venit de fapt să-l pălmuiască pe Ilie. Nu, asta nu trebuia. Poate că *cineva* sconta pe un scandal, așa că Victor spuse surîzător :

— Mi s-a făcut dor de nevastă. Mă înțelegi, nu ?

*

Acele reconfortante ale dușului îi aduseră aminte Magdei că nu mîncase nimic încă de dimineață. Simți subit o senzație de foame leșinată, nesănătoasă, da, înțelegea acum de ce, imediat după încadrarea în minister, Stoenescu, bolnav de ulcer, o întrebase dacă are „un stomac perfect sănătos“ ! Avea ; și maiorul îi urase să-l păstreze astfel cît mai mult. Cu mesele astea peste care era obligată să sară sistematic, dis-

punea de toate șansele ca urarea maiorului să devină o prevestire neplăcută.

Oare Vlad reușise să mănînce azi ?

Da, ar fi putut să jure că Vlad își găsise timp să înghită măcar două mere. Avea în sertarul biroului o rezervă permanentă, fie de mere, fie de portocale. După opinia lui „conta enorm ca stomacul să nu lucreze în gol". Iar Vlad știa să-și menajeze sănătatea! Și condiția fizică perfectă ; inelele de gimnastică nu rămîneau, după spusele lui, o zi nefolosite ! Cum naiba reușea ? !

Ce-ar fi spus Vlad despre cazul acestei Maria Rădulescu ? Și cum ar fi procedat Vlad ? Ar fi acționat la fel ca ea ? Ar fi ieșit din indiferența lui rece, pentru a alerga în orașul de provincie, ori ar fi considerat discutabilă părerea Ioanei și și-ar fi văzut liniștit de treabă ?

Ce era de făcut acum? Cu Mirela cum trebuia vorbit, care era implicația reală a Mirelei în gestul disperat al Mariei, care erau de fapt... „dimensiunile exacte ale dosarului", unde era și ce făcea Victor Rădulescu în clipele astea ? !

Magda opri dușul, avusese impresia că auzise zbîrnîitul enervant al telefonului. Nu, nu se înșelase, cineva suna la aparatul ei, cine mai putea fi... la unu noaptea ? !

Se-nfășură doar în halatul mare de baie, parcurse distanța pînă lîngă pat, își smulse c-o mînă casca de cauciuc, cu cealaltă ridică receptorul. Frumos ar fi fost să fie vreun bețiv care greșise numărul.

— Alo ? !

— Veniți cam tîrzior acasă !

Vocea de la capătul celălalt al firului era a Mirelei. Nu părea, după tonul zglobiu, să fie la curent cu nimic în legătură cu maică-sa vitregă. O mai căutase, pesemne, unde-și închipuia oare c-a umblat pînă la ora asta ?

— Ce s-a-ntîmplat ? întrebă sec Magda.

— Nimic deosebit, anunță pe același ton tînăra. Atît doar că... Mi-ați spus că vă interesează prietenii lui... „Tedi“ !

— Ai spus bine ! Da. Și ?

— Am trecut azi puțin pe la el, menționă vocea fetei, așteptînd parcă o izbucnire a ei.

— Azi ? ! După ce-am vorbit ? ! De ce ?

— Dacă nu mă duceam, nu aflam, nu ? M-ați întrebat de-un individ care bea mult. Mi s-a părut că vă interesează.

Da, o întrebase într-adevăr, Mirela spusese că n-a văzut vreun alcoolic în compania lui Garan. Ar fi fost ceva să-l fi descoperit pe individul căutat de Stoenescu de două zile, cu disperare și fără nici un rezultat !

— Așa că vă rog să notați ! continuă Mirela. Mihai Branea, inginer, 43 ani, divorțat, buletin de identitate numărul...

— Stai puțin ! o opri Magda. Unde ești acum ?

— Acasă, în pătucul meu, de două ceasuri ! preciză Mirela insinuant, „nu ca alte persoane“ era subtextul, adăugă : Mătușă-mea doarme și e surdă oricum !

— Și cum ai aflat tot ce mi-ai spus ?

— Tipul a venit la „Tedi“, făcut criță. L-am dus acasă, explică fata pe cel mai firesc ton din lume. Asta după ce i-am scos buletinul de identitate de la restaurantul unde se-mbătase. L-am lăsat în apartamentul „propriu și personal“, dormind ca un prunc

sau ca un porc beat, cum doriți ! Știu adresa, dar e lungă. Aveți pe ce nota ?

Uite că n-avea ! Apucă la-ntîmplare o carte de pe etajera de deasupra patului, luă un pix, întrebîndu-se dacă Mirela se afla într-adevăr acasă, „în pătucul ei“, ori în apartamentul lui Garan, care se amuza pe socoteala lor.

Vocea „puștoaicei excepțional dotate“ nu părea afectată totuși de alcool, era foarte proaspătă chiar. Dacă îl găsise într-adevăr pe bețivul căutat... ar fi trebuit ca ea să-i telefoneze colonelului încă acum ! Îl lăsase în urmă c-o jumătate de ceas în fața blocului, nevasta lui Dumitrescu avea să răspundă iarăși, ca de obicei, la telefon — soartă de nevastă de polițist, asta era — a doua zi dimineață însă ar fi putut fi tîrziu.

— Ați găsit ?

— Eu, da ! Cum ai putut nota însă adresa și numărul buletinului ? se interesă Magda, mi-ai spus că nu umbli niciodată cu agende la tine !

— Răspund de exactitate ! susură Mirela. V-am mai spus parcă și că am o memorie de elefant ! Ați uitat ?

X

ÎNTÎLNIRI DELOC ÎNTÎMPLĂTOARE

Da, peisajul citadin se dovedea și-aici încîntător. Era şapte dimineaţa, Dumitrescu se afla într-un cartier bucureştean nou, cu blocuri parcă surîzătoare, vopsite în culori pastelate, dispuse în jurul unei peluze cu iarbă grasă şi arbuşti decorativi. Ceva mai departe, se zărea un loc de joacă pentru populaţia în pantaloni scurţi, desigur numeroasă, dar care nu-şi făcuse încă apariţia la ora asta. Un cvartal cu oameni gospodari, se vedea din curăţenia aleilor, din felul în care erau îngrijiţi arbuştii, din simetria plăcută a ferestrelor de la parter, toate cu aceeaşi lucrătură de fier forjat, din puzderia de glastre cu flori, ce nu lipseau de pe nici un balcon. Era un evident pas înainte.

Își aminti că nimerise aici tot într-o dimineaţă, dar în urmă cu vreo cinci ani ; lucrurile stăteau atunci prost de tot. Nu numai din cauza noroaielor pe care le răscoleau basculantele ce treceau încă spre un cartier vecin. Atunci, în jurul blocurilor erau numai gunoaie şi lăzi sparte. Într-un apartament în care intrase să caute un martor, îi găsise pe toţi membrii familiei înghesuiţi într-o singură încăpere, dormind claie peste grămadă, bătrîni, tineri, copii, în timp ce

camerele vecine, balconul şi baia fuseseră repartizate de noii proprietari orătăniilor. Pe parchetul abia lustruit se plimbau tacticoase găini şi cîteva curci, sub privirea apatică, dezorientată a unui dulău blegit, ce nu mai pricepea, probabil, care era rolul lui ; în cada băii fusese instalat un purcel. Cartierul de unde veneau locatarii fusese demolat, oamenii mutaţi la bloc. De mutat, se mutaseră ei, nu se-nduraseră să renunţe însă la înaripatele şi patrupezii pe care-i căraseră pe ascuns, în noua locuinţă. Scena aceea îi rămăsese în minte clară şi îl pusese pe gînduri.

Uite că acum lucrurile se schimbaseră, cartierul arăta „drăguţ şi vesel", cum ar fi zis Magda. Şi-aici era ceva interesant, Magda reuşea să remarce de multe ori aspecte care lui îi scăpau ; se întrebă dacă era un specific feminin, dacă Magda avea totuşi mai mult timp să remarce decît avusese el, cînd era de vîrsta ei, ori dacă erau mai multe fapte frumoase de remarcat. În orice caz, din tinereţea lui, nu-şi amintea să-i fi rămas în minte peisaje „drăguţe şi vesele", cine ştie cum se întîmplase de nu le văzuse, măcar natura trebuie că era aceeaşi, atunci ca şi-acum. I se părea că toţi anii aceia trecuseră ca o singură noapte, ori că fuseseră făcuţi mai mult din nopţi, de nesomn, de alergătură, de şedinţe interminabile, de pînde şi marşuri sub clar de lună, în mijloc de pădure... Da, acolo fusese, desigur, un peisaj frumos ! Numai că nu-i rămăsese în cap aşa. Îşi amintea din zilele acelea doar sfîrşitul, cînd, pentru a-şi scoate cizmele din picioare, trebuise să le taie cu cuţitul ; şi de prima ciorbă fierbinte, după luni de conserve şi biscuiţi, de întîlnirea cu mama prietenului cel mai bun, pe care-l îngropase departe, în inima unei poieniţe cu brazi ce... trebuie că şi ea era frumoasă.

Totul. toate acestea rămăseseră undeva în urmă, foarte departe. Lucrurile se schimbaseră, iată însă că în cartierul ăsta exemplar, bun de filmat pentru un reportaj la televiziune, printre oamenii ăștia muncitori *și buni gospodari*, exista un anume Mihai Branea, care, *poate*, vînduse deja cine știe cîte zile și nopți de muncă ale cine știe cîtor creatori. Făcuse oare vreodată vreunul din cei de care se ocupau acum efortul de imaginație de-a estima — cînd vînduse sau încercase să vîndă, în schimbul vreunui casetofon sau ceas cu cuarț, bijuterii sau alte „atenții" de acest gen, — munca, orele suplimentare, economiile miilor de muncitori care realizau produsele destinate pentru export ? ! Se gîndiseră vreodată la așa ceva Branea ori alții ca el, cînd „optau" pentru o firmă străină în prag de faliment, cînd erau pe punctul de-a accepta un anumit preț, în timpul tratativelor comerciale, cînd erau „înclinați să rotunjească" un coeficient ce însemna multe milioane ? !

Dumitrescu parcă mașina, coborî. privi în jur, întrebîndu-se dacă întîlnirea aceasta a lor cu omul pe care-l căutau de cîteva zile avea să aducă într-adevăr ceva nou ? Și dacă, totuși, Magda se înșelase ? Aici, în cartierul acesta, trebuiau să-l caute pe Branea ?

Se convinse că ajunsese unde trebuia abia cînd zări o rochie ușoară, înflorată, apărînd în capul aleii. Da, Magda era, venea cu pasul ei repede, ușor săltat și colonelul se întrebă dacă îl văzuse, dacă Magda nu alerga, pentru că întîrziase iarăși, avea obiceiul să cam întîrzie, asta după ce el făcuse prostia, *poate*, — iarăși acest *poate*, — să-i spună că o femeie are voie să întîrzie, cu condiția ca, atunci cînd apare, să arate „ca scoasă din cutie".

De „scoasă ca din cutie", Magda avea grijă să fie întotdeauna. Rochia tinerească, talia marcată de unul din nenumăratele ei bolerouri făceau ca silueta subalternei lui să nu treacă neobservată nici azi, chiar la ora aceea foarte matinală, la care oamenii se îndreptau grăbiți spre autobuze.

Era un avantaj ori un dezavantaj ? În meseria pe care și-o alesesera, cel mai bine era să treci neobservat.

— Crezi că pe-aici pe undeva locuiește ? se interesă abrupt Dumitrescu.

— Da. Blocul de la colț, etajul unu, apartament 18. Presupun că-i omul pe care-l căutăm de două zile, aprecie Magda cu voce scăzută. Lucrează într-adevăr în comerțul exterior ; vecinii știu asta, știu și că bea. Cei de la serviciu nu, zic că nu l-au văzut niciodată „măcar băut". Cînd se face vreo mică petrecere, el se scuză și pleacă. Se ferește să se afle la serviciu, lesne de înțeles de ce. Pentru care motiv bea — asta a început în urmă cam cu un an, ei bine, nu aș numi cauza tocmai *sentimentală*. Și-a părăsit nevasta și fetița, — Olivia le cheamă pe-amîndouă, — le-a gonit din casă. De fapt, s-a încurcat cu una care „îl făcea să se simtă încă bărbat" ! se strîmbă Magda. Numai că l-a părăsit și-aia ; trăiește acum singur cuc. Vecinii au necazuri cu el, nu participă niciodată la activitățile care se întreprind. Comitetul de bloc l-a discutat de cîteva ori, fără rezultat însă. Tot beat a venit și-atunci. Să le dea prin cap să vină și să vorbească la serviciu cu cineva, nu le-a dat !

Mergea acum cu pas liniștit alături de el, se dovedea foarte bine documentată, la telefon îi spusese

însă că Mirela îi comunicase adresa lui Branea la unu noaptea.

— Cînd ai reuşit să afli toate astea ?

— Acum, de dimineaţă.

Era ora şapte şi cinci minute. Magda simţi nevoia să precizeze :

— Eu am făcut investigaţii aici, datele de la locul de muncă mi le-a obţinut Vlad.

— Vlad ? Cum ai luat legătura cu el ? vru să ştie colonelul.

C-o seară-n urmă, cînd ajunsese acasă, se ciocnise-n holul blocului cu Florescu ; locuiau la acelaşi etaj. Aflase povestea cu telefonul exploziv al lui Vlad, se-ntrebă acum dacă nu descoperise ceva nou, dacă Vlad adică, după întîmplarea aceea, nu dormise la Magda ; ce era, de fapt, între aceşti doi subalterni ai lui nu reuşise să afle niciodată.

— Telefonic, explică simplu Magda.

— Telefonic ? !

— Da, adică telefonul lui e stricat, a trebuit s-o deranjez pe proprietăreasă, am şi numărul ei, pentru situaţii de-astea. De ce ?

— Nimic, zise Dumitrescu. Şi ?

— Şi l-am rugat să m-ajute, dispune de... o serie de cunoştinţe utile ! găsi Magda.

„Cunoştinţele utile“ ale lui Vlad erau de regulă tinere funcţionare, secretare cele mai multe. Vlad avea grijă, de cîte ori mergea prin vreo instituţie sau întreprindere, să lege amiciţii fulger, el ştia cum şi cît de strînse, — Stoenescu bombănea că „odată o s-o păţească cu relaţiile astea“. Fapt era că de reclamat, Vlad nu fusese reclamat niciodată în acest sens. Şi că obţinea cele mai rapide, ba uneori de-a dreptul stu-

pefiante informații ; secretarele păreau să fie o sursă inepuizabilă și promptă. Cînd o trezise oare Magda pe proprietăreasă ? La șase dimineața ? La cinci ?

— Aspectul cel mai important pe care mi l-a comunicat Vlad este că Branea are acces la documentele care se vor folosi în tratativele ce încep mîine. Nu-i timp de pierdut.

Începuse să urce cu pas hotărît scara, se opriră în fața unui apartament, pe ușa căruia nu scria decît o cifră, 18. Magda sună, nu se auzi dincolo de ușă nici o mișcare, sună din nou, lung, repetat. Se distinseră abia acum niște lipăituri de papuci pe cimentul micului hol, ușa se deschise doar puțin, apăru în cadrul ei chipul unui bărbat în maiou, cu păr foarte rărit și zburlit, cu fața căzută. Îi privea strîngînd pleoapele, apartamentul era cufundat într-un întuneric deplin.

— Pe cine căutați ?

Vocea dogită, iritată, de mahmur, damful acru de băutură îl convinseră deplin pe colonel că Magda nu se înșelase. Întrebă totuși :

— Sînteți inginerul economist Mihai Branea ?

— Și ce-i cu asta ? făcu o grimasă proprietarul apartamentului, gata parcă să le trîntească ușa în nas.

— Vrem să discutăm cu dumneavoastră ceva, explică Dumitrescu. Scoțînd din buzunarul hainei portvizitul, îl deschise. Ochii lui Branea se opriră asupra fotografiei. Uniforma militară păru să-l trezească subit, bețivul rămase cîteva clipe cu gura realmente deschisă, vrusese să spună ceva, dar își înghiți cuvintele, o dată cu un nod, își trecu mîna peste fruntea pleșuvită, nehotărît. Se poate ? ! se interesă agresiv colonelul.

*

— Şi ? ! pentru atîta lucru m-ai chemat ? întrebă Vlad, arborînd o figură plictisită.

Mircea îşi ridică faţa spre el, — stăteau amîndoi aplecaţi asupra măruntaielor maşinii cu capota ridicată, — explică surescitat-nedumerit :

— Dar nu înţelegeţi ?! Ieri, Serena a plecat de-aici la hotel şi de-acolo, după exact şapte minute, la gară. A urcat în trenul de Cluj.

— Asta a fost ieri, nu ? făcu pe acelaşi ton Vlad, apreciind totodată că de parcat Mircea parcase bine maşina.

— Da. Dar azi, de la gară, Serena a venit direct aici. E acum acolo, împreună cu Ander Garan, i-a adus în mod sigur informaţii de ultimă oră !

— Ei şi ? repetă Vlad.

— Cum „ei şi" ? ! se impacientă Mircea. Acum precis i le dă ! Lui Garan ! şopti el repede.

Îi amintea prin tonul vag conspirativ de celălalt tînăr coleg, din Cluj, care-l întîmpinase la aeroport. Vlad se mulţumi să constate :

— Bujia asta are să te lase cînd ţi-o fi lumea mai dragă şi, cred, foarte curînd. N-ai una de schimb ?

Mircea îl privea uluit. Pesemne că un beculeţ se aprinse apoi în căpşorul lui rotund şi cîrlionţat, pentru că întrebă mai liniştit :

— Aţi vorbit la telefon cu Clujul ? S-a aranjat acolo ceva ?

— Uite ce e ! făcu Vlad pe tonul lui flegmatic ; începuse deja să demonteze bujia. În meseria asta, sînt două pericole pentru un tînăr locotenent. Să nu-i

pese ce face, să execute fără să gîndească adică, ori... să întrebe prea mult.

— Bine, dar...

— Ai avut azi misiunea s-o iei pe Serena de la gară, să afli exact unde merge și dacă se întîlnește cu cineva, fără să-și dea seama c-o urmărești. Și să raportezi. Ai reușit să faci asta ?

— Da.

— Perfect ! Scoate bujia de rezervă și zi-mi ce mai spune Geta !

— Dacă, în timp ce schimbăm bujia, ei pleacă ? se îngrozi Mircea.

— N-au să plece împreună, nu atît de repede, iar dacă chiar se întîmplă evenimentul, mă ocup eu de ei, am mașina după colț.

Nu tocmai convins, Mircea trebălui la portbagaj, reveni cu o bujie nou-nouță, întrebă totuși :

— Ați spus că un pericol e și să execut fără să gîndesc. Pentru a gîndi, omul trebuie să-și pună întrebări, nu ? o luă deductiv Mircea — asta era școala lui Stoenescu... — De ce nu-mi dați voie să...

— Pune-ți cîte întrebări vrei, dar nu mie ! rînji Vlad. Și învață să pricepi și din ce *nu* ți se spune. Exemplu concret, trag acum concluzia că tot certat ești cu Geta. Este exact ?

Mircea șovăi, spuse însă apăsat :

— Nu certați. Am terminat, definitiv. Cred că nu am să mă mai însor, de data asta însă, pentru că nu mai vreau eu.

Ia te uită ! Asta ce mai era ? !

— Păi de ce ? vru să știe Vlad, înainte de-a-și spune părerea.

— Pentru că m-a mințit. Mi-a ascuns adică faptul... că primise un casetofon nenorocit, roși aproape

Mircea pentru fosta logodnică. De la un străin. „Cadou" ! Şi nu numai atît, şi nişte cartuşe de ţigări a primit.

— Asta-i tot ? Sigur ?

— Vi se pare puţin ? ! tresări indignat Mircea. Nu mi-ar fi spus nici azi, dacă tovarăşul Dumitrescu n-ar fi discutat cu ea, dacă n-ar fi făcut-o să priceapă că ştia de „atenţiile" primite ! M-a minţit şi mi-ar fi ascuns în vecii vecilor asta. Iar eu aş fi trăit liniştit, convins că Geta e perfecţiunea întruchipată ! Ei i se pare că n-a fost „nimic extraordinar", casetofonul îl dusese la clubul lor, într-adevăr, dar *era al ei*, putea să-l ia de la club cînd voia, era „cadoul" ei, de care mie nu-mi spusese nimic !

— Uite ce e ! începu Vlad, pentru a cîştiga timp. Ar fi bine să nu uiţi pentru ce eşti aici. Nu se stă cu spatele la casa pe care-o supraveghezi, chiar dacă sînt cu tine, eu meşteresc, iar misiunea e în definitiv a ta.

Nefericit, Mircea îşi corectă poziţia, trecînd lîngă el.

— În al doilea rînd, te-am făcut să-mi vorbeşti despre Geta, deşi nu erai dispus s-o faci. Reţine trucul ăsta, pe viitor să nu te mai laşi prins. În al treilea rînd, continuă Vlad, răsucind cu îndîrjire şurubelniţa, eu în principiu sînt de părere că la numai 22 de ani şi cînd mai are şi-o meserie ca a noastră, omul e cazul să nu se grăbească la-nsurătoare, să se gîndească bine, în orice caz. Asta parcă ţi-am mai spus. Dar, mă rog, unii au făcut-o, par destul de fericiţi, dacă singurul motiv e că Geta a primit prostiile-alea... De, au fost oameni mai cu experienţă de viaţă decît ea, care...

— Dar ea urma să devină soția mea ! explodă Mircea. Nu mă deranjează faptul că a primit „atențiile“ alea, cred, în clipa asta, că ...dacă s-ar fi culcat cu cineva, nu m-ar fi deranjat atît, cît m-a înnebunit faptul că m-a mințit, că mi-a ascuns...

— Iar nu te uiți unde trebuie ! observă plat Vlad. Înțelege o dată că, indiferent ce s-ar întîmpla, trebuie să-ți păstrezi luciditatea. Ești aici în misiune, discuția e o simplă acoperire, pentru cazul că, în clipa aceasta, Garan ori un amic al lui ne urmărește cu binoclul de undeva. În ce-o privește pe Geta... Unii autori sînt de părere că, pentru orice greșeală a femeilor, de vină sînt bărbații.

— Cum adică ? Eu sînt de vină ? ! făcu uluit Mircea.

— Nu știu dacă... tu, care te ocupi să previi căderea în cursa „atențiilor“ a unor oameni mai experimentați decît Geta, i-ai ținut și ei cîteva „lecții elementare“.

— Ce să-i spun ? Despre ce fac la serviciu n-am voie să discut cu nimeni, știți foarte bine.

— Pe naiba ! rîse Vlad. N-ai voie să dai nume, date exacte despre proceduri de muncă, nu-i însă vorba să nu-i relatezi fapte deja petrecute, despre care scriu și ziarele. Nu poți cere cuiva să se ferească, fără a-i explica de ce și cum. Și n-o crede un ideal, care ar fi trebuit să știe ce știi tu, să fie impecabilă ca o icoană, perfecțiunea e doar în capul îndrăgostiților suciți, ca tine. Femeia aia „perfectă“ nu o mai căuta, caraghiosule, că-i degeaba. Așa cum nu există bărbați perfecți și, cine știe, poate că ăsta-i tot farmecul ! Dă o cheie de 14, că mai e aici ceva în neregulă.

*

Dumitrescu făcuse cîţiva paşi prin cameră, simţea nevoia să se mişte. Aerul încăperii părea încremenit. Un aer stătut, viciat de miile de ţigări care se fumaseră probabil în camera asta, pretutindeni se vedeau scrumiere şi farfurioare pline vîrf cu mucuri de ţigări, toate strivite aprig, într-o manieră foarte personală, de Branea, desigur. Nu era de mirare că nu intrau aici musafiri, apartamentul arăta mai mult decît deplorabil, deşi cîndva, se putea ghici încă, se prezentase cu totul altfel. Vorbea despre asta tapetul ales cu gust, o vitrină cu pahare de cristal şi bibelouri fine, care, se vedea clar, nu mai fusese deschisă de mult, plafoniera, micile vase pentru flori, aflate pretutindeni. Tapetul era însă acum murdar, o pată mare, vişinie, şi alta de cafea se întindea aproape simetric pe două colţuri opuse ale camerei. Crize de furie alcoolică ?... Vitrina avea geamul crăpat, praful se adunase peste tot de-un deget. Pretutindeni erau aruncate haine, cămăşi, ciorapi, alte piese de lenjerie şi mai intimă. Din micuţele vaze suspendate, plantele atîrnau pînă aproape de podea, toate de mult uscate, întregind tabloul dezolant.

Se împiedică de-o găleată acoperită c-un ziar, se întrebă ce rost avea acolo. Pe sub cele două măsuţe, se vedeau cratiţi şi farfurii murdare. Cum arăta oare bucătăria apartamentului ăsta ?

Dumitrescu se întoarse spre Magda. Stătea nemişcată, lîngă fereastra pe care o deschisese de cum pătrunsese în apartament, rămăsese cu mîinile pe cureaua poşetei, cu capul plecat, dar cu ochii fixaţi

pe silueta jalnică, ghemuită pe-o margine de somieră, silueta bărbatului în pantaloni de pijama și maiou.

— Cîți bani ați primit de la Ted Garner ? rupse Dumitrescu tăcerea care se instalase.

Branea trase din țigară, fără să-i privească, apucă, parcă cu precauțiile unei mișcări de laborator una din scrumierele din apropiere, stinse țigara, spuse mofluz :

— Nu știu

Ridică însă privirea, îi întîlni ochii, expresia lui trebuie că era foarte dură, pentru că Branea adăugă repede :

— Poate... vreo zece mii.

— Cum l-ați cunoscut ?

— ...La un restaurant... O femeie, de fapt... ne-a făcut cunoștință.

— Cine e femeia ?

— Nu știu... Nu-mi amintesc cum o cheamă...

— Cînd a fost asta ?

— Acum vreo două săptămîni... zece zile... Iertați-mă, făcu Branea, încercînd să se ridice de pe pat. Nu mă simt... Nu mă simt bine deloc.

— Sînt convins, zvîrli Dumitrescu. Ce v-a cerut în schimbul banilor ?

Branea își strîngea capul în palme, ridică spre ei o figură uluită :

— Să-mi ceară... ? A, nu !... Mi i-a dat doar cu împrumut.

Expresia părea foarte sinceră, din păcate era totuși un om rodat în tratative comerciale, dispunînd și de șiretenia specifică bețivilor. Dumitrescu avu sentimentul limpede că Branea mințea, că așteptase întrebarea aceasta, că de ea se temuse în cursul tuturor chestionărilor anterioare.

— Să întrebăm atunci altfel, silabisi Magda, pe un ton extrem de uscat, aspru, vocea era aproape de nerecunoscut, iar asta se dovedea a fi ceva nou. De regulă, în prezența lui, Magda se abținea să intervină în asemenea discuții. Ce *i-ați dat* lui Ander Garan, în schimbul acestor bani ? ! punctă Magda și cuvintele ei parcă scrîșnite avură asupra lui Branea un efect ciudat. Omul se scutură realmente, trecut de-un fior.

— Nu i-am dat, vă jur, nu i-am dat și nu mi-a cerut nimic, nu a scos de la mine nici o informație referitoare la tratative ! Absolut nici una, vă jur !

Era clar, de mințit, mințea. Deci discuția se anunța lungă. Iar timpul în care ei să mai poată repara ceva era extrem de scurt. Și printr-o bizară asociație, Dumitrescu își aminti de-o întîmplare din tinerețe : era sublocotenent pe vremea aceea, cărase la sediul unei miliții raionale un proxenet stilat, cu față de fante cam ostenit, care mijlocise o legătură ce-i interesa pe ei foarte mult. Una din femeile de care „se îngrijea" proxenetul șterpelise portofelul unui străin ce nu trebuia „zgîriat" nicicum, îl supravegheau cu maxime precauții, pentru a ajunge la un capăt de fir. Agentul străin putea bănui că i-au fost sustrase actele intenționat, și-ar fi dat seama astfel că-l urmăresc. Nu știau ce era în portofelul furat, nu știau cine era femeia ; proxenetul știa. Trei ceasuri îl chestionase fără nici un rezultat, fantele se jura, pe toate neamurile, că nu știe nimic, absolut nimic ! Și intrase pînă la urmă în cameră un plutonier de miliție cît ușa, rămăsese perplex, uitîndu-se la cel interogat, și spusese rîzînd :

— Păi așa vreți să scoateți ceva de la ăsta ? Ha !

Se întorsese apoi fulgerător, îi trăsnise o palmă proxenetului care zburase de pe scaun drept într-un colț al odăii, de unde însă nemernicul se adunase repede, murmurînd :

— Stați așa, dom' șef, stați așa, că mi-am amintit! Și spusese tot, dintr-o răsuflare, tot ce în trei ceasuri de discuții logice și argumentate, el nu izbutise să-l facă să spună. Dracu știe de ce, Dumitrescu avu senzația că acest „intelectual" din fața lui ar fi reacționat la fel. În loc de tratamentul acela, colonelul mută însă un teanc de rufe de pe fotoliul din fața lui Branea, se așeză greoi, începu cu o voce apăsată :

— Ascultă, Branea ! Cine ți-a vorbit pînă acum de informații *referitoare la tratative* ? Și, dacă știai că pe Ted Garner îl cheamă de fapt Ander Garan, de ce nu ne-ai spus pîn-acum ?

*

Cînd Dan Cristescu ieși pe portița curții cu meri și tufe de liliac, i se păru că zărește în părculețul de vizavi o siluetă cunoscută. Din cochetărie, nu purta ochelari pentru distanță ; acum regretă, fata cu blugi și cu geantă sport pe umăr, i se păru că semăna cu Mirela.

Începea să-l urmărească imaginea fetei ăsteia ? Cu cîteva zile în urmă, i se năzărise, de asemenea, că o zărește, nu era însă Mirela. Mirela nici nu știa, probabil, unde locuiește el, poate doar întîmplător să se fi rătăcit pe strada aceasta. Se îndreptă spre stația de autobuz, ajunse exact în clipa cînd, ca niciodată, mașina tocmai apărea după colț, întoarse însă capul și constată că silueta fetei înalte și blonde îl urmase,

acum se afla la numai zece metri în spatele lui. Cînd să pună piciorul pe scară, se auzi strigat.

Mirela era, Mirela care venise pînă aici, pe strada lui, acum, dimineața. Se întrebă de ce. Fața mai îmbujorată decît altă dată a fetei era azi și mai frumoasă, buzele proaspete și plinuțe schițau un soi de surîs ciudat.

— Mirela ! Ce-i cu tine ? scăpă Dan Cristescu, nu-i venea în minte altceva. Fata îl privea fără să spună nimic, îl cercetă astfel cîteva momente lungi, anunță apoi cu un soi de gravitate :

— Vreau să vorbim ceva.

Trecură mai bine de douăzeci de minute, în care nu reuși să priceapă nimic. Decît că deja întîrziase la serviciu, trecuseră trei autobuze și patru troleibuze pe lîngă ei. Mirela vorbea puțin, despre întîmplări absolut banale, despre faptul că s-au întîlnit „printr-un joc al soartei", că ea va da examenul de admitere în curînd, lucruri cunoscute, pe care naiba știe de ce i le reamintea acum ! Alt autobuz era pe punctul de-a pleca ; Dan încercă să-i propună o întîlnire după masă și iarăși vru să se urce în vehicolul care, culmea, era și aproape gol. Mirela îl opri din nou :

— Nu pleca !

— Mirela ! se hotărî Dan. Ce vrei, de fapt ?

Era pesemne o notă de agasare în tonul lui, pentru că fata rosti deodată cu altă voce, parcă străină :

— Cu bine, Dan Cristescu. Să nu mă mai cauți niciodată !

Era nebună ! Ce voia oare, de ce se supăra, ce-i venise să-l aștepte aici, ca să-i spună... să-i spună ce ?! Îi întorsese spatele, o pornise înapoi în lungul străzii. Dan alergă după ea și o prinse de braț.

— Mirela, ce ți-a venit ?! Ce s-a întîmplat ?

Se oprise, îl privea cu ochii aceia de primăvară, pronunță apoi ca o sentință, cu un ton pe care îl voia totuși degajat :

— Nimic. Mi-am dat seama... că n-am fi fericiți împreună. Nici cu... ratele de apartament plătite de Tedi.

*

— Sînteți chiar sigur că nu i-ați dat nici o informație ?

Branea se tot sucea pe marginea patului, apucă pachetul de Kent, scoase cu degete care tremurau îngrozitor o țigară, izbucni pe un ton ce se dorea jignit :

— Tovarășe colonel, eu idiot nu sînt ! Știu foarte bine ce ar însemna ! Banii i-aș fi dat înapoi, îmi vînd mașina... Oricum, nu sînt în stare să mai urc la volan.

— Dar în starea asta, sublinie Dumitrescu, nu vă dați seama că i-ați fi putut da informații ? Cînd erați beat, fără să știți măcar ce-ați vorbit !

— Exclus ! rîse Branea. Oricît aș bea, nu pot să uit nimic din ce-aș vrea să uit. Iar ce fac și ce spun cînd sînt beat mi-amintesc perfect.

— Ce să uitați ? interveni iarăși Magda.

Branea își aprindea tocmai țigara, făcu un gest evaziv, ochii îi fugiră o clipă spre femeia tînără de lîngă fereastră.

— E o poveste lungă. Aș prefera să v-o spun altă dată. N-are legătură cu ce vă interesează, deși... Nu, n-aveți grijă, ce vorbesc la beție, știu.

Magda se desprinse din colţul ei ; tocurile pantofilor bocăniră pe parchetul gol. Întrebă sec :

— V-amintiţi, de pildă, cum aţi ajuns aseară acasă ?

Branea trase un fum lung, ezită, simţise parcă nota de test a întrebării, spuse moale :

— Aseară ? Azi-noapte, mai curînd ; era după zece, în orice caz. Da. M-a adus o fată. O fată care era la Garan. Mă dusesem la el... că nu mai aveam bani de taxi.

— Cine mai era şi fata aia ? Ori nici pe ea nu vă amintiţi cum o cheamă ? zvîrli Magda. Voia să afle dacă Branea reţinuse numele Mirelei.

— Nu ştiu... pentru că nu s-a prezentat ; nu prea aveam hal de... Era tînără, blondă... Am să urmez un tratament ! se strîmbă Branea. Văd şi eu că aşa nu mai merge. Ceea ce vă rog însă... e să nu se afle la serviciu. Dacă aud că am fost la dezalcoolizare...

— Să zicem că s-ar putea aranja, zise Dumitrescu. Dar cu cîteva mici condiţii, care să-mi dea garanţia că nu greşesc eu.

— Prima ar fi să mă internez încă de mîine, nu ? surîse obosit Branea.

— De azi, preciză colonelul. Vom merge de-aici direct la spital.

— A doua, ar fi să vă spun totuşi sincer tot. Tot ce încă nu v-am spus.

— Asta neapărat ! sublinie Dumitrescu.

— Ei bine, nu-i prea mult. Maşina e deja amanetată. Adevărul e că n-am de unde să-i dau banii, Garan ştie asta. Şi mi-a cerut într-adevăr... să-i aflu ceva. Nu despre firma la care lucrează, despre preţul maxim pe care-l poate oferi partea română la trata-

tivele cu firma „Globus". De ce-l interesează asta, nu ştiu, nu-i firma lui.

Părea că începuse să vorbească sincer în sfîrşit, şi se dovedea un individ inteligent.

— Perfect! aprobă Dumitrescu. Ar mai fi şi o ultimă condiţie. Să vedem dacă o *ghiciţi şi pe asta.*

*

Ander Garan rula lent pe o străduţă absolut pustie. Ar fi putut jura că nu e urmărit, mijloacele de filaj evoluaseră însă mult în ultimul timp, iar regulile trebuiau oricum respectate. Îşi privi ceasul, hotărî că era cazul să înceapă.

Coti pe prima stradă la dreapta, opri lîngă un bărbat care tocmai coborîse din maşină şi traversa, întrebă de-o stradă ce se afla în apropiere. Necunoscutul ştia unde este, îi explică amănunţit pe unde trebuia s-o ia, Garan mulţumi, îşi scoase braţul prin fereastra portierei şi strînse chiar mîna amabilului cetăţean. Repetă operaţia de încă două ori, urmînd de fiecare dată indicaţiile primite cu privire la străzi, îşi privi din nou ceasul, intră pe strada largă, în capul căreia se zărea maşina lui Ianis Torgen.

Şi Torgen îl văzuse. Coborî din maşină, arborînd un aer preocupat. Ander Garan lunecă lin spre el, opri în clipa în care Torgen o pornise spre chioşcul de ţigări de vizavi, întrebă de Piaţa Romană cu cel mai nevinovat aer din lume. Era semnalul că totul e-n ordine.

Torgen păru o clipă dezorientat, făcu apoi cîteva semne cu mîna, trebuia s-o ia la dreapta, da, la dreapta, după care la stînga şi drept înainte, se apro-

piase între timp mult de portiera mașinii, pe care mîna lui stîngă se opri o clipă, prinse rapid biletul.

— Pentru mine e important contractul ăsta ! preveni Torgen. Datele sînt absolut sigure ?!

Ander Garan privea candid la mîna care dansa încă prin aer, repetînd explicațiile. Că era important contractul o știa ; Torgen mai ratase în ultimul timp două, risca să fie concediat de compania ce era pentru el o acoperire excelentă, se vede că tensiunea nervoasă îl determinase să facă precizarea asta fără rost. Nu, nu părea să-i fileze nimeni. dar cine mai știa dacă un aparat de filmat cu teleobiectiv nu înregistra acum pe peliculă mișcarea buzelor lor, ce era în definitiv imposibil ?! Așa că Ander Garan nu spuse măcar un „da", mîna lui ascunsă sub volanul mașinii schiță doar două semne : O.K. și două degete desprinse discret din pumn, ceea ce însemna că informația era identic primită din două surse diferite.

*

Dan Cristescu n-o cunoștea. Așa că Magda se apropie prin spatele Mirelei de tînăra pereche, amestecîndu-se printre oamenii care așteptau troleibuzul. Cei doi tăceau acum, abia cînd vehicolul greoi opri în stație, Dan făcu un pas, se întoarse însă, imploră cu un fel de disperare :

— Mirela, dă-mi voie să-ți telefonez măcar !

— N-am să-ți răspund ! zise cu o voce de gheață fata, reveni însă, anunță pe alt ton, mai scăzut, Magda abia distinse : Ți-am mai spus; totul între noi se termină azi, aici, Dan. E mai bine.

Îl sărută uşor, pe obraz, nefericitul rămase prostit. Mirela îl împinse spre scara troleibuzului, Dan reuşi să urce, rătăcit, năuc. Abia cînd vehicolul se puse în mişcare, fata adăugă : Un ultim sfat. Nu te mai întîlni nici cu Tedi.

Magda se îndepărtă, dispăru după o gheretă de ziare, o văzu de acolo pe Mirela privind lung după Dan, care atîrna pe scară, fata se întoarse deodată cu un gest decis, porni înapoi, cu pas liniştit, vînturîndu-şi geanta sport, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Nu mai avea rost, nici ea nu mai avea nervi să joace o întîlnire întîmplătoare. Aşa că Magda o porni după ființa „excepțional dotată", o ajunse, întrebă mergînd alături de ea :

— Ce i-ai spus ?

Mirela tresări uşor, îşi încetini pasul, întrebă cu o notă evident falsă :

— Cui ?

— Lui Dan ! făcu sec Magda.

— A ! Mă urmăreați, deci ! constată fata, reluîndu-şi ritmul normal de mers, adăugă : Se vede că... Asta-i un fel de mulțumire pentru că v-am ajutat ?

— Ce i-ai spus ? repetă Magda apăsat, aşezîndu-i-se în față. Mirela se opri, îi susținu privirea, surîzătoare, explică :

— Nimic. Nimic despre dumneavoastră. I-am zis doar... că n-o să ne mai vedem.

— Altceva ? făcu rece Magda.

— ...Şi să nu se mai vadă nici cu Ander Garan.

În discuția cu Dan, spusese „Tedi", nu Ander Garan, procedase bine, ca şi c-o seară-n urmă la telefon. Magda strecură însă printre dinți :

— De ce-ai făcut asta? Dacă-i va spune lui „Tedi" ?! Ți-am explicat, ieri, că nu e momentul să...
— Nu-i va spune nimic! Garantez eu! tăie Mirela și adăugă: V-am prevenit, îmi place să joc cu cărțile pe față! *Întotdeauna!*
Se întorsese să plece, convinsă probabil că jucase o scenă frumoasă, își aminti însă ceva, scoase din poșetă o cheie Yale, i-o întinse:
— Asta am uitat să-i restitui lui Tedi. Și n-am de gînd să mai dau pe la el. De data asta, niciodată, într-adevăr.

XI

UN SEMN AMICAL, DE RĂMAS BUN

Cele două uși mari se deschid ca la un semnal, un semnal pe care el nu-l mai poate distinge în vuietul acesta surd ce-i stăruie în urechi, amîndouă odată s-au deschis, dincolo de ele, în hol, pașii, pașii *lor*, mulțimea pașilor, a pantofilor, pantofilor de culori diferite care se duc și vin. Ba nu, de venit nu vin, trec doar, de la dreapta spre stînga, de la stînga la dreapta, neobosiți, *ei* toți sînt neobosiți, îl urmăresc, chiar cînd par indiferenți, cînd îi lasă impresia că nu sînt direct interesați de persoana lui, întotdeauna îl supraveghează !

Da, de-aici înainte trebuie să acorde pantofilor mai multă importanță ! Pantofilor și șosetelor. Era *esențial*, absolut esențial, i se spusese asta, dar el uitase, greșise că uitase și acum, evident, *plătea !*

De ce se mișcă doar de la dreapta la stînga și de la stînga la dreapta ? De ce nu vin, ori nu merg înainte pantofii aceștia, de ce se opresc ?

Ianis Torgen realiză totuși că ușile se deschiseseră *pentru el*. Așteptau ; toți ceilalți, toți pantofii ceilalți din spatele său așteptau să treacă, el să treacă, asemenea unui sicriu, trebuia să treacă el primul.

Cineva îi spunea, ori îl întreba, parcă, dacă îi e rău. Cum era să-i fie rău ? Îi era foarte bine acum, descoperise cauza, *cauza eşecului*, pantofii, pantofii aceştia de diferite culori — ca şi oamenii ! albi, negri, maronii, roşietici, măslinii — cît de bine semănau cu oamenii pantofii ăştia, şi-asta îi spusese cîndva instructorul, îi atrăsese atenţia, da, da, da, îi atrăsese atenţia, că este *esenţial*, să fii atent, foarte atent, la pantofi, iar el, el, atunci nu crezuse ! Ceilalţi, toţi ceilalţi printre care erau fără îndoială *aceia care îl urmăreau*, dacă nu cumva *toţi* îl urmăreau, îşi puteau schimba oricînd hainele, pălăriile, mustăţile, perucile, dar uitau, în grabă, *de regulă uitau*, spunea bine instructorul, *să-şi schimbe pantofii !* Atenţie la pantofi, de-acum înainte atenţie, pînă azi uitase această *lege universală* — asta era în meseria lui — o pierduse din vedere mai rău decît un începător, nu ştiuse de cine să se ferească, nu, nu ştiuse !

Îşi văzu vîrfurile propriilor pantofi maronii — se bronzaseră şi ei oare ? — pornind ezitanţi... Ezitanţi ? Ei de ce ezitau ? Dar el ? Mergeau spre uşile care se trăseseră în lături, trecură de ele şi se opriră din nou, în mijlocul foielii, forfotei aceleia de pantofi, care, ca într-un film văzut mai demult — la un cinematograf oarecare, ori în sălile de instructaj ? — se mişcau *singuri*, ei doar, pantofii, de colo colo, prin faţa lui !

— Îmi pare rău, domnule Torgen, dar aţi greşit, ajunse pînă la el prin vuietul care nu mai contenea — de unde venea vuietul acesta ? — o voce ce părea plină de compasiune, ori de ironie, mai repede, de batjocură ; cei învinşi, cei ce pierdeau erau întotdeauna batjocoriţi !

Care compasiune ? ! Mințea vocea. Mințea tonul ! *Toți* așteptaseră, clociseră, pîndiseră eșecul acesta al lui, toată mulțimea de pantofi din jurul lui îi pregătise acest eșec... lui, care nu era om de afaceri ! Niciodată nu fusese ! Doar idioții aceia ai lui spuneau că trebuie, că e *strict necesar* să fie *și* om de afaceri, pentru a avea o acoperire și că trebuie să izbutească *și ca om de afaceri...*

— Nu înțeleg, pur și simplu, de ce-ați procedat așa, reluă vocea, părea sincer nedumerită.

Sinceră, ha ?! Aparținea unei perechi de pantofi roșcați. Care se opriseră în stînga lui. Și „îl compătimeau". Îl compătimeau pantofii ăștia roșcați, pe el, care nu mai avea acum nimic de pierdut, ce să mai piardă... ?

— Păcat, vă spun, ați fi putut obține contractul, încheie vocea consolatoare, „cu regret", mincinoasă. Torgen mai văzu cum pantofii lui și cei roșcați fac încă vreo cîțiva pași și se opresc din nou, nu știau pesemne nici unii, nici alții, încotro s-o ia.

— Mai... rămîneți în România ?

Nu era nici o nenorocire... ei, ce nenorocire era dacă eșuase ? !

— Domnule Torgen, vă simțiți rău ?

— Nu !... Nu, v-am auzit. Plec ! șopti Torgen. Azi! adăugă el, se gîndi să adauge „Puteți raporta imediat pantofilor negri", dar se abținu, era suficient cît spusese, ori prea mult chiar, de-aici înainte trebuia să fie *și mai prudent,* să rețină doar, să rețină *exact* culoarea și toate brizbrizurile pantofilor cărora, printr-o greșeală pe care-o plătea, nu le acordase suficientă atenție.

Cum arătau pantofii nemernicului parșiv de Ander Garan ? Uite, uite nici măcar asta nu știa ! Sigur !

De-asta greșise, descoperi deodată Torgen cu bucurie, nu acordase atenție *amănuntelor esențiale !* Iar pantofii lui Ander erau un asemenea amănunt !

*

— Și sînt acum... în biroul dumneavoastră ! încheie cu un aer vinovat Aneta.

— Cine e individul? se interesă Dumitrescu posac; se întorsese tocmai de la spitalul unde-l internase pe Branea și-și găsise biroul „ocupat".

— Eu le-am spus că nu vă place să intre străini în birou, cînd lipsiți, dar...

— Nu-i vorba că „nu-mi place" ! tăie colonelul. Am ordonat să nu intre în birou oameni din afara ministerului cît timp lipsesc, sublinie el. Și te-am întrebat cine e. Știi măcar cum îl cheamă ?

— Da. Victor Rădulescu se numește, e inginer, raportă nefericită Aneta, continuă și mai pierită : Tovarășul Stoenescu a aflat... că tocmai sosise azi, cu avionul, din străinătate... L-a adus direct aici, credea... Nu știa că sînteți plecat. A rămas tot timpul cineva în prezența acestui inginer în birou, numai că...

— Numai că ce ?

— A devenit violent. Striga că nu pricepe de ce-i ținut aici, a avut o adevărată criză de furie, pînă a apărut tovarășa Deleanu. S-a liniștit abia atunci ; adică acum cîteva minute. Sînt în birou amîndoi. Tovarășul maior Stoenescu a fost chemat urgent în oraș.

Că maiorul aflase de sosirea lui Victor Rădulescu era bine. Că-l adusese aici de la aeroport la fel. Că

nu-i spusese motivul pentru care-l luase direct de la Otopeni, asta nu mai era bine. Stoenescu fusese însă retrogradat o dată, în urmă cu ani, pentru că spusese mai mult decît trebuia cuiva, de-atunci devenise excesiv de prudent.

Colonelul intră în birou, îi găsi pe cei doi în picioare, lîngă fereastră.

— Tovarăşul Victor Rădulescu ! începu prezentările Magda, se opri însă, preferă să explice : L-am pus la curent, în două vorbe, cu tentativa soţiei sale, i-am precizat că e acum în afară de pericol, dar că nu poate vorbi deocamdată cu dînsa.

— Mulţumesc, zise Dumitrescu. Am aflat că pasiunea dumitale soseşte într-adevăr mîine. Aşa că ar fi bine să te ocupi de el.

„Pasiunea" Magdei era Maxler, reprezentant străin, care mai venise în România de două ori şi reuşise să le scape de fiecare dată, deşi avea preocupări evident „oculte".

— Am înţeles, spuse Magda, sesizînd că rolul ei se încheiase ; o porni spre uşă. Colonelul adăugă :

— Lasă-i vorbă lui Vlad unde eşti, pentru orice eventualitate ! Şi înainte de-a pleca, treci pe la fostul dumitale coleg ; să fie peste zece minute în biroul ăsta, Vlad peste douăzeci.

Fostul coleg era Dănăilă, care, în loc să vină la el, îi transmisese prin Stoenescu doar cîteva date referitoare la „M-3 şi cazul soţilor Rădulescu".

Magda înclină capul, ieşi, colonelul se apropie de inginerul care arăta copleşit. Trăsăturile feţei bărbatului de lîngă fereastră erau plăcute, hainele însă şifonate, obrazul nebărbierit, ochii iritaţi de oboseală şi nelinişte. Ochi inteligenţi însă, foarte vii, cercetători.

— Sînt colonelul Dumitrescu. Îmi pare rău că ne cunoaştem în condiţiile acestea. Vlad Zeţaru mi-a spus despre dumneavoastră numai lucruri foarte bune. Am înţeles că vă stimează şi are de ce. Asta-i bine ! Pentru că dispunem de puţin timp amîndoi, va trebui să discutăm deci deschis. Luaţi loc, vă rog ! indică Dumitrescu unul din cele două fotolii. Se aşezară, inginerul întrebă însă repede, înfrigurat, preocupat, nu părea să fi auzit aproape nimic din ce i se spusese :

— Ce-a luat de fapt ?... Maria !

Magda n-avusese timp să-i dea amănunte ? Îi verifica !

— N-a „luat" nimic. Şi-a deschis venele, în baie, limpezi colonelul. Magda a făcut tot ce se putea, pînă la venirea salvării.

— Ce prostie ! exclamă Victor. Se suci în fotoliu, îşi strîngea încheietura pumnului cu cealaltă mînă, cu stînga, adăugă : Nu pricep... cum i-a venit să facă aşa ceva ! De ce ?!!

— Se pare... că vă iubeşte foarte mult, lansă plat Dumitrescu.

— Şi pentru asta ? ! se împotrivi inginerul. Pentru că mă iubeşte, a vrut să...

— Păi da, începu pe acelaşi ton liniştit colonelul. A făcut, desigur, o prostie, cum spuneţi, dar... Anul trecut am întîlnit un caz, păru să-şi amintească el. O femeie tînără s-a sinucis, pentru că o înşelase bărbat-su. O înşelase, în sensul a ce credea ea despre el şi ce era individul în realitate. Gestul Mariei mi se pare, oricum, mai puţin stupid.

— ...De ce ? îngăimă Victor.

— Era convinsă că v-a trădat, clarifică Dumitrescu, urmărind foarte atent expresia ochilor lui Victor. Nu

se putea citi însă prea mult în privirea aceea, deci colonelul adăugă : Şi nu numai pe dumneavoastră. Dintr-o eroare, bineînţeles, a făcut ce-a făcut, dar... rezultatul e identic !

— De unde concluzia asta ?! făcu pe un ton bruscat Victor.

— Din biletul lăsat, motivă colonelul ; se ridică, scoase din fişet o hîrtie. Chiar dacă nu l-am înţeles complet, menţionă el. Aţi putea să-mi spuneţi, de pildă, ce...

— Nu acum ! Nu pot acum ! Înţelegeţi-mă, mi-e imposibil să mă concentrez !

Ei, ei, ei ! Nu era reacţia normală, inginerul acesta avea nervi buni. ceea ce colonelului nu-i displăcea, era de părere că majoritatea necazurilor pornesc de la oamenii slabi. Victor reuşise să-şi înfrîngă dorinţa firească de-a şti ce cuprindea biletul de sinucigaşă al nevestei-si ; ascunzîndu-se în spatele emoţiei, căuta de fapt să nu dea nici o explicaţie, pînă nu vorbea cu Maria. De ce ? ! N-avea încredere în ei ? Se temea ? De ce, ori de cine ?

— Căutaţi s-o faceţi totuşi, e în interesul Mariei, preciză Dumitrescu.

— Al Mariei ? ! întrebă chinuit Victor.

— Pe femeia de care vorbeam înainte vecinii au reuşit anul trecut s-o ducă la timp la spital. Medicii o salvaseră. Dar ea a repetat gestul ; imediat ce l-a putut face... Dumneavoastră ştiţi ceva referitor la cauza tentativei Mariei. Dovadă că aţi revenit în ţară înaintea expirării termenului ! Şi din bilet reiese : soţiei îi precizaseţi că reveniţi azi.

Inginerul îşi lipi palmele de obrajii care-i ardeau, recunoscu deodată cu voce obosită :

— Da... Bănuiesc adică !

— Bun. Ce-nseamnă, în primul rînd, mențiunea din bilet „nu cred că ai putut semna hîrtia aceea“ ? întrebă colonelul, își reocupă locul în fotoliu, puse în fața lui Victor biletul.

Erau cîteva rînduri acolo doar, pe care inginerul le parcurse. Atît că, după cuvintele reproduse de colonel, urma și „pentru servicii aduse firmei“.

— A fost o nerozie, zise Victor. Din partea mea.

— Ce nerozie ?

Ochii inginerului se opriră în ochii lui, era un bărbat încă tînăr, cu expresie deschisă, ceva încrîncenat se citea însă acum în privirea aceea, tonul vorbelor marca silă și dispreț totodată, ultima nuanță probabil pentru propria „nerozie“.

— M-au rugat, frumos, acum vreo lună, să fac traducerea unor prospecte comerciale. În românește. Nu era nimic greu, limbaj mai mult de specialitate. Am rezolvat totul într-o după-amiază. Mi-au mulțumit foarte mult. Mi-au dat bani ; pentru traducere, spunînd că la ei „totul se plătește“, schiță același surîs strîmb Victor.

— Și v-au cerut să semnați o chitanță.

— Da. Am fost atît de idiot încît să nu fiu atent ce scria exact ; la sumă m-am uitat, era pînă la o centimă cea pe care o primisem.

— E posibil să fi fost... începu colonelul.

— Da. E posibil să fi fost menționat acolo și „pentru servicii aduse firmei“, ghici Victor. Și-mi dau seama, acum... ce-au făcut cu chitanța. Numai că nu pricep ! reizbucni Victor Rădulescu. Maria scrie aici că nu crede c-am semnat, că nu credea adică să fi făcut ceva... ceva murdar ! Mă cunoaște. E o femeie rațională ! Ce-a determinat-o atunci să copieze, chiar dacă i s-a arătat chitanța...

Inginerul se oprise, Dumitrescu îşi încreţi nasul, îi venea să rîdă, în ciuda gravităţii situaţiei. Ceva de adolescent mai avea totuşi inginerul acesta foarte inventiv, cu nervi tari, inteligent şi îndrăzneţ. Ca şi Mirela însă... Of !

— Ce să copieze ?

Victor Rădulescu ezita. Căuta o minciună cu care „să dreagă" ce-i scăpase ? Calcula şansele de care dispuneau ei să afle totuşi adevărul ? Dacă avea să mintă, ce concluzie putea trage el în continuare despre omul acesta ? Că mai ştia şi alte aspecte nemărturisite ? Voia s-o apere pe Maria, evident, dar asta nu l-ar fi scuzat cu nimic, o minciună atrăgea inevitabil alta şi...

— Dacă sînteţi pe punctul de a-mi îndruga o poveste, zic să renunţaţi. Din fericire, nu-i ăsta talentul dumneavoastră. Şi ştiu oricum despre ce-i vorba, avansă colonelul. Avea încredere în omul din faţa lui, o încredere pe care şi-o explica greu. Ascultă cu plăcere răspunsul :

— Ei bine... Am văzut... Cineva mi-a arătat, ieri, o hîrtie ; xeroxată. Erau acolo nişte coloane de cifre... ce păreau scrise de mîna Mariei.

— Aha ! făcu Dumitrescu. Realizaţi pe ce au mizat ? Şi-au mizat bine, ai dracului !

— ...Pe ce ?

— Pe faptul că o iubiţi. Şi că Maria vă iubeşte. Au reuşit să transforme ceva frumos în...

În ce ? „Într-o mare porcărie" erau cuvintele potrivite ? Era suficient de exactă expresia asta ? Ce s-ar fi întîmplat dacă cel de-al doilea fir, Mirela, ar fi fost şi el manevrat ? Dacă Ander Garan ar fi reuşit să obţină despre Mirela unele date compromiţătoare, ori s-o determine să fugă, împreună cu Dan,

din țară ? Cît lipsise pentru ca această idee să devină realitate ? Descoperise măcar acum Mirela ce „figură de groază“ i-ar fi putut face lui taică-său ?

— Nu pricep însă, se reaprinse Victor, încă nu pricep ce și-a imaginat *Maria ! În bilet scrie clar că* nu crede să fi adus eu „servicii firmei“ ! Atunci ? !

— Pot să vă spun și asta, zise Dumitrescu. A convins-o un complice al... amicului dumneavoastră Ted Garner.

— Ted Garner ? !

— Atunci Ander Garan ?

— Andrei ? Da. Pe Andrei Garan îl cunosc. L-am rugat să-i ducă Mariei un radiocasetofon și...

— Ei. el i-a mai dus și chitanța aceea, plasă Dumitrescu. Iar complicele lui s-a dat drept căpitan Dănăilă.

— Bine. dar Maria îl cunoștea pe Zețaru ! I-a lăsat numărul de telefon înainte de plecarea mea !

— A preferat să joace singură, aminti aparent fără intenție colonelul. A folosit numărul abia ieri, să întrebe ce culoare au ochii căpitanului Dănăilă ; pentru că există un asemenea căpitan la noi, de care Garan et compania știau... Cînd și-a dat seama că Dănăilă care-i vorbise era un impostor, că a scris cu mîna ei acele coloane cu cifre... Care se refereau la ce ?

— ...La un proiect colectiv, șovăi iarăși Victor Rădulescu.

— M-3 ?

— Știați ?

— Credeați că v-am mințit, cînd v-am spus că știu oricum despre ce-i vorba ? se burzului colonelul. Ce scria exact în hîrtiile pe care vi le-au arătat ? Și cine vi le-a arătat ?

— Era tabelul cu rezultatul experimentărilor. Codificat, preciză Victor mult mai nesigur de el însă.

— Nu-i exclus ca un expert să poată decodifica, nu-i așa ?

— Exclus... nu ! recunoscu Victor și păru că i se făcuse deodată frig.

— E perfect atunci, zise Dumitrescu. Sper să reușească. Nu mi-ați răspuns la cea de-a doua întrebare. Cine v-a arătat acea hîrtie xeroxată ; fotocopiată, cred, mai repede.

— Nora. Nora Soreni. Secretara particulară a patronului firmei, făcu inginerul distrat. Era iarăși preocupat de altceva.

— Frumoasă ?

— Dacă vă gîndiți, dacă insinuați, începu Victor. Colonelul tăie însă scurt :

— Nu mă gîndesc și nu insinuez, întreb ! Frumoasă ?

— Da.

— Tip meridional ?

— ...Da.

— O particularitate în vorbire ?

— ...Graseiază puțin.

Iată deci... sub ce nume intrase în țară Irene Constantiniu ! Care încercase să-l ucidă pe Vlad. Nora Soreni ! Zețaru făcuse deci legătura exact, Nora lucrase mînă-n mînă cu Garan și Torgen, cînd ajunseseră în posesia coloanelor de cifre, Nora căutase să-l lichideze pe Vlad, înainte de-a urca în avion.

— De ce ați spus că sperați să reușească decodificarea ? se interesă Victor. Speranța lucea în ochii adînci, identici cu ai Mirelei.

— Rezultatele codificate ale experimentărilor, cele copiate de Maria sînt false. Dosarul din care-a co-

piat ea fusese înlocuit. Mai exact, datele. Cifrele sînt modificate structural.

— ...Ați făcut asta ? ! încremeni Victor.

— Erau niște măsuri pe care adevăratul căpitan Dănăilă le-a luat preventiv. Soția dumneavoastră se întîlnise cu doi străini, pe care Dănăilă îi avea în atenție. Se întîlnise fără să discute despre asta cu nimeni. Nici cu Vlad, nici cu directorul, nici măcar cu vreun coleg.

— Veniseți deci... s-o arestați cînd... ?

— Pentru că a furnizat informații false ? De ce s-o arestăm ? făcu nedumerit colonelul. Victor Rădulescu îl privea lung, nevenindu-i să creadă ; se interesă :

— De unde știți că Maria n-a discutat „nici măcar cu vreun coleg" ?

— Credeți că a discutat ?

— Nu. Dar mă-ntreb... cum puteți fi atît de sigur.

— Păi am fi aflat, zise simplu colonelul. Ne-ar fi sesizat, nu sînteți primii ingineri din uzină asupra cărora s-a încercat o acțiune de racolaj. Colegii dumneavoastră au înțeles însă, sper toți, că... se poate elabora, printr-un efort nebunesc, un proiect într-o săptămînă ; dar că nu se poate lupta, de unul singur, cu un serviciu de spionaj.

— Sînteți într-adevăr sigur că a fost salvată ? redeveni neatent inginerul.

— Da. Cel mai bun lucru însă e să mergeți imediat la spital, ca s-o liniștiți. Chiar dacă medicii vor susține că „nu e indicat". Nimic despre Garan, nici un nume, în general, o puteți asigura însă că n-a trădat pe nimeni. Și că a avut noroc. Doctorul care a salvat-o zicea că, dacă mai întîrziam cîteva minute

aseară... Norocul se cheamă, de fapt, oftă Dumitrescu, dar se opri, rosti linear : O colegă de-a dumneavoastră.

— Cum o colegă de-a mea ?

— Şi-a Mariei. Care şi-a dat seama că se petrece ceva deosebit cu soţia lui Victor Rădulescu plecat din ţară. Şi ne-a dat un telefon. La timp.

— Cine e ?

— Dacă n-ar fi dat telefonul, Maria nu ar mai exista.

— Am înţeles, dar cine e femeia aceea ?

— Uite, numele îmi scapă, nici nu ştiu dacă şi l-a spus! se miră senin Dumitrescu. Era de sperat că asta să schimbe optica Mariei în special asupra colegilor de uzină. Dacă Ioana avea să dorească să-şi dezvăluie identitatea, o privea personal. Altceva important vreau să vă sugerez, încheie colonelul. Mirela e la Bucureşti, o să plecaţi acum împreună.

— Mirela ? !

— Da. E de fapt aici, la noi. Pot zice că ne-a ajutat să descurcăm un fir din sforăria asta ; restul are să vă povestească, de preferinţă nu în compartimentul de tren, ci între patru ochi. E necesar s-o iubiţi însă mai mult.

— S-o iubesc... mai mult ? păru consternat Victor.

— Da. Adică să aflaţi ce-i în capul ei. Şi s-o faceţi să termine războiul cu soţia dumneavoastră, e absolut necesar. Mîine, Vlad Zeţaru are să vă caute, Nora Soreni şi peripeţiile dumneavoastră din ultimul timp îl interesează. Şi-acum vă rog să mă iertaţi, zise colonelul luînd de pe masă şi întinzîndu-i biletul Mariei. Îl conduse în anticameră, îi zise Anetei care avusese probabil de lucru pentru a-l opri pe Dă-

năilă să intre : Mircea îl va conduce la gară pe tovarăşul inginer şi pe Mirela, au un tren peste 20 de minute.

— N-avem însă maşină, făcu disperată Aneta.

— *S-o ia pe-a lui Vlad. Spune-i că l-am* rugat eu, adăugă Dumitrescu.

Era vorba de maşina personală a lui Zeţaru. În ultimul timp, nu maşinile, ci economia de combustibil le crea probleme ; trebuia să dea tot mai des astfel de dispoziţii ; se blestemă că nu venise azi cu propria maşină la serviciu. O abandonase de fapt, după ce-l cărase pe Branea la spital, pentru că... rămăsese fără benzină. „Pana prostului“, dar asta era. Acum însă Victor Rădulescu nu trebuia lăsat nicicum să se plimbe prin oraş, măcar şi pentru faptul că se putea întîlni cu Garan şi... naiba mai ştie cum ar fi reacţionat ! Colonelul strînse mîna inginerului, îi făcu semn lui Dănăilă să intre, închise uşa, auzi cum, cu inocenţă, cu o inocenţă impertinentă, uluitoare, Dănăilă întreba :

— Cum îl cheamă pe tipul ăsta ? Parcă l-am mai văzut undeva.

Dumitrescu se instală în spatele biroului masiv, fără să-l invite pe Dănăilă să ia loc, începu cu răceală :

— Că l-ai mai văzut, cred. Necazul cel mare e că trebuia să-l cunoşti ; bine ! Întîmplător, e unul din oamenii de valoare ai acestei ţări. S-ar fi putut să nu mai fie. Iar nevastă-sa, dacă n-ai aflat, ar fi putut să nu mai fie deloc ; o cheamă Rădulescu Maria. Şi-i acum la urgenţă, după o tentativă de sinucidere, care era să-i izbutească, aseară. Pentru că i-au lucrat, deloc rău, şi pe ei şi pe Mirela, fata

lui Victor Rădulescu, de care, după expresia dumitale, văd că auzi prima oară.

Dănăilă tăcea, zăpăcit, colonelul continuă pe același ton :

— Nu asta am vrut să-ți spun însă. Te-am chemat pentru altceva. Dumneata se zice că ai fost un economist bun. Ca ofițer nu ești la fel de bun. Nu trebuie să te simți jignit, se-ntîmplă. Nimeni nu-i făcut pentru orice meserie, s-a greșit de la început, de cînd te-au încadrat.

— Cu mine ? ! făcu Dănăilă, nevenindu-i să creadă.

— Da, zise Dumitrescu. Și de-aceea eu îți propun să demisionezi. Arată că nu te-ai putut adapta, că îți plăcea mai mult să lucrezi ca economist. Dacă n-o faci, voi fi nevoit să te-ajut eu.

— Bine, dar nu-nțeleg ! Am avut de apărat M-3 şi l-am apărat ! izbucni Dănăilă. Am luat adică toate măsurile necesare, cu discreţie ! Nora Soreni, şi Torgen, și Ander Garan chiar — de care la drept vorbind nu-nțeleg de ce s-au ocupat subalternii dumneavoastră — au să plătească scump, cînd se va descoperi că au furat un document fără importanță. Și-asta se va descoperi, cînd vor descifra codul, nici nu știți ce farsă le-am făcut !

Aici avea dreptate, probabil, dar în esență Dănăilă... era prost. Cu un prost n-aveai ce discuta, nu pricepea nici acum că nu primise misiunea de-a apăra niște hîrtii doar, ci pe cei ce le concepuseră în primul rînd ; care puteau gîndi alte zeci de M-3. Era sigur că luase „toate măsurile necesare".

Cîți dintre oamenii, unii de valoare, rămași prin străinătate datorau gestul nebunesc unui Dănăilă sau unui șef profesional ca Dănăilă, care nu știuseră

să aprecieze, să aleagă, între oameni și hîrtiile concepute de ei ? Cum rezistase Dănăilă atît aici, cum de făcuse el greșeala că da, el, Dumitrescu, era unul din vinovații principali, se descotorosise de Dănăilă, așa cum se descotorosise fostul șef al lui Dănăilă, în loc să se lămurească ce era cu „inocentul" ăsta pînă la cap ? ! Îl lăsase să-i plece din serviciu, să promoveze chiar, ba-i făcuse și-o recomandare cu dus și-ntors, din care să nu se poată înțelege prea mult, numai să scape de el, să rămînă în serviciu doar cu oameni „suciți", „cu probleme", cum spunea Stoenescu, dar care niciunul nu era prost ! Ce era de făcut cu această prostie agresivă ? Pentru că Dănăilă își continuă ofensiva de-a dreptul cu obrăznicie :

— În ce-i privește pe toți inventatorii ăștia aiuriți, sfîntul Sisoe mai știe ce-i în capul lor ! Adineauri am aflat că unul pentru care aș fi pus mîna-n foc, Ilie Fălcănoiu, e dispus să rămînă în străinătate. Și să nu vă simțiți jignit dumneavoastră, tovarășe colonel, dar cred că ar fi mai bine să vă ocupați mai atent... de subalternii pe care-i aveți.

— De ce ? făcu sec Dumitrescu, simțind din tonalitățile vocii lui Dănăilă ceva suspect.

— Așa ! Că numai ieri i-am dat adresa bunului dumneavoastră căpitan Zețaru unei maimuțe care se interesează de el, mult, fiind puțin gravidă și abandonată.

— Uite asta nu mi-a spus ! recunoscu Dumitrescu, intuind ceva, se interesă : Cum arăta „maimuța" ?

— N-am avut plăcerea să discut decît la telefon cu ea, rîse Dănăilă, pot să vă informez că graseia puțin. Detaliile sper să vi le dea subordonatul dumneavoastră.

Iată așadar și cine-i furnizase Norei Soreni adresa lui Vlad. Din cîte aflase, cu o seară în urmă, de la Florescu, inginera aceea, Emilia Ionescu, parcă, fusese mai circumspectă, refuzase să dea adresa unui ofițer de securitate aceleiași Irene Constantiniu, alias Nora Soreni. Căpitanul Dănăilă însă nu, „îi făcuse bucata“ lui Zețaru, dînd „maimuței puțin gravide și abandonate“ o informație ce putea să se soldeze cu moartea lui Vlad sau a unuia din oamenii lui Florescu.

Dar cum de nu știuseră adresa șefii Norei ? Bănuiseră, mai mult ca sigur, că fostul „Eric“, respectiv „Daniel“ s-a mutat ! Cum de aflaseră însă că între Zețaru și Dănăilă existau anumite resentimente, de ce tocmai lui Dănăilă îi ceruse Nora adresa, folosind un asemenea pretext ? Vorbise ceva Dănăilă despre colegul său ? Cu cine ? Era aici aceeași mînă a lui Ilie Fălcănoiu, care jucase, desigur, un rol și-n drama familiei Rădulescu ? De-asta n-avea de gînd să mai revină în țară ?

— Da. Dar, ca să-mi spună tot, explică Dumitrescu, fă-mi un raport scris. Scurt, numai ce mi-ai spus : Cînd ai primit telefonul ieri, ce și cum ți-a cerut exact femeia, ce i-ai spus, nu uita particularitatea aceea a vocii !

— Am să vă fac ! surîse Dănăilă.

Nu era numai prost, ci și lipsit de fler. Stoenescu nici asta nu remarcase, maiorul știa să bombăne că Magda e „prea extravagantă, pătimașă chiar în soluții“, că Mircea „s-a prostit în ultimul timp“, că lui Vlad „îi umblă ochii numai după femei“.

Era așa ? În definitiv, după ce-ar fi vrut Stoenescu să-i umble ochii unuia de 33 de ani ? Vlad nu bea, nu fuma, era neînsurat, de lucrat, lucra excelent, un

defect trebuia să aibă în definitiv orice om, unul perfect — în concepția maiorului — ca acest Dănăilă, poftim cum arăta !

Dănăilă încerca să se retragă satisfăcut spre ușă, convins că-i plasase „o bombă". A, nu ! Nu trebuia să plece, odată ajuns pe coridor, putea să discute cu cineva, și „să-i cadă fisa", așa că Dumitrescu încheie apăsat, întinzînd o foaie de hîrtie :

— Acum ! Stai jos și scrie !

*

Da, Ander Garan trebuia să plătească.

Firma trebuia, de fapt, să plătească, numai că firma era departe, iar Garan, cel care în principal îl păcălise, era acolo, în casa cu o grădiniță plină de trandafiri și zorele, care se zărea acum prin parbrizul mașinii.

Torgen opri, trase și frîna de mînă, locul ales era într-o ușoară pantă. Dincolo de-un mic dîmb pe care-l urca strada, dincolo și de părculeț, era casa unde își savura succesul Garan.

Dar... numai pe el îl distrusese acest Ander Garan ? Cum se făcea că Nora nu mai dădea nici un semn de viață ? Ajunseseră datele acelea în străinătate, ori Nora fusese oprită la aeroport ?

Din buzunarul secret al banchetei, Torgen scoase stiloul nichelat, singura armă pe care-o luase cu el, se întrebă dacă Ander era acum acolo, în casa invadată de zorele, ori la hotel.

Nu prea avea obiceiul să dea pe la hotel acest Garan, se afla probabil aici, numai că întrebarea

următoare care se punea era dacă trebuia să meargă acum, în plină zi și să-i facă o vizită sau nu ? !

Nu ar fi fost exclus, deloc nu era exclus, ca cineva — oricine-ar fi fost acel cineva — să supravegheze discret casa cu zorele.

Torgen simțea cum, încet, încet, își recăpăta luciditatea.

Da, mult mai prudent era să nu riște. Să aștepte aici trebuia ; pînă venea ori pleca Ander Garan. Pînă pleca ! Să-l urmărească discret, cînd Ander avea să coboare din mașină și să intre într-o clădire, hotel, ori într-un gang, pasaj subteran aglomerat, atunci, numai atunci, trebuia să-l ajungă din urmă, să desfacă din mers capacul stiloului nichelat, să treacă repede pe lîngă Garan, foarte repede, producîndu-i o zgîrietură doar, o mică zgîrietură pe fața mîinii ; să meargă apoi mai departe grăbit, să se piardă în mulțime, avea trei, patru secunde pentru asta, pînă ce Garan avea să cadă secerat.

Trebuia s-o facă ! Atît trebuia să-i facă și el celui ce-l terminase, trădase, mințise atît de perfid, cu cele „două linii informative" ale sale ; Serena și... Branea !

Torgen tresări. Ei bine, inginerul Mihai Branea era acolo, intra, chiar acum, în grădinița cu zorele, sună la ușă, cineva... Ander, îi deschise ! Erau deci acum acolo *amîndoi !*

*

Colonelul Dumitrescu simțea că ia foc. De-un sfert de ceas era sîcîit de telefoane, de cele mai neașteptate vești, venite prin infernalele cutii de ebonită, pe care

le ura. Acum, colac peste pupăză, îl mai enerva şi Mirela.

Nu Mirela Rădulescu, ci „Mirela lui", fiică-sa găsise de cuviinţă să-i dea telefon, să se scuze jumătate de minut că-l deranjează, pentru a-i spune în final că a găsit o pereche de blugi „de ocazie, Wrangler veritabili", pe care ar vrea să-i ia „grozav", dacă el ar fi de acord !

„De ocazie" însemna mai mult ca sigur de la vreun bişniţar sau intermediar prins în jocul ăsta ; care ţinea, poate premeditat, să plaseze ceva „marfă" şi fiicei unui colonel. Mirela ştia părerea lui despre „ocazii". După cum se pisicea însă la telefon, reişea că-şi doreşte nemaipomenit de mult „Wranglerii veritabili". Dumitrescu se întrebă pe unde putea să fie fiică-sa la ora asta, de unde-i dădea telefon.

Pe de altă parte, nu era tocmai pedagogic să-i interzică scurt orice achiziţie, „toate colegele aveau blugi veritabili doar" — dracu s-o ia de treabă, de unde făcuseră rost de blugii ăia ? ! Nu, interdicţiile nete nu făceau decît să o îndepărteze pe fiică-sa de el, mîine-poimîine să nu-l mai consulte, să-l mintă. Trebuia să se asigure care era sursa, dacă era o afacere dubioasă ori nu, să vadă înainte de-a decide. Asta n-o putea face însă acum.

— Uite ce e ! tăie colonelul descrierea epatantă a „Wranglerilor veritabili cu multe ţinte !" O să vorbim acasă, ţi-am spus să nu-mi mai dai telefon pentru toate fleacurile. E clar ?

— ...Da. Bine, atunci cînd vii acasă, se muie Mirela.

Închise, enervat, furios pe el însuşi, pe colegele Mirelei, pe şedinţa care urma să înceapă şi la care fusese prevenit că nu poate lipsi, pe cealaltă Mirelă,

Rădulescu, ce-i mîncase în ultimele zile o groază de timp, dîndu-i peste cap toate planificările făcute.

— Cum ? !... Cînd ? auzi Dumitrescu, Vlad era, vorbea la un alt aparat telefonic, ce sunase în timp ce el asculta prostiile Mirelei. Bine, aşteaptă puţin ! decise Vlad şi se întoarse spre el, lăsînd în jos receptorul : Tipul pe care l-aţi internat azi pentru dezalcoolizare se pare c-a şters-o din spital.

— A şters-o ? ! tresări colonelul repetînd expresia pe care Vlad, ca şi Mirela, Mirela lui, o folosea prioritar, cu nonşalanţă. Cine-i la aparat ? Doctorul ?

Ţinuse să meargă personal la spital cu Branea, tocmai pentru a nu întîmpina vreo dificultate, vreo lipsă de paturi, vreo amînare de orice fel, vorbise cu unul din şefii spitalului, rugîndu-l să supravegheze îndeaproape pe inginer şi să nu-l lase cumva să iasă din incinta spitalului, cîteva zile nici măcar să nu telefoneze în oraş.

— Nu-i doctorul, anunţă cu acelaşi aer imperturbabil Vlad. Mircea zice că inginerul Branea a intrat acum la Garan.

— La hotel ?

— Nu. La căsuţa vărului.

Ce căuta nemernicul de Branea la Garan ? De ce fugise din spital ?

Telefonul pe care abia îl închisese sună din nou, dacă era cumva Mirela... simţi că avea să suspende pedagogia ştiinţifică şi...

Nu era însă fiică-sa ! O voce bărbătească, necunoscută întrebă într-o limbă română cursivă, care păstra totuşi un foarte vag accent străin :

— Vă ocupaţi cumva de cazul unui oarecare Ted Garner, alias Ander Garan ?

— Cine sînteţi ? întrebă Dumitrescu.

— Rețineți, vă rog, continuă vocea grăbită : Ander Garan, reprezentant al firmei „Complex", se întîlnește în clipa asta, în casa vărului său, cu un anume Mihai Branea, inginer român ; de la care va primi informații pentru tratativele de mîine.

Ianis Torgen trebuie că era ! Pierduse contractul și se răzbuna ? Ori voia să verifice dacă Branea e „omul securității" ?

— De unde știți de această întîlnire ? se interesă colonelul cu scopul de-a cîștiga timp, îndepărtase receptorul de ureche, pentru ca Vlad să poată auzi și el vocea lui Torgen încheie însă scurt, după ce precizase adresa vărului lui Garan :

— Dacă centrala dumneavoastră telefonică m-a îndrumat greșit, comunicați neapărat serviciului de contraspionaj ce v-am spus ! E important și extrem de urgent !

Se auzi apoi un țăcănit sec, ce marca întreruperea convorbirii.

*

— Stai jos ! invită Ander Garan îmbrăcîndu-și halatul.

Aprecie că vizita aceasta a lui Branea se nimerea prost. Nu numai pentru că fusese nevoit să-l primească în pijama și ciufulit, cît pentru că se simțea... mahmur.

După întîlnirea pe care o avusese cu Torgen de dimineață, revenise acasă și-o găsise pe Serena într-un hal de nervi nemaipomenit. O liniștise. Dar băuseră amîndoi zdravăn în timpul acelui proces. Femeia plecase, în sfîrșit, el sperase să poată dormi, venise însă Dan care-i restituise toți banii împrumu-

tați. De unde făcuse rost de bani și de ce i-i restituise, plecînd pentru asta din program, era o întrebare care-i bîzîia în minte neplăcut. Iar acum apăruse și bețivul ăsta, cu hîrtiile lui, la care Ander privea, încercînd să-și gonească din cap aburii alcoolului înghițit.

— N-am timp să stau jos, explică nervos Branea.

Nici inginerul nu părea să fie în apele lui. Sub ochii spălăciți, două pungi bine marcate aminteau de seara trecută. Ce îi venise să-l caute la această oră Branea, care ar fi trebuit să fie și el la slujbă ? !

— Ce se petrece ? întrebă Garan, presimțind ceva.

— M-am internat în spital ! se strîmbă inginerul parcă ar fi înghițit sare-amară.

— Ce-ai făcut ? !

— Am fugit de-acolo doar să-ți aduc astea ! continuă Branea, răsfirînd pe masă filele de hîrtie pe care le-adusese. Taxiul m-așteaptă la colțul străzii, trebuie să fiu cît mai repede înapoi.

— Te-ai internat ! ? nu-i veni să creadă lui Garan.

Branea îl amenințase de cîteva ori că se va trata într-un spital și că atunci... „de-atunci tot ce-a fost între noi se va sfîrși", zisese inginerul. Numai că intenții de-astea bețivii aveau mereu. Nu crezuse, nu credea nici acum, se întrebă ce urmărea interlocutorul lui *de fapt ?*

— M-am internat, că nu mai mergea altfel ! se justifică Branea, cu ochii la o sticlă de pe masă. Azi-dimineață, cînd ți-am dat telefon, pe la opt, și ți-am spus cifrele alea două... Ei bine, să nu le folosești, am greșit.

— Ce-ai făcut ? ! întrebă, stăpînindu-se Garan. Îi venea să-l ucidă însă pe Branea, dăduse deja informațiile primite de la el lui Torgen. Iar Torgen ple-

case direct la tratative, avea să mizeze fals, mizase probabil deja, se ducea de rîpă totul, planul lui de-a pătrunde la „Globus“ pica, din cauza...

— *De-asta* mi-am dat seama că trebuie să mă internez ! se scuză Branea. Și la serviciu încep să încurc treburile... Ce ți-am adus însă acum sînt date certe. Poți fi liniștit. Sînt pentru tratativele cu firma ta, de mîine. Absolut certe și... cu toate detaliile. Îmi dau seama cît valorează și... consider că sîntem cu asta chit. Așa că dă-mi înapoi chitanțele ! încheie la fel de nervos Branea.

*

— Dă-i drumul ! Cu viteză ! preciză Dumitrescu. Erau cuvinte pe care nu le pronunța des, cînd la volan erau Magda sau Vlad ; oricare dintre ei, dacă primea mînă liberă, conducea ca la o cursă automobilistică.

Vlad nu se dezminți nici acum. Mașina țîșni realmente de pe loc, se strecură cu pneurile scrîșnind printre celelalte vehicole staționate în curtea interioară a ministerului, ieși în stradă cu claxonul țipînd cumplit, se aruncă spre piața largă, în direcția Căii Victoriei ca o furtună.

— Cred că ar fi foarte bine, aminti el, păstrînd altminteri același ton sec și ritm flegmatic, tărăgănat chiar, să-i ordonați prin radio Magdei să vină imediat acolo și ea.

Colonelul se întrebă de ce mai aveau nevoie și de Magda — o fi fost și Serena la Ander ? —, aprecie însă că nu era cazul să mai piardă timpul cu întrebări și explicații. Dacă lunganul blond spunea că era ne-

voie imediat și de Magda, se vede că era. Așa că Dumitrescu se execută, apucă radioportativul de lîngă el și îl deschise pe emisie.

*

— Cum ? ! zise Serena, nevenindu-i să creadă. Cum de-a pierdut Torgen contractul ? !

— Așa, zise Marcel Pătraș, își scoase ochelarii și începu să-i șteargă cu sîrg, cu metodă, părea să se zgîrcească la explicații. Abia după ce barmanița puse pe masă cafelele mari și al doilea rînd de păhărele de coniac, Pătraș motivă, privind-o cu ochii lui umflați, de miop : S-a încăpățînat prostește, părea sigur acest Torgen că ne face oferta cea mai avantajoasă și că sîntem strînși cu ușa să primim marfa cît mai curînd. A „ținut cu dinții" la un preț de-a dreptul aberant.

— Și nu era oferta cea mai avantajoasă ? tresări Serena, simțind că se trezise complet.

— A firmei lui Torgen ? ! Da' de unde ? ! Am încheiat de altfel contractul acum zece minute, cu altă firmă, economisind practic aproximativ patru milioane. Sincer să fiu, fără să vrea, acest Torgen ne-a ajutat umflînd prețul în halul ăsta ; c-a și spus, tîmpitul, la ieșire, unuia, tot străin, cît a cerut. A plecat de la tratative realmente bulversat, șocat ca după un cutremur, mi-era că pică jos.

*

Torgen rămăsese în cabina telefonică, de unde putea supraveghea perfect toată strada. Cum avea

să decurgă acest ultim act al dramei ? Avea să apară poliția ? Ori îl manevraseră din umbră pe acel Branea și, în consecință, românii n-aveau să întreprindă nimic ?

Nu, nu părea să fi fost așa. Torgen remarcă un autoturism care stopase la colțul străzii, din el coborîră doi bărbați, unul înalt și blond, celălalt voinic și cărunt. Nu-și dădu seama de unde apăru și un băiat slăbuț, cu păr negru, cîrlionțat, care le ieși în întîmpinare. Se apropiară cu pas lejer însă de casa în care era Garan, nu intrară și Torgen se întrebă de ce. Puștiul brunet se despărți apoi de ei, dispăru într-o curte vecină. Era clar, „se desfășurau" după toate regulile, cel de-al treilea verifica dacă nu exista o ieșire de serviciu, prin care Ander s-o poată șterge la momentul potrivit.

Așteptau totuși, încă, oare ce mai așteptau ? Îi zări în sfîrșit întorcîndu-se spre colțul opus al străzii, unde frînase o mașină sport. O femeie tînără, zveltă, coborîse din mașină, se îndreptă spre ei cu pas repede. Da, acum echipa era completă, de ce le trebuia și femeia asta Torgen nu înțelese, hotărî că era însă cazul să-și joace și el ultima carte, înainte de-a o șterge din România.

*

— Asta nu-nseamnă să nu mai bei cu mine încă un ultim pahar, înainte de-a deveni abstinent ! surîse Ander Garan, turnînd votcă. Ajunsese la concluzia că singura soluție era să-l îmbete turtă pe Branea, să-l ducă pînă la comă alcoolică, dacă tre-

buia, dar să afle *tot*, pentru că ceva se ascundea în povestea asta.

Cu coada ochiului, observă că Branea privea ca hipnotizat băutura, telefonul sună însă, Ander mai turnă un pahar pentru el, lăsă sticla, ridică receptorul.

— Alo ! Cine e ?

— Ești singur ? se auzi vocea lui Ianis Torgen.

— ...Nu. De ce ? se interesă Garan.

— Voiam să-ți mulțumesc ! rînji parcă Torgen, am rezolvat, totul a ieșit la tratative perfect !

Era nebun ? Pierduse probabil contractul, bine, dar de ce trebuia să facă aceste confesiuni prin telefon, ce-i venise ? Serena, Dan, Branea, Torgen acum, se comportau azi ciudat, ce se întîmpla ? !

— N-ai pentru ce să-mi mulțumești ! sublinie Ander. Îl auzi însă pe Torgen spunînd și mai indiscret :

— Ba am, știi că am. Și în concluzie am făcut și eu... propunerea... propunerea care...

— Ascultă, ești beat ? ! izbucni Ander Garan, căutînd să se stăpînească ; remarcă expresia năucă a lui Branea, inginerul luase în mînă paharul, dar îl urmărea cu privirea, simțise pînă și bețivul că ceva nu era în ordine.

— Nu-ți fie teamă, nu mai ai de ce ! se distinse vocea lui Torgen. Prietenul tău Branea ce mai face ?

De unde știa de Branea ? De unde știa că-i Branea aici ? ! Îl urmărise ? ! De cînd ? De ce ? Un semnal de alarmă începu să bîzîie strident în creierul său. Garan zise cu maxilarele încleștate, crispat :

— Nu-i aici !

— Spune-i complimente din partea mea și prietenei tale din Cluj, rînji Torgen batjocoritor. Vru-

sese să mai zică ceva, dar Ander trînti receptorul în furcă. Cum de știa și de Serena ? Îl filase ? Torgen ? Altcineva ? De cînd și de ce ?

— Cretinul ! scrîșni Garan. Sper că e beat, adăugă el. Merse la fereastră să privească din instinct în stradă, strada era pustie, în cabina telefonică din micul parc se afla însă o siluetă, care...

Torgen ! Însuși Torgen se întorsese chiar acum, îi făcea un semn amical cu mîna, un semn ce părea a fi de rămas bun.

— Pleacă ! Pleacă imediat, Branea ! strigă Ander Garan, se întoarse spre bețivul care golise ambele pahare și-și turna acum un al treilea.

— De ce? făcu inginerul posomorît. Îl privea cu ochi apatici de bețiv. Ander se repezi la masă, apucă hîrtiile aduse de Branea, scoase bricheta, mai avea încă timp, ușa era încuiată, mai avea încă timp, pentru ca *nici* o *probă* să nu se găsească asupra lor. În aceeași clipă auzi însă cheia răsucindu-se cu rapiditate în yale, ușa zbură în lături, pătrunse un lungan blond, Zețaru era, „Eric", *pe care* Nora *declarase că l-a lichidat* — Nora făcuse tot jocul dublu, deci ? ! Nora ? !

Un tînăr cu păr cîrlionțat apăruse și el, un bliț sclipi în mîna puștiului, altă fulgerătură și apoi alta; tînărul se învîrtea în jurul lor cu rapiditate, căutînd unghiurile cele mai favorabile.

— Suficient, Mircea.

Ander ridică privirea. În cameră mai intrase un bărbat, masiv, cu părul cărunt, ochii lui fixau însă fața lui Branea, deocamdată altcineva nu părea să-l intereseze.

XII

SCENARII APROAPE IDENTICE

Bătea, încă de cînd plecase din Cluj, același vînt rece, vînt cu miros de iarnă, ce smulgea ultimele frunze arborilor bătrîni și triști. Un zbor chinuit, scurt — primul și ultimul lor zbor — după care frunzele se topeau în cimitirul de foi veștede, mormane umede pe aleile parcului pustiu.

Își aminti că tot într-un parc îl cunoscuse pe Tedi. Numai că era primăvară atunci. Totul înflorise parcă peste noapte, cu o săptămînă în urmă lăsase un parc mustind doar sub ultima zăpadă tîrzie și cînd revenise în București găsise delirul acela de culoare, de nuanțe, de exuberanță și... vitalitate nebună, pe care, cîndva, cînd credea încă în posibilitatea de-a deveni altceva decît o funcționară măruntă, sperase c-ar putea-o aduna pe-o bucată dreptunghiulară de pînză.

Eșuase visul, îi eșuase căsnicia apoi ; eșuase dragostea aceasta tîrzie, pătimașă și rușinoasă ; eșuase pînă și-n tentativa de-a deveni... spioană !

„Spi-oa-nă“ ! I se părea stupid, irațional ca un vis urît ; ce durase totuși luni. Cele două imagini ale parcului, de-atunci și de-acum, deveneau deodată... „simbolice“ ; viața ei, utima zvîcnire a vieții ei de

femeie părea să fie înghesuită între cele două imagini ale parcului pe care-l străbătea acum.

De ce eșuase însă *și ca „spioană“* ? ! De ce *încă o dată* eșuase ? Uite, asta nu mai pricepea.

Știuse că avea să plătească. Din clipa în care îi adusese lui Tedi primele date, altminteri minore, banale, știuse că urma să vină, cîndva, o scadență. Cînd urcase-n mașina aceea și fusese dusă la securitate, rămăsese convinsă că nu avea să iasă de-acolo. Nu-i părea rău decît de copii. Incredibil pentru o „spioană“ și-o femeie care-și înșela bărbatul, sistematic, prădîndu-l încă și de informații, își iubea, totuși, copiii făcuți cu acel bărbat al ei... în ultimă instanță nefericit. Ce urmase apoi ? A, da, tînărul în uniformă, pe care din vedere îl cunoștea, îi era vecin de bloc parcă, își amintea din tot interogatoriul doar expresia uluită, contrariată a tînărului cu ochi negri, care... care nu putea pricepe *de ce*. De ce făcuse ea ce făcuse.

Nu părea să discearnă nimic din comportarea ei, dacă ar fi întrebat-o un bărbat matur sau o femeie... poate că lor le-ar fi zvîrlit de la obraz, brutal, de ce anume, la 36 de ani, se-ncurcase c-un bărbat mai tînăr decît bărbatul ei, după ce „pînă atunci dusese o viață exemplară“ — parcă așa spusese puștiul acela.

Lui nu... nu putuse să-i spună. Preferase să tacă, să tacă mereu ca o idioată, convinsă, în clipele acelea, că oricum totul era sfîrșit, nu mai auzea ce i se spunea, se întreba doar dacă aveau să-i dea voie să-și mai vadă o dată măcar băiatul. Rămăsese trăsnită cînd tînărul în uniformă, după ce se consultase șoptit c-un bărbat în civil ce intrase cîteva clipe doar în birou, îi zisese cu o voce în care nedumerirea se amesteca acum cu dezgustul : „Sînteți liberă. Puteți pleca acasă“.

Fusese convinsă că a doua zi o vor lua din nou. Şi vrusese să se spînzure. Nu putea suporta mai ales întrebările insistente ale bărbatului ei. Care se dovedea în totală necunoştinţă de cauză. Nu-şi dădea seama ce se întîmplase, de ce tace ea continuu... îi propusese, pe un ton îngrijorat, s-o ducă la un doctor. Nu înţelegea, nici el nu înţelegea nimic...

Regreta că nu fusese atentă la ce-i spusese atunci, la ancheta aceea bizară, tînărul în uniformă. Poate că acolo era „cheia", care ar fi putut-o ajuta să descopere de ce-i dăduseră drumul, de ce, vreme de-o săptămînă, nimeni nu se interesase de ea, de ce apoi, într-o zi mohorîtă, se trezise acasă c-un alt tînăr, semănînd aproape perfect cu vecinul ei, dar care era în civil şi spunea că e de la Bucureşti. O anunţase că „trebuie să discute cu ea ceva". Era singură acasă, ridicase numai din umeri şi întrebase dacă are voie să-şi ia o valiză cu lucruri. Puştiul, grav, brunet, cu păr cîrlionţat, spusese că vor discuta „aici", adică acolo, în apartamentul lor, se interesase doar dacă „nu mai e nimeni acasă", deşi părea să ştie că nu era.

Şi-o întrebase, vreme de-o jumătate de ceas, nu atît despre Tedi, cît despre Dan Cristescu. Răspunsese absentă, fără să ascundă nimic. Ce-ar mai fi avut de ascuns şi de ce ? Gestul sinuciderii pe care-l ratase — şi pe-ăsta-l ratase, încă o dată deci ratase, în linişte, fără ca nimeni să ştie măcar — se topise într-o indiferenţă totală, ce făcuse din ea un automat viu. Mergea la serviciu, la piaţă, dormea alături de bărbatul ei... fără să-i mai pese *de nimic !*

Tînărul în civil pusese toate întrebările pe un ton egal, fără nuanţă, la sfîrşit doar părea să fie satisfăcut de răspunsurile ei, îi ceruse să scrie o declaraţie

scurtă, de-o pagină, spusese chiar un „mulțumesc, asta-i tot", plecase la fel de discret cum venise.

Şi iarăşi nu mai înțelegea, auzise că la Bucureşti avusese loc un proces, al lui Tedi Garner, devenit Ander Garan... Crezuse că măcar atunci o vor aresta, că o vor duce la proces. Nimic ! Colegii o întrebaseră chiar „dacă-l știa cumva pe acel Garan", păreau să n-aibă habar nici ei de nimic.

Apoi, după luni de zile, primise un telefon. De la Tedi. Care era deci Ander Garan ; în libertate și bine dispus, după tonul cu care vorbea. Îi ceruse să vină la București, el pleca, urma să plece din țară „pentru totdeauna" zicea, și are „să-i dea ceva" !

Nu reușise să afle cum se terminase procesul, cum de fostul ei iubit care o șantajase era în libertate, hotărîse întîi să nu se ducă nicăieri. Apoi se decisese să meargă la securitate. Să se intereseze, să priceapă odată. Se învîrtise vreun ceas pe străzile din jurul clădirii aceleia, nu izbutise să intre, nu-și dădea seama ce-ar fi trebuit să spună, de cine să întrebe și... cu ce drept venea ea să le ceară lămuriri.

Se-ntorsese acasă. Și pîndise toată după-amiaza, de la fereastră, venirea „vecinului ei de bloc", pe el parcă ar fi îndrăznit să-l întrebe. Îl văzuse întorcîndu-se acasă spre seară abia. Era însă cu nevastă-sa, cu copilul în cărucior, nevastă-sa gravidă... nu-i venise iarăși s-alerge și „să-l acosteze" în mijlocul străzii, pe ofițerul cu aer de adolescent.

Eșuase *încă o dată*, și-n tentativa asta ! Cum probabil avea să eşueze şi-n tentativa de-acum, de-a se întîlni cu Tedi, ora întîlnirii trecuse, întîrziase ea, probabil, Tedi nu apărea, se întrebă dacă nu plecase deja din țară și dacă nu cumva pusese la poștă, înainte de-a pleca, vreun plic pentru bărbatul ei.

I-ar fi părut rău pentru copii. Ar fi însemnat sfîrșitul probabil, sfîrșitul mariajului lor ; simțea că n-ar mai fi fost în stare să suporte măcar gîndul unui proces de divorț ; în care, desigur, aveau să-i fie luați ambii copii, după tot circul plimbării pe la avocați, cărora ar fi trebuit să le spună... ce ?

Nu. Niciodată ! Asta nu avea să se-ntîmple... Nu trebuia să mai rateze !

Tresări, apoi încremeni, undeva, pe o alee lăturalnică, desfundată de ploaie, apăruse silueta cunoscută a lui Tedi. Sau Ander Garan ? ! Da, el era ! El era, aproape la jumătate de ceas după ora fixată, venea cu pas relaxat, drept spre ea, o văzuse și se apropia, îmbrăcat într-un pardesiu cenușiu, sport, într-una din mîini c-o servietă, venea, Dumnezeule!, cu o față surîzătoare, cu o bună dispoziție uimitoare, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

S-a oprit acum. S-a oprit, la un pas în fața ei, o privește lung, nu cu zîmbetul lui cunoscut însă, nici cu cel amenințător măcar, este altceva în privirea lui. Tedi întreabă acum cu răceală, ca între oameni de afaceri, întreabă răspicat și totuși zîmbitor :

— Cu cît ți-au dat mai mult ?

Nu, nu înțelege. Nu înțelege decît că... el, el o crede... crede că...

— Cine să-mi dea mai mult ?

Prin ochii lui Tedi trece un fulger scurt, întrebarea ei pare să-l enerveze ; bărbatul în pardesiu sport strecoară printre dinți :

— Știi, scumpa mea Serena, de unde vin acum ? Știi, nu ? !... Abia au reușit să mă scoată pe cauțiune trei avocați, am să plătesc zece ani, pentru că imbe-

cilul de Torgen m-a denunțat. Din cauza ta ! Cît ți-a dat firma cu care concura Torgen ? ! Cît ? ! Ori ce ? !

Și-acum, dintr-o dată, *înțelege !...*

Torgen, contractul ratat, bărbatul ei care nu știe nimic, faptul că ei nu i s-a întîmplat nimic, de-asta nu i s-a întîmplat nimic... pentru că... probabil... datele pe care le-a avut bărbatul ei, pe care ea le-a sustras și predat lui Tedi, pentru Torgen, erau...

Doamne, și nenorocitul din fața ei... e convins acum că ea... în mod premeditat... a făcut jocul ăsta, pentru că a primit „mai mult", de la firma cu care concura Torgen !...

E pierdută. Simte că nu e în stare, n-are cum să-i dovedească omului ăsta că pe el... pe el măcar nu l-a trădat, deși era singurul pe care ar fi trebuit... să-l distrugă ea ; o obligase să facă ceea ce, din toate timpurile... tuturor, inclusiv celor ca Tedi și Torgen, le-a inspirat o silă cumplită... În loc de toate astea, Serena se aude spunînd :

— Tedi ! Jur că...

N-apucă să zică altceva, brațul bărbatului zvîcnește fulgerător, o palmă care-o azvîrle la pămînt, în noroiul gros, și-n clisa de frunze care... n-au zburat decît o dată.

— Voi avea grijă ca directorul tău și mai ales scumpul tău soț să afle ce trebuie, anunță Tedi acum, se-ntoarce și pleacă mai departe, cu mersul lui suplu, sigur, liniștit, se îndepărtează, în pardesiul gri-fer, în mînă cu servieta în care, desigur...

Da. S-a terminat... S-a terminat, în sfîrșit. Scadența a venit, așa cum știa, de la început, că va veni cîndva...

Ei bine, iată, a venit !

*

— Se îndreaptă spre ieșirea din parc. Ce fac în continuare ? se auzi vocea lui Mircea.

Vlad trecu micul portativ pe emisie, întrebă sec :

— Ce-i cu femeia ?

— ...Nu-mi dau seama, anunță nedumerit Mircea. N-a părut să fie decît o lovitură cumplită ! Nu ucigătoare însă... Numai că... nu mișcă deloc ! făcu locotenentul și mai uimit. Vocea era precipitată, iritată, ostenită și de așteptare; stătuse de două ceasuri ascuns în apropierea locului de întîlnire. Vlad hotărî rapid :

— Du-te și vezi ce-i cu ea ! Imediat !

— Nu mai e cazul, trăiește ! se distinse iarăși vocea lui Mircea. S-a ridicat, privește în jur... copacii... Surîde, parcă !... Da, surîde !... Pleacă, a pornit acum, vine spre dumneavoastră... Și zău că surîde, e plină toată de noroi, dar surîde. Nu mai înțeleg nimic !

*

Ander Garan ieși din parc și privi în jur după un taxi. Mașina i-o preluase unul din avocații firmei, era prima măsură, cea mai ieftină, din șirul lung de represalii care aveau să survină. La plecarea în misiune i se spusese chiar că nu trebuie făcut nimic de natură să „zgîrie" relațiile cu românii. Le zgîriase, rău, firma lui pierduse și ea încheierea contractului sperat ; la fel cea la care lucra Torgen. Torgen, care n-avea să i-o ierte nici el...

Ander Garan sări sprinten într-un troleibuz, chiar în clipa în care pleca din stație. Ce să-i faci, soarta

spionilor răsuflați, trebuia să se obișnuiască și cu asta. Nu mai călătorise c-un asemenea mijloc de cînd descinsese în marele oraș occidentul, hotărît pe-atunci „să devină cercetător în fizica teoretică“ ! Mda, cîndva avusese convingerea că „avea talent pentru un asemenea domeniu“ ! Ha !

Simți că deocamdată era un pachet de nervi. Greșise, ridicol, pînă în ultima clipă. Chiar și cu această Serenă, se lăsase pradă unei furii stupide, anunțînd-o că va trimite plicurile acelea !

Ca un cretin procedase ! „Cînd vrei să muști, nu lătra întîi“ era un proverb cunoscut încă din școala pe care-o făcuse în urmă cu șase ani ! El lătrase ca o javră și pe deasupra...

La dracu, Serena ar fi putut fi încă folosită ! Dacă nici cei de la servici, nici bărbat-su nu știau nimic — avocatul cel puțin așa susținea — „materialul“ cu privire la ea mai putea fi utilizat. Peste un an, doi, cinci, zece, cînd puștii Serenei aveau să crească, eventual ; nu le-ar fi convenit nici lor să vadă difuzate...

Întrebarea era dacă securitatea știa, și cît anume, despre rolul Serenei ? Dacă nu știuseră, aflaseră, la proces, de la el ! Și-atunci izbucnise ca un imbecil, aruncînd cîteva fraze care...

Ce se întîmpla cu el ? ! Și ce avea să se-ntîmple, de ce se lăsase tîrît de-o furie idioată ? Distrusese ultima linie informativă care scăpase, poate, nedescoperită !

Ar fi trebuit acum, dar nu se mai simțea în stare, să se ducă înapoi, s-o caute pe Serena, s-o liniștească... sau s-o ucidă, altfel nenorocita avea să se spovedească singură lui bărbat-su, și desigur, nu numai lui, să...

— Dumneata de ce nu perforezi biletul ? Ai abonament ?

— ...Eu ? ! tresări Ander Garan.

— Da, da, dumneata ! făcu controloarea. Stătuse pe-un scaun cumințică pînă atunci, se ridicase în picioare acum, îl apostrofa aprigă, plină de convingere : Te urcași de două stații, n-ai încercat măcar să-ți procuri un bilet, pe ce lume te crezi ? !

Era bună ! Avea să-l amendeze și cața asta acum. Pe lîngă cauțiunea plătită, suma acestei amenzi *nu însemna* practic, nimic ; într-o străfulgerare, Ander Garan văzu însă titlul mare al unui ziar de scandal alături de poza sa : „Spion amendat în România pentru călătorie clandestină în troleibuz !“ Dacă ar fi aflat-o, unul din amărîții de ziariști, care și-așa se ocupau cam mult de ei în ultimul timp, ar fi fost în stare să scrie ceva în genul ăsta, amintind în final — după ce-l umpluse de Doamne-ajută — de banii cheltuiți din contribuția cetățenilor de „anumite servicii oculte“. Tehnica acoperirii de ridicol era sfîntă, nimic nu ucidea mai repede.

— Ai dreptate ! surîse melancolic Ander Garan. Sînt vinovat, mă gîndeam la ceva ; am uitat pur și simplu. Cobor la prima, cît trebuie să plătesc ?

Scosese banii deja ; femeia era tinerică, măruntică, îl măsură lung, lung, „muiată“ dintr-o dată; se vede că nu se întîlnea mereu cu un asemenea „clandestin“ care să reacționeze atît de pașnic și de prompt, alura ei războinică se topi cum s-ar fi așezat la loc penele zburlite ale unui cocoș. Femeia spuse pe un ton doar indignat :

— Of, de ce-o fi așa ? ! Zău, de ce trebuie să stai după fiecare cu bățul, de ce n-or fi făcînd toți ce trebuie din conștiință ! ?

Ander rămăsese interzis.

— Lasă acum ! Dacă zici că „te gîndeai la ceva"... şi cobori la prima... făcu apriga olteancă, surprinzător de înţelegătoare, şi Garan avu deodată senzaţia, stranie, că... iertarea asta a femeii, care *stima*, simplu, ideea că el „se gîndea la ceva" — ce-l credea oare ? — avea să-l urmărească de-acum, absurd, tot restul vieţii. O auzi adăugînd spontan, cu surîsul acela deschis şi în acelaşi timp indescifrabil al Mirelei, cu ochi gravi... în care rămăsese ceva din copilăria pierdută : „La ce naiba te gîndeai ? !"

*

— Cred că n-a învăţat nimic ! Şi că merită să încerc ! auzi Dumitrescu în micul aparat vocea lui Vlad şi, de pe scaunul de lîngă el, Magda comentă înfuriată, negăsindu-şi cuvinte :

— Asta-i... în capul lui ! Nu pricepe nimic, niciodată, cum să nu fi-nvăţat ? ! N-are sens să încerce !

— Niciodată să nu pui mîna-n foc pentru nimic ! aminti Dumitrescu. Oricum trebuie discutat cu ea, conchise colonelul privind şoseaua, în capul căreia Serena, cu fîşul plin de noroi, mergea cu pas domol, indiferentă la privirile trecătorilor.

— Dar e într-o stare psihică nenorocită ! pledă Magda. Să discutăm cu ea, de acord, dar nu cum vrea el !

— Şi ce dacă-i într-o stare psihică nenorocită ? se strîmbă Dumitrescu. Tocmai în starea asta mă interesează cum va reacţiona, dacă în locul lui Vlad ar fi alt Ander Garan ! Acţionează, făcu el hotărît. Apăsase pe clapeta aparatului, văzură imediat Taunusul în care era Vlad ieşind în trombă de pe o alee,

lunecînd rapid şi încetinind brusc în apropierea Serenei.

Mergea acum alături de bordura trotuarului, scopul manevrei fusese ca femeia să nu poată observa numărul maşinii, care nu era totuşi străin ; Serena nu părea să observe însă nici măcar maşina. Ba da, Vlad oprise, îi spunea ceva, femeia mergea mai departe, maşina o urmă, cu portiera din dreapta deschisă, lunganul blond spunea încă, el ştia ce, şi-n clipa aceea Dumitrescu simţi că Magda îl ura, pe el, pe Vlad, pe toţi bărbaţii.

— E o cruzime, nu înţelegeţi ? izbucni ea şi colonelul fu pe punctul să revoce ordinul, să-i ceară lui Vlad să o invite pe Serena „oficial" în maşină ; se opri însă.

Şi Serena se oprise. Şi maşina în care era Vlad. Apoi, spre consternarea Magdei, care înlemnise realmente, fîşul alb plin de noroi urcă în maşină, se instală alături de colegul ei.

— Mda ! făcu plat Dumitrescu. E totuşi bine, Magda.

Femeia de lîngă el nu păru să înţeleagă, întoarse o privire iute ; prin ochii albaştri, altă dată surîzători, trecuse o sclipire teribilă.

— Ce-i bine ? !

„Ce dracu o fi bine aici ? !" părea să spună, colonelul demară lent, porni după maşina lui Vlad, începu pe un ton consolator :

— Vlad şi Stoenescu au făcut nişte investigaţii. Mai ample acum. Rezultă că Ander Garan „a tatonat" aproape 40 de foşti colegi. S-a ales doar cu un alcoolic şi... cu Serena. E bine, totuşi, pădure fără uscături n-a existat niciodată.

*

Da, de reuşit reuşise. Numai că ceva nu era O.K. !

— Dă-mi o ţigară ! auzi în nemţeşte vocea femeii de lîngă el. Persista în tonul ei aceeaşi indiferenţă ciudată, de-a dreptul stranie. Vlad se execută prompt, scoase din torpedou un pachet de Kent, îl oferi, spunînd un „Te rog“, tot în nemţeşte, îi aprinse, Serena trase un fum lung, încă unul, întrebă la fel de străină, în vocea slabă, joasă, se distingea totuşi, aproape insesizabilă, o nuanţă de scîrbă ce venea din adînc :

— Unde mergem ?

Şi surîdea. Un surîs mort, un rictus pe faţa parcă dintr-o dată ofilită, fiinţa de lîngă el părea să fie departe, într-un alt univers, într-o altă lume, în care nimeni şi nimic nu o putea ajunge.

Nu, nu reuşise. În esenţă, Magda avusese dreptate.

Trebuia prevenită totuşi orice „reacţie cu consecinţe“, nu puteai şti ce va face femeia asta în clipa următoare. Vlad reduse viteza maşinii, opri, privi încă o dată faţa prăbuşită a fiinţei chinuite de lîngă el, răspunse în româneşte :

— Să purtăm o mică discuţie, Serena.

Avu impresia, cîteva clipe, că nu-l auzise. Ochii negri se întoarseră apoi şi se fixară în ochii lui, femeia părea să realizeze treptat jocul, nu arăta însă speriată ori măcar jenată, aerul de totală indiferenţă persista.

Un zvîcnet accentuă apoi surîsul feţei de ceară. Serena mai trase încă un fum, spuse moale :

— Încă o dată, deci.

— ...Încă o dată ce ?

Umerii schițară o ridicare abia perceptibilă, mîna femeii făcu un gest moale și țigara zbură prin fereastra deschisă.

— N-are importanță.

*

— Vreau să discut cu șeful dumneavoastră, zise Mirela Rădulescu pe un ton liniștit, ferm. Părea să fie o hotărîre pe care o luase după o îndelungată cugetare și Magda se întrebă ce-i mai trăsnise acestei fete prin cap sau ce pățise, în ce încurcătură se putuse vîrî din nou.

— E plecat din București. Îl găsești doar săptămîna viitoare.

Era purul adevăr, Dumitrescu plecase, la Constanța, încă în noaptea trecută, apăruse acolo un vechi „amic" al lui a cărui sosire în țară colonelul o așteptase de mult.

Mirela se încruntă. Scoase apoi o țigară dintr-un pachet, chinezesc după ambalaj, ceru voie, cu un gest, s-o aprindă, aprinse, nu se-arăta dispusă totuși să plece, începu tărăgănîndu-și vocea, după obiceiul ei:

— Ce păcat, cred că m-ar fi înțeles mult mai bine.

Era un mod de-a-i trînti în față că ea nu avea s-o înțeleagă pe această mică zăpăcită. Nu era o noutate. Se aflau în camera așa-zisă pentru audiențe a ministerului. Numai cu o jumătate de oră mai înainte Magda suportase o introducere asemănătoare, un bătrîn, se vede senil, se-arătase foarte mirat că ar fi trebuit să spună „ce știa el" unei femei, ezitase îndelung, declarase, după întortochiate și fără sens

digresiuni, că a descoperit „o rețea vastă de spionaj, ce acționează în România încă dinaintea războiului".

Nu numai bărbații însă, în mod bizar și cele mai multe dintre femeile care veneau „să sesizeze ceva", chiar cînd era vorba implicit de unele relații intime în care intraseră cu străini, preferau, ele știau de ce, „să discute cu un bărbat", iar asta pe Magda o înfuria teribil.

— Nu ai decît să aștepți, atunci, pînă vine ! spuse Magda cu răceală. Era tactica cea mai bună pentru a o face pe Mirela să-i vorbească totuși ei, adăugă : Dacă nu-i ceva foarte urgent.

— Ba este !... Este, repetă Mirela, aruncă fumul pe nări, rămase totuși nehotărîtă.

Ce se mai putuse oare întîmpla, în ce bucluc se mai vîrîse „minunea asta cu cap electronic" ; la facultate izbutise să intre printre primii într-adevăr, în privința minții „excepțional dotate" profesorul ei nu se înșelase. Magda ajunse la concluzia însă că n-ar fi mirat-o cîtuși de puțin dacă Mirela avea să-i mărturisească acum că intrase în contact cu niscai traficanți de valută, una din veleitățile puștilor ăștia cu doar șase-opt ani mai tineri decît ea era să-și complice existența cu fleacuri.

Se pregătise pentru a nu se mira deci de nimic, ceea ce auzi însă o făcu să simtă nevoia de a-și aprinde și ea o țigară. Pentru că Mirela declară simplu :

— Știți, m-am hotărît să renunț la facultate și să mă angajez aici ! Mă primiți ?

O cercetă cu ochii ei căprui și codați; Magda pricepu acum de ce Mirela își strînsese coada de cal într-un coc de-a dreptul savant, de ce venise într-un taior

sobru, voia desigur să facă o impresie bună la angajare.

— Cum ţi-a venit ideea ?

Mirela mai trase un fum, răsuci de două ori pachetul de ţigări, explică :

— Totul la facultate este plicticos. Ştiu aproape tot ce se predă acolo.

— Ai început abia de două luni !

— Da, posibil ca mai tîrziu să fie şi lucruri interesante, dar pe mine aşteptarea mă irită. Munca pe care-o faceţi are mult mai multă... originalitate ! găsi Mirela cuvîntul, o privi în ochi, adăugă repede : Credeţi că n-am talent ?... Pentru că.. am jucat cu cărţile pe faţă cu Dan ? surîse ea, văzînd ezitarea Magdei.

— Ce-i cu Dan acum ?

— A ! Se ţine după mine ca un căţel ! Şi el mă agasează ! se plînse tînăra studentă, o privi lung şi constată acrişor : Nu mi-aţi răspuns.

Ei bine, ce era de răspuns acestei candidate ? Care se oferea unei munci pe care o descoperise „mult mai originală". Ce-o fi vrut să facă, de fapt ; doar cu liceul, avea şansa să devină eventual subofiţer, numai că în capul Mirelei o asemenea funcţie nu se potrivea, desigur, cu capacităţile ei. Se dorea, în mod cert, ofiţer de contrainformaţii, îşi imaginase, pesemne, cam ce-ar putea face în această postură. Magda îşi aminti momentul cînd Dumitrescu îi propusese ei, în urmă cu numai trei ani, să devină ofiţer. Ea terminase atunci facultatea, dar tot îi trecuseră fulgerător prin minte o mie de prostii, de „acţiuni extraordinare", văzute prin filme. Mda, meseria asta, în ce era real în ea, rămînea încă mult prea puţin cunoscută.

— Te sfătuiesc să-ţi termini mai întîi facultatea, spuse rar Magda. Şi să te gîndeşti bine, sublinie ea, foarte bine chiar ; în profesia asta, trebuie să fii în primul rînd disciplinat.

Un surîs înflori pe buzele Mirelei, ochii sclipiră cu o notă de malițiozitate feminină, păru că vrea să spună ceva, se abţinu totuși, conchise pe un ton scăzut, ridicînd ușor o sprînceană :

— Nu vreţi să mă primiţi, deci, pentru că i-am spus lui Dan să se ferească de Ander Garan.

Trebuia, în definitiv, lămurită şi povestea asta, procesul se încheiase, aşa că Magda începu pe tonul ei rece, abrupt :

— I-ai spus şi el te-a ascultat ! L-a căutat în aceeaşi zi pe Garan ! Şi i-a restituit banii pe care îi împrumutase de la el.

— Da. Şi ?! zise Mirela nedumerită.

— Și a făcut-o fără pic de tact ! Într-un moment nepotrivit ! Iar Garan, cum era de aşteptat, a bănuit că noi l-am convins pe Dan, că l-am determinat să facă aşa. Iar la proces a încercat să se răzbune ! A pretins că Dan i-ar fi dat informaţii, prin Serena ! A retractat după aceea, la sfatul avocatului, care şi-a dat seama că-şi complica mai mult situaţia, dar l-ai amestecat, oricum, pe Dan într-un joc nedorit. Bănuiala şefilor lui, care au fost la proces, va rămîne! Băiatul ăla era fiert, e ca beat și-acum, toate astea pentru că tu ai vrut să joci „cu cărțile pe faţă"!... Dan nu ţi-a spus nimic ?!

Mirela stinse cu gesturi mici, repezi, ţigara, îşi muşcă buzele, răspunse c-o întrebare :

— De asta m-aţi chemat, deci ?

— Ţi-a spus sau nu ? vru să ştie Magda. Tînăra zvîrli din vîrful buzelor, evaziv :

— Ceva mi-a spus ! Dacă-i curat, nu văd de ce se amărăşte, mie puţin mi-ar păsa. De-asta m-aţi chemat, deci ? repetă ea. Părea să completeze : „Ştiam eu că n-o să mă înţelegi, darling, nu ne prea agreem, din păcate, dar asta e, ce să-i faci !"

— Nu de-asta ! zise Magda. Scoase din poşetă un plic, îl aruncă în faţa Mirelei : Poftim ! Desfă-l, te interesează !

— Ce-i aici ? întrebă Mirela fără să atingă plicul.

— Îţi mulţumim pentru identificarea lui Branea, reluă Magda potolit, corect, completă : Ne-ai ajutat mult. Şi, dacă vrei să te angajezi la noi, ai să te poţi angaja, de chimişti buni avem nevoie şi va fi nevoie, oriunde şi oricînd.

— De chimişti cu patalama, trebuie să înţeleg ? zîmbi Mirela.

— De chimişti cu cunoştinţe solide, epoca amatorilor geniali a apus.

— Din păcate ! oftă Mirela, privirea i se opri iarăşi pe plic, o notă de suspiciune apăru în ochii ei, se interesă din nou : Ce-i în plic ?

— Nişte fotografii ! Şi-un film, zise Magda sec.

— Fotografii ?! Cu mine ! se bucură Mirela. Cine ştie ce-şi mai închipuia, începuse să desfacă cu degete febrile plicul.

— Şi cu Dan ! preciză Magda. O mică amintire, de la prietenul tău „Tedi" ! se strîmbă ea şi se ridică de la masă, se îndreptă spre fereastră, şocul avea să fie suficient pentru Mirela, nu mai era nevoie şi de privirea ei.

Ştia bine fotografiile. Vlad le descoperise, cu talentul lui de-a descoperi astfel de chestii ; surprindeau imagini penibile. Îi înfăţişau pe Mirela şi Dan îmbrăţişaţi, în diferite poziţii, Dan încercînd s-o sărute,

lîngă canapeaua din casa vărului lui Ander Garan. Nu părea să fi fost cine știe ce în realitate, poziția Mirelei era însă indecentă în cîteva poze, aparatul luase cam de jos imaginile, „scenele erau mai compromițătoare decît ce trebuie să fi fost“, cum observase zîmbăreț Vlad.

— Scîrba ! Cum a făcut asta ? se auzi vocea Mirelei.

— Cu un aparat special ! explică Magda privind absentă în stradă. Declanșează la fiecare minut. L-a pus în funcțiune într-o zi, cînd v-a lăsat „întîmplător“ singuri în apartament. Și cînd, probabil, l-a îndemnat pe Dan „să profite de ocazie“.

Simți privirea Mirelei, se întoarse ; fata acoperise fotografiile cu palmele, se auzi vocea ei, întrebînd cu un nod în gît :

— De ce ?

— S-a gîndit că poate n-o să te măriți cu Dan. Ci cu altcineva. Că, peste cinci sau zece ani, vei fi o femeie la casa ta, cu copii și că cineva te-ar putea întreba într-o zi, dacă ți-ar place ca fotografiile astea să ajungă la bărbatu-tău, încheie Magda explicația pe același ton distant și se întrebă dacă totuși proceda bine.

Tactica asta de-a zvîrli plat, rece, adevăruri neplăcute ori chiar dureroase o învățase de la Dumitrescu. Da, colonelul o aplica de preferință cu puștimea, o aplicase și cu ea chiar, la început, pentru a-i scoate din cap prostiile adunate de prin filme, nu era de mirare în cazul lui.

Marea majoritate a părinților care ajungeau „în vizită“ prin camera asta se plîngeau că nu sînt în stare să se-nțeleagă cu proprii copii. Copii pe care-i pufnea rîsul cînd vîrstnicii „începeau să le facă mo-

rală". În discuțiile cu Dumitrescu nu-l pufnea rîsul pe nici un puști. Colonelul se rezuma la fapte, fără să teoretizeze, fără să arate colorat consecințele posibile, punea în fața tînărului o declarație, un set de fotografii sau îl ducea la locul unei nenorociri ori la un proces public, lăsîndu-l să tragă singur concluziile de rigoare. Efectul era remarcabil.

Se întrebă însă dacă în cazul Mirelei ea trebuia să fi procedat la fel. Studenta „cu memorie de elefant", evident talentată, inteligentă, cu calități actoricești inclusiv — Garan nu bănuise o clipă măcar, deși nu era un începător, că Mirela îl descoperise pe Branea —, această Mirelă pe care o plictiseau deocamdată cursurile universitare... era de fapt un copil nefericit. Fusese lipsită de dragostea unei mame, și-a unui tată chiar, mult prea preocupat de lucrările lui. Efectul era același, era și ea o ființă derutată, dar cauza fusese alta decît aceea a fiilor din familii în care „se bucuraseră de prea multă atenție". Naiba știa deci dacă n-ar fi trebuit să adopte cu ea o altă tactică ? „Iată-te și-n postură de mămică !" i se păru că aude vocea surîzătoare a lui Vlad.

— Și își imagina că i-aș fi dat informații, eu, peste cinci sau zece ani, ca să nu-i trimită pozele astea, ori oricare altele, soțului meu scump ?

Mirela se ridicase de la masă, o privea de-a dreptul batjocoritor.

— Serena a dat ! lansă Magda.

— Serena ? ! Pentru asemenea... ? !

— Discuta cu bărbat-su, făcea notițe minuțioase după agenda lui. Și-l informa apoi pe Garan, care transmitea totul lui Ianis Torgen. Se pare că psihologia femeilor măritate se schimbă, cu timpul, considerabil, continuă amar Magda.

Mirela medită la ceva, surîsul îi dispăruse, își desprinse cu o mișcare două ace din cocul ce părea s-o deranjeze, părul lung și blond se revărsă dintr-o dată. Întrebă cu o ridicare din umeri :

— Și ce să fac eu cu pozele astea ?

— Ai grijă de film mai ales, e mai important. În ceea ce privește pozele, știu și eu, zise Magda nehotărîtă ; se decise să păstreze totuși tonul pe care începuse, așa că sugeră plat : Poate vrei să i le-arăți lui taică-tu !

Fu tentată să adauge : „Sau maică-ti ?" Se abținu, se întrebă din nou, dacă nu devenise rea, rea pur și simplu, dacă viața aceasta pe care-o ducea, „faptica" de fiecare zi n-o mutilase cumva sufletește, n-o făcuse să devină aspră, glacială, caustică și-atunci cînd nu trebuia. „Și totuși șocul ăsta sper că i-a fost de folos", conchise Magda. Era însă suficient, Mirela o privea acum cu ochi de căprioară speriată, fata grozav de emancipată și ironică dispăruse, ochii erau de copil nefericit totuși, gîndul numai că taică-su, pe care-l iubea, ar fi văzut astfel de fotografii o izbise, mai mult decît orice.

O fotografie excepțională ar fi fost de făcut acum, bună pentru orice concurs, expresia feței sale era acum extraordinară și, fără să vrea, Magda se apropie și prinse în palme cu un gest camaraderesc umerii Mirelei ; zise scăzut, cu o notă tristă :

— Trebuie să le arzi. Dar să nu le uiți. Într-o zi, cînd voi avea mai mult timp, am să-ți spun, dacă vrei, cîteva „povești instructive". N-ai idee cît pot trage unii pentru o prostie făcută în tinerețe !

Simți că între ele nu se stabilise, totuși, o apropiere; Mirela era străină ca un manechin. Tonul ei poate

fusese nepotrivit ? Oare se molipsise deja de la colegii de serviciu, care nu prea mai erau în stare să fie tandri, calzi, sentimentali, nici cînd trebuia, pentru că obsesia unei cacialmale era mereu prezentă ? Auzeau zilnic prea multe ; un maior dintr-un serviciu vecin îi povestise numai cu două zile în urmă cum el, „deşcă bătrînă", se lăsase păcălit de-o privire angelică, neajutorată, cum se zbătuse „să facă dreptate" unei puştoaice cu ochi de madonă candidă, care se dovedise a fi, în realitate, o prostituată amestecată într-o afacere valutară periculoasă. Pe care copila cu ochi candizi o imaginase ! Ea !

Nu putea fi totuşi cazul Mirelei şi, pentru a o scuti de orice fel de surprize — dracu ştie dacă n-avea să păstreze totuşi fotografiile şi cine ştie cine să le găsească — Magda aprinse în scrumieră prima poză, le puse peste ea pe celelalte, inclusiv banda îngustă de celuloid.

— Cred că putem merge ! decise apoi, deschise fereastra, în cameră se răspîndise un miros neplăcut. Îşi îmbrăcară pardesiele, ieşi cu Mirela din cameră, predă cheia subofiţerului, în holul de intrare întinse mîna tinerei candidate la contraspionaj.

— Îţi mulţumim, încă o dată, pentru tot. Dă-mi un telefon săptămîna viitoare, am să-i transmit şefului meu propunerea de perspectivă pe care mi-ai făcut-o.

Mîna subţire a Mirelei era rece, expresia feţei neutră, depărtată. Nu spuse un cuvînt, ieşi din holul clădirii cu un pas lent. Prin fereastră, Magda o zări îndreptîndu-se, cu pletele fluturînd în vîntul de toamnă.

— Scena a fost mişcătoare ! auzi lîngă ea vocea lui Vlad.

De unde apăruse ? Și ce „scenă“ ? A stringerii de mînă ? De ce, în definitiv, atîta ironie în vocea lunganului ăsta blond ? Se întrebă cum ar fi procedat Vlad în locul ei, dacă Mirela...

— Mi-a propus să o angajăm la noi.

— Foarte bine ! I-ai spus, sper, perspectivele, replică Vlad prompt și deloc surprins.

— Ce perspective ?

— Eu i-aș fi spus că s-a gîndit bine. Agent de circulație mi se pare o meserie încîntătoare, îi sugeram chiar să stea o dimineață nu în mijlocul străzii, ci pe bordură, să prindă ceva din farmecul meseriei încă de-acum.

Era și asta o tactică. Da, poate mai eficace decît a ei, chiar dacă mai dură încă, își aminti o discuție cu una din fetele care deveniseră agenți de circulație și care fusese nevoită să renunțe apoi, după doar două săptămîni : „Știți ce înseamnă să stai ore-întregi, o dimineață numai, să treacă, pufnind nori de gaze, mașină după mașină, pe lîngă tine, într-o direcție și alta ? Te amețește, te năucește, pleci împleticindu-te...“

În piața largă din fața ministerului, Mirela fu ajunsă din urmă de-un tip mărunțel, care fugise după ea.

— Ia te uită ! Dan ! rîse Vlad. A așteptat-o, fraierul, ca un cățel.

Chiar Dan era și, bizar lucru, comparația era absolut identică cu cea a Mirelei. Într-adevăr, Dan, plouat, și cocoșat, umil cumva, o urma la un pas pe Mirela, spunîndu-i el știa ce.

Mirela se opri apoi, exact în mijlocul pieții, spuse și ea ceva, scurt, plecă mai departe, Dan o urmă încă vreo cîțiva pași, rămase apoi prostit, stingher în

drum. Iar Mirela mergea mai departe, străină, singură, hotărîtă. Hotărîtă la ce ? !

— Să mă urc eu în mașină și să mă duc după ea ? pufni în rîs Vlad; umilința lui Dan se pare că-i deranjase orgoliul masculin.

— Ai da greș, zise Magda. Mirela nu-i Serena.

— Oare ? ! își ridică Vlad neîncrezător sprîncenele deasupra nasului, părea să spună că „după el, femeile toate sînt la fel", că orice prelucrare e inutilă, părerea lui intimă în materie de reeducare era că „cine-a băut va mai bea".

— Nu mă cunoaște ! Mă dau drept neamț ori franțuz, la alegere și-o acostez pe Mireluș ! propuse Vlad. Vrei să vezi „că-mi merge" și că n-a învățat nimic ?

Rîdea ticălosul, iar ideea era tentantă. Magda se întrebă dacă avea dreptul să „experimenteze" astfel cu Mirela. Pe de altă parte însă, se întrebă ce s-ar fi întîmplat dacă în locul lui Vlad ar fi fost un alt Garan, iar fata asta... Oricum, Vlad nu era un Garan și pe deasupra cu el nu risca nimic, colegul ei era prea versat în de-astea, pentru a se-ncurca prostește c-o puștoaică.

Să fi fost posibil ca Mirela să nu fi reținut nimic, nimic din tot ce-i spusese ea ? Să fi avut lunganul ăsta flegmatic dreptate ?

Ajunse la concluzia că era exclus și că Vlad merita o lecție, așa că Magda se întoarse spre el sfidătoare :

— Încearcă ! Ai să dai greș, te-asigur !

— Ha ! făcu Vlad, își lărgi prompt nodul cravatei, și-o scoase din mers, îl văzu sărind în mașina lui, parcată chiar în fața ușii, demarînd furtunos.

Mușcîndu-și buzele, Magda urmări cursa mașinii, care în dreptul palatului C.E.C. încetini, îl văzu pe

Vlad rulînd lent pe lîngă Mirela, aplecîndu-se spre portiera din dreapta, pe care o deschise, spunînd ceva.

Era totul identic cu secvența văzută de ea, cînd Vlad o abordase pe Serena. Două scenarii identice, efectul doar trebuia să fie altul.

Ei bine... Stupefiată, Magda văzu cum Mirela se oprise. Da, se oprise, îi răspundea zîmbitoare, Vlad insistă, Mirela păru să chicotească, ezitînd, urcă apoi, da, urcă în mașina „neamțului" și Magda simți că ia foc.

Urcase, toanta mică !

Simți nevoia să-njure, își aminti cum cunoscuse, în primul an de ucenicie, o femeie ofițer care înjura de mama focului și, cînd Magda, ușor vexată pe-atunci, îi atrăsese atenția că nu era cazul să ia și toate defectele masculine, dacă lucrează printre bărbați, femeia aceea rîsese : „Ai să-nveți, fetițo, și tu ! Nici n-ai să știi cînd !"

Mașina lui Vlad cotea pe Calea Victoriei, Magda zări un coleg demarînd din fața ministerului, ieși pușcă din clădire, alergă după el, făcîndu-i semn.

— Ia-mă, te rog !

Omul o privea uimit, încercă o scuză, era grăbit s-ajungă...

— Nu va dura mult. Te rog, e important ! tăie Magda îndrăcită. Înainte și la dreapta. Repede !

Mașina demară rapid. La timp, prinse cu privirea mașina lui Vlad cotind-o spre Hanul lui Manuc; dacă nu acolo se ducea „neamțul", mare minune. Acolo opri într-adevăr, îi văzu pe cei doi coborînd și intrînd în restaurant.

— Mulțumesc mult! Asta-i tot, zise Magda, coborî, urmări perechea care se strecura printre mesele, ocu-

pate cele mai multe. Cei doi se așezară, în sfîrşit, într-un colț mai retras.

Îl văzu apoi pe Vlad scoţînd un pachet de ţigări, el care nu fuma, nemernicul, niciodată, aprinzîndu-i una Mirelei, aprinzînd şi el !, făcînd apoi un semn familiar chelnerului, da, totul mergea strună, uite că puşlamaua asta de coleg al ei avea dreptate, uite că fata cu ochi de căprioară, „copilul", pentru care ea își făcea probleme că nu fusese suficient de caldă...

Aici greșise oare ? Ea greşise, totuși ? !

O dezamăgise pe puştoaica asta, iar reacţia de-acum...

Oricum ar fi fost, obsesivă rămînea întrebarea dacă Vlad avea dreptate, dacă „cine-a băut va mai bea"...

Un individ cu aer de nordic de la o masă din apropiere îi făcea, ei îi făcea, o propunere dubioasă, într-o românească și mai dubioasă. Magda simţi că nu mai suportă circul, porni cu pas repede, hotărîtă, se strecură spre masa celor doi, venind prin spatele Mirelei, ajunse pînă la cîţiva paşi de ei.

„Neamțul" preferase să fie francez. Pentru că în franceză vorbea. O zări, nu reacționă, îi explica cu o vervă debordantă, briantă, el flegmaticul flegmaticilor, îi povestea Mirelei ce benzi nemaipomenite are la hotel, iar Mirela, într-o franceză bunicică, se arăta dornică să le-asculte.

Rapid, eficace, direct la ţintă, minus „introducerile de prisos", în cîteva minute, totul era tranșat deja, fără măcar s-aştepte primul pahar de coniac. Vlad îi făcea ei, pesemne, o demonstrație de virtuozitate. Şi se simţi stupid umilită, ca femeie, ca ofiţer, profesia ei în definitiv zicea că trebuie să previi în principal, iar ea bănuise, pînă în urmă cu zece minute, că o de-

terminase pe Mirela „să vadă de-aici înainte cu alți ochi..."

Ce-o determinase? Care era rezultatul? Unde greșise? *Cît de mult?* Și cum trebuia reparată greșeala asta?

Înaintă pînă lîngă masă, se opri fără un cuvînt în stînga Mirelei, neștiind bine ce să întrebe, ori ce să spună. Mirela întoarse capul. Și nu păru surprinsă deloc. Își încrucișă doar mîinile sub bărbie și ridică ochii în tavan, cu un aer de dezolare plictisită.

Vlad își continuă numărul, spunînd repede, în franțuzește:

— O prietenă, nu? Frumoasă domnișoară, dă-mi voie să mă prezint.

Se ridicase amabil, îndrăzneț, după ce-o măsurase c-un aer de pramatie, franțuz de operetă sută-n sută, Mirela îl întrerupse însă, spunînd în românește, plat, pe tonul cu care-i vorbise Magda:

— O.K., gata cu teatrul, colega dumitale te cunoaște, *monsieur*! Bănuiam eu că n-am să m-aleg de la poliție măcar c-o friptură! Încîntată de verificare? se-ntoarse ea spre Magda. Ai vrut să vezi „dac-am băgat ceva la cap", nu?

Totul era consternant! În primul rînd, faptul că știa despre ei că sînt colegi — de unde oare? — în al doilea rînd, că-și imaginase „o verificare" *de Magda* pusă la cale, aici intervenea ceea ce numea Vlad „simpatia reciprocă spontană" care se naște între două femei „cu cît mai frumoase și mai deștepte, cu atît mai... vie!" În al treilea rînd, nu-i mai vorbea cu pluralul de politețe: spusese „*ai* vrut să vezi dac-am băgat ceva la cap". Se pare că hotărîse să discute de-acum ca între femei, fără mofturi; verificarea poate o dezgustase.

Deloc afectat, Vlad pufnise în rîs, se scărpina după ceafă.

— De unde știai ? întrebă alb Magda.

— M-a filat în ziua cînd i-am spus lui Dan să ne despărțim. Te-am zărit apoi schimbînd două vorbe cu el și ai venit să mă critici constructiv, pentru că-i spusesem lui Dan să nu mai calce pe la „Tedi". În regulă, atunci am greșit, dar acum... farsa e jucată ! făcu Mirela. Se ridicase, aruncă țigara nestinsă în scrumieră, și-i întinse lui Vlad mîna, să i-o sărute. Gestul era de-a dreptul princiar, colegul ei se execută cucerit. Mirela ridică o sprînceană : *Mon cher*... căpitan, presupun ! Dă-mi voie să-ți dau un sfat ! Ca între viitori colegi, sînt sigură că ți-a spus-o și pe-asta.

— Mi-a spus-o, recunoscu Vlad. Sînt numai urechi !

— Ei bine, un dobitoc de bărbat poate fi, probabil, urmărit oricum, o femeie nu ! Ești un tip prea reușit, pentru așa ceva, te remarcasem încă din fața blocului meu. De-acolo m-ai luat în primire, nu-i așa ?

— Am băgat la cap ! zîmbi Vlad și, satisfăcută, Mirela se-ntoarse să plece.

— Rămîi ! spuse Magda. Te rog, rămîi, zise ea apucînd-o pe Mirela de braț. Tonul reușise să fie de data asta cald, din adînc, la drept vorbind tînăra o cucerise într-adevăr și pe ea, în același timp ceva o speria în tonul parcă nu matur, cît „bătrînesc" al fetei. Mirela se-ntoarse însă spre ea și anunță alb :

— A, nu ! Sînt iarăși „cel de-al treilea" pe-aici, ca-ntotdeauna. Asta se pare că „are să mă călească", după ideea moliei de chimie — profesorul meu, care se călește și-acum. Cred că procesul e deja declanșat. Mă voi dedica muncii constructive, *cherie*, nu-ți face griji de prisos, nu mă duc să m-arunc disperată-n

Tamisa ! Îţi promit însă ce-i mai rău. Să te-ascult ! Am să-mi termin facultatea şi-atunci să te fereşti ; draga mea, am să ţi-l suflu cînd vom fi colege, ţi-o jur !

O spusese cu zîmbetul pe buze, ochii nu mai erau însă tocmai de căprioară ; se-ntoarse pe călcîie şi se-ndepărtă printre mese, ieşi din restaurant, sub privirile lor. Vlad surîdea candid.

— Ei bine, mi se pare că tînăra generaţie vine din urmă puternic ! observă el. De data asta, recunosc, am eşuat lamentabil. Dar cum programul de lucru e terminat, eşti azi invitata mea. Ia loc, *cherie !* făcu el.

Magda era năucită, aşa că se lăsă moale pe scaunul de pe care se ridicase Mirela. Vlad luă loc şi el cu o bună dispoziţie inimaginabilă.

Chelnerul apăru şi luă subit o figură cretină. Lăsase cu „franţuzul" o blondă zglobie şi găsea o brunetă afolată. Vlad îi făcu semn că totul era în regulă, putea să servească. Omul puse păhărelele pe masă, se mai uită o dată la ea, Vlad întrebă — el ştia de ce, îi ardea, pesemne, de joacă — tot în franceză „ce preferă domnişoara să ia".

Magda se strîmbă, îi venea să-l plesnească.

— Rămîne comanda făcută, anunţă Vlad cu nonşalanţă, tot în franceză şi ospătarul se înclină, dispăru. Ce te frămîntă, *cherie ?*

— E stupid ! mîrîi Magda. Şi-a închipuit, totuşi, măcar cinci la sută, că am îndepărtat-o, „ca să te păstrez" !

— Nu numai cinci la sută ! asigură Vlad rîzînd, dar poţi fi *absolut sigură* că n-ai făcut-o ? Ai auzit doar, sînt un bărbat reuşit ! Şi ai destul spirit de observaţie, pentru a remarca acest adevăr absolut !

— Drama e că eu cunosc și reversul medaliei, strecură Magda. Ar fi putut face din memorie o listă apreciabilă a cunoștințelor feminine ale colegului ei, primea de regulă ea telefoanele, ba și unele mesaje, cîteodată insolente, ori de-a dreptul indecente. Pe deasupra, își pierduse și jumătate din prietenele pe care le avusese. Ele îi ceruseră să li-l prezinte pe Vlad, ele știau de ce, după aceea, se prefăceau că n-o mai cunosc ! Magda schiță un gest ca pentru a îndepărta aceste gînduri, medită : Va trebui să mă ocup de „rivală".

— Asta voiam să-ți propun ! persiflă Vlad imediat. Are, indiscutabil, talent. Crește-o, Magda, crește-o!

Era o aluzie la Ina, o colegă de-a lor. În urmă c-un an, Dumitrescu i-o încredințase Inei pe Anda, o tînără absolventă a facultății de psihologie, pe care abia o încadraseră în minister. Ina era o blondă înaltă, frumoasă și-un ofițer de contrainformații excelent. O luase pe Anda în primire metodic, nemțește, zi de zi, o dusese chiar și în familie, bărbatul Inei era tot ofițer, aveau doi copii de care erau mîndri. Apoi, într-o zi, Ina descoperise stupefiată un bilet de dragoste pe care psiholoaga, necăsătorită, i-l strecurase ca o liceană, într-o carte, bărbatului ei. Nu pentru asta, Ina nu făcuse caz, dar Anda plecase după puțin timp din minister. „Nu reușise să se acomodeze", cum zicea eufemistic Stoenescu. Nu, nu reușise deloc. Ina venise însă în biroul lor în ziua aceea, pusese biletul pe masă și exclamase indignată : „Poftim, tineret să-l crești !"

— Cred că voi reuși să-i scot din minte, zise Magda, tîmpenia de a-și face un țel din dorința „de-a sufla un bărbat", oricine-ar fi acela ! Sînt, în definitiv, pe lume, o mie de alte scopuri mai puțin idioate !

— Aici ai dreptate, zise Vlad. Cu o precizare, orice bărbat în afară de mine, puștoaica a intuit asta ! Îți spun eu că e un talent înnăscut ! Și dacă nu te-ai ocupa de ea, aș fi nevoit să-i scot eu ideea asta cumva din cap. Desigur, pentru a nu pierde ministerul un viitor ofițer bun !

Părea să-l amuze copios toată povestea și Magda se întrebă dacă omul de lingă ea nu era un exemplar într-adevăr reușit, nu atît fizic, cît ca putere de adaptare, de a trece peste orice cu surîsul pe buze ; ei i se părea că Mirela le dăduse o lecție usturătoare la amîndoi.

Cînd avusese primul eșec, ei îi venise să urle, Anda bocise trei zile, Ina mărturisise cîndva că-i venise să se sinucidă. Vlad nu, Vlad lua eșecurile ca „riscuri ale meseriei", rămînea absolut neimpresionat ca și de marile lui reușite — și avusese cîteva ! — părea să fie un mecanism perfect adaptabil la orice situație, care nu „psihologiza" ca ea, care nu părea să se-ntrebe niciodată nimic, nu-și construia „ipoteze de prisos", fantezia lui intra în acțiune doar în fața „faptelor concrete", lua viața așa cum era, eliminînd „timpii morții" cu o eficiență cumva înspăimîntătoare.

Era un ideal tipul acesta de om ? Ori din contră ? !

— Propun să lași dilemele care te bîntuie pentru o zi mohorîtă, conchise Vlad și ridică paharul. *À votre santé !* zise el și adăugă : Viața e superbă, *cherie*, mai ales dacă o privești cu umor ! Punct !

— *À la votre !* surîse Magda. Sorbi din pahar, nu era coniac, ci whisky, și bun încă, uite-al dracului „franțuz" fără simț patriotic, prefera băuturi englezești, dar se respecta altfel !

La drept vorbind, ea ar fi preferat înainte de masă o țuică bătrînă. Whisky-ul făcuse însă parte din recu-

zita „străinului". Se-ntrebă dacă trebuia să se mai aştepte şi la alte minuni sofisticate în meniul ce rămăsese comandat ; nu asta era însă important acum, în minte îi revenise expresia Mirelei din ziua cînd vorbise cu ea, cînd tocmai se despărţise de Dan, care urcase în troleibuz, cînd Mirela păruse foarte surprinsă de faptul că Magda o urmărise. Deşi ştia, rezultase acum că ştia... că Vlad o urmărise, că o văzuse discutînd cu Vlad. Jucase însă, atunci jucase surpriza în mod impecabil. Da, în perspectivă rămînea imprevizibilă fata asta !

Imprevizibilă, deci cu posibilităţi deschise spre orice, bine sau rău, dacă avea s-o ia pe-o cale sau alta depindea... de ce oare ? Şi ce trebuia făcut, pentru ca, în mod cert, nelăsînd nimic în grija „şansei", această Mirelă, excepţional dotată...

— *À la votre !* repetă Magda. Virgulă ! adăugă însă ea şi se interesă, incurabilă : Ce crezi totuşi că se va întîmpla cu fata asta... dacă mîine, să spunem...

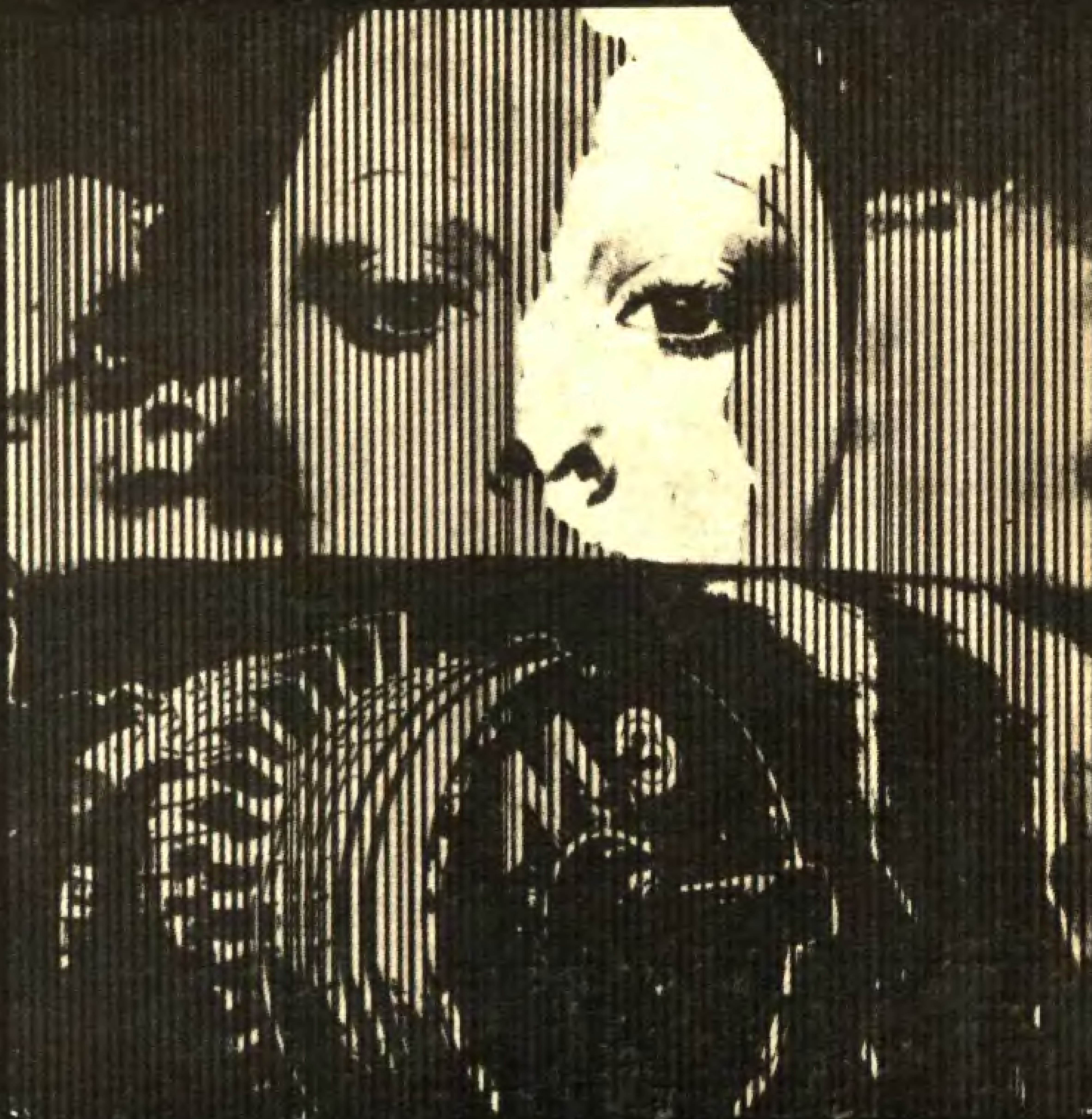
Sfîrşit

CUPRINS

Lei 10,50

Colecția Clepsidra 30

EDITURA EMINESCU 1984



...Cu fiecare roman,
autorul reliefează noi laturi
ale personalității eroilor săi,
deși le păstrează
structurile proiectate inițial,
structuri diferențiate,
ce le asigură originalitatea...

E. M. (Emil Manu)
Revista „Pentru patrie", nr 6/1982